

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXX • Núm. 1.550 • 2,20 €

4 • juny • 2009

«La saviesa és la filla
de l'experiència»
Leonardo da Vinci

L'ESGLÉSIA, CONTRA LA REFORMA DE LA LLEI DE L'AVORTAMENT

En defensa de la vida

Diferents veus d'Església s'han alçat contra la posició del Govern espanyol, favorable a fomentar l'avortament. Bisbes, congregacions religioses, associacions familiars... han posat l'accent, un cop més, en la necessitat de defensar i valorar la vida, especialment la del no nascut. En aquest número recollim algunes d'aquestes veus, com les delegacions de Família i Vida de l'arxidiòcesi de Barcelona i dels bisbats de Sant Feliu i de Lleida, i el Dr. Josep M. Forcada. També comptem amb el testimoni d'una jove embarassada que ha decidit tenir el seu fill, i una entrevista a la superiora general de les Serventes de la Passió, dedicades a la defensa de la vida.

Pàg. 2, 3, 4, 5 i 6

SERVENTES DE LA PASSIÓ:

«Tota vida és un do de Déu»

TESTIMONI D'UNA JOVE EMBARASSADA:

«No puc ni vull avortar!»

«HE ESTAT EL PRIMER
POSTULADOR A
ENVIAR ELS ESCRITS
DE RAMON LLULL A
LA SANTA SEU»

Mn. Gabriel Ramis
afirma que «globalment
Ramon Llull és un sant»

Pàg. 23

Iniciem una sèrie
de comentaris
de la Gna.

M. TERESA LLACH
per al temps
ORDINARI

Pàg. 16

Entrevista al cardenal de Barcelona sobre el nou Pla Pastoral Diocesà Pàg. 17

Cursets de Cristiandat: 50 anys evangelitzant

El Moviment de Cursets de Cristiandat (MCC) celebra aquest any les nocces d'or de la seva presència a l'arxidiòcesi de Barcelona. El pròxim 18 de juliol se celebrarà a Montserrat una jornada de convivència i acció de gràcies tot coincidint amb la data de la celebració del primer curset a Barcelona l'any 1959.

Pàg. 18 i 19

La patrona de Sardenya peregrina a Barcelona

Pàg. 20 i 21

Article de
Mn. Francesc
Nicolau sobre
un «fenomen
intrigant»
a Mart

Pàg. 36

Sumari

Pàg. 10 Convocat l'Any Sant Compostel·là 2010

Pàg. 24 Lleida acollirà el IV Parlament Català de les Religions

Pàg. 26 Mn. Josep L. Arín, vicepresident de l'Associació Bíblica

Pàg. 28 Barcelona: III Jornada de Mestres de Religió Catòlica

Pàg. 29 Llibre del P. Gregori Estrada sobre els cants de la litúrgia

Felicitats, champions!

Editorial

Avortament i responsabilitat

El Consell de Ministres del 14 de maig passat va aprovar un projecte de llei que pretén establir una nova regulació de l'avortament a Espanya. Es tracta d'un conjunt de regulacions que, sota el pompós nom de Llei de Salut sexual i reproductiva de l'embaràs, és producte de les iniciatives i estudis dirigits pels ministeris de Sanitat i d'Igualtat. Sembla que es parteix d'un hipotètic dret a l'avortament de la dona, producte de concepcions feministes militants pròpies de la ideologia de gènere. La càrrega ideològica del projecte de llei és notable i l'estratègia també. Davant de la crisi econòmica i el desprestigi del Govern es proposen unes mesures provocatives. A més surten a la llum ara que s'acosten les eleccions europees del proper 7 de juny.

Es planteja una mena d'avortament incondicionat fins la setmana 14, un cop la dona ha rebut la informació de la conseqüència dels seus actes. El fetus no té en aquest context cap protecció, la qual cosa és de dubtosa constitucionalitat, perquè vulnera la protecció del *nasciturus* segons la sentència del Tribunal Constitucional del 10 d'abril del 1985. Pel que fa a les setmanes 14 a 22, el projecte de llei permet la interrupció de l'embaràs en cas de greu risc per la vida o salut de la mare o greus anomalies del fetus, sempre que es compti amb el dictamen de dos metges. Es tracta d'un sistema d'indicacions que es pot aplicar fins als gairebé sis mesos d'embaràs. A partir de la setmana 22 només es podria interrompre l'embaràs en dos casos extrems: quan el fetus tingui greus anomalies que provoquin la mort en néixer o presenti greus i incurables malalties que el facin inviable, tot amb el dictamen pericial mèdic. La xarxa sanitària pública està obligada a garantir la interrupció de l'embaràs, que es realitzarà íntegrament amb diners públics, encara que sigui en centres privats, els quals tindran dret al reintegrament total de la factura. El projecte de llei no té en compte l'ajuda a la dona embarassada que vol donar a llum, opció que no té el mateix suport estatal que l'avortament, ni la possibilitat de l'adop-

ció, de manera que l'Estat en aquest moment ha donat via lliure a les tendències avortistes, mentre ignora polítiques de suport a la família, i a la dona que no vulgui guiar-se per les idees políticament correctes o les pràctiques afavorides des del poder polític.

Estem davant d'una proposta arriscada, irresponsable, i excessivament ideologitzada, sense que s'hagi produït un debat serè i constructiu a la societat. Sense ésser una prioritat en el programa electoral del PSOE, en poc temps ha estat promogut per un anomenat «Comitè d'Experts» i per una subcomissió en el Congrés dels Diputats. A més, alguns punts, a part dels trets més característics del projecte que acabem d'esmentar, mostren una concepció perillosa de les relacions paternofilials, com la possibilitat de decidir avortar per part de menors d'edat als 16 anys, sense l'autorització o el coneixement paternals. Com a complement de la iniciativa legislativa que aquí comentem, cal recordar que el Ministeri de Sanitat ha autoritzat la píndola postcoital o de l'endemà sense recepta mèdica a les farmàcies i sense límit d'edat. Una autèntica frivolitat i un despropòsit, atès que es configura com una solució compulsiva, sense resposta afectiva, i fins i tot potenciadora del masclisme més ranci.

L'avortament no es pot considerar mai un bé o quelcom indiferent, ni un dret incondicionat de la dona. Cal donar respostes a l'alt índex d'avortaments que hi ha a l'Estat espanyol, que arriba a ésser un greu problema social, humà, i econòmic. L'establiment d'indicacions a partir de terminis com els que vol marcar la nova llei pot obrir les portes a l'avortament lliure, que és manifestament inconstitucional. Però el problema més greu no és allò que digui la norma jurídica, sinó la capacitat de les persones que intervinguin en aquestes pràctiques per burlar-la, emplenant papers i formularis, que facin creure que es respecta la llei. Si tota llei d'avortament és criticable èticament, encara ho són més les pràctiques mesquines en la seva aplicació.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, M. José Camps, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Peio Sánchez, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Òscar Corominas

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 111,30 €

Gibraltar i Portugal: 111,30 €

Resta d'Europa: 181,70 €

Amèrica i Àfrica: 217,06 €

Àsia i Oceania: 290,38 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La saviesa és la filla de l'experiència»

(Leonardo da Vinci. Pintor, escultor i científic italià. 1452-1519)

Tenint en compte que no totes les nostres experiències, «tot al llarg de la nostra vida», han estat de signe feliç, sinó també (més o menys) de signe contrari, se'ns ofereixen dues pedreres diferents però igualment rendibles per extreure «reflexions, consideracions i llum» que ens ajudin a adquirir l'inestimable tresor de la «saviesa». Perquè si aprenem dels èxits, prou més n'aprenem de les dificultats

i dels fracassos. Heus aquí una sentència sàvia de l'escriptor i metge escocès Samuel Smiles (1812-1904) que hi fa referència: «Aprenem a ser savis, més pel fracàs que no pas per l'èxit. Sovint trobem el que convé, descobrint el que no convé i probablement el qui no ha comès mai cap error, no descobrirà mai res.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Cridats a una vida amb dignitat

Dolors Ripollès Bosch i Josep M. Guardiola Monserrate*

La vida és el primer do i el més gran que Déu ens ha donat, i està garantit pel fet que pot arribar als altres. Abans de ser esposos i pares tots hem estat fills i hem d'agrair als nostres pares que en moments de dificultat fossin valents de cridar-nos a la vida.

Quina responsabilitat tant gran cridar una nova persona a la vida! Quin misteri tan gran que la ciència ens va mostrant amb nous descobriments en l'àmbit de la genètica! Un espermatozou penetra un òvul i comença la vida humana, tenim el zigot, amb una identitat genètica pròpia, en el seu genoma té la informació necessària per tal que aquesta persona fecundada, en un procés continu de desenvolupament, arribi a esdevenir una persona adulta.

Tot i l'evidència del començament de la vida, a la societat actual hi ha persones que volen instrumentar una llei d'avortament lliure fins a la catorzena setmana d'embaràs, i segons uns supòsits fins a la setmana 22 (avortament eugenèsic o per risc de la vida o salut de la mare). I si amb això encara no n'hi ha prou, deixen la possibilitat d'avortar fins a la fi de l'embaràs quan a un embrió se li diagnostiqui una malaltia d'extrema gravetat o incurable.

Aquesta breu introducció ens permet

situar la qüestió de l'avortament en el moment present. Ara volem situar-nos com a família cristiana que viu la seva fe a l'Església catòlica. El Concili Vaticà II (*Gaudium et spes*, n. 48) diu: «Per la seva índole natural, la mateixa institució del matrimoni i l'amor conjugal s'ordenen a la procreació i educació de la prole...»

Parlant en termes de fecunditat, el cristià és l'ésser humà engendrat a la vida de Crist. Des d'aquest origen de la vida cristiana, el cristià adult és aquell que amb l'aliment propi d'aquesta vida (pregària, exercici de virtuts, freqüència de sagraments...) va aproximant-se cada dia a allò que diu sant Pau: «Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi» (Gal 2,20). I, el cristià adult és fecund, segons el seu carisma o vocació.

Els esposos exercim aquesta fecunditat de dues maneres: en la procreació i a la paternitat i maternitat espiritual. I aquestes dues formes de fecunditat es donen d'una manera especial en els fills carnals.

En els fills som col·laboradors necessaris amb Déu, tant quan cridem una nova vida, com quan els procurem tot el que necessiten per créixer humanament, com vivint nosaltres una vida cristiana intensa on la pregària tingui el seu lloc i sigui

Els esposos exerceixen la fecunditat amb la procreació i la paternitat i maternitat espiritual.

habitual celebrar els sagraments (especialment l'Eucaristia dominical i el sagrament de la Reconciliació).

La nostra és una família curta, de fill únic, així ho ha volgut Déu. Però no per això la nostra paternitat i maternitat és raquítica. Déu ens ha permès gaudir del do d'una filla i de poder aproximar-nos a altres per a exercir una paternitat i maternitat espiritual, posant en marxa espais d'oci per a nens i nenes on procurem anar introduint-los a la vida cristiana. I també a través de les tasques que fem a la Delegació de Família i Vida del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Des d'aquesta talaia que ens ofereix *Catalunya Cristiana* volem encoratjar les famílies a no tenir por de la vida que neix.

De vegades vénen dificultats, com la crisi actual, però hi ha famílies que havent passat moments difícils se n'han sortit i han tirat endavant famílies nombroses. En els moments de dificultat han cercat el suport en la seva fe, han confiat en Déu, i han treballat de valent pels seus fills.

Cal que tots plegats anem desvetllant la nostra consciència per descobrir el pla de Déu en cadascun de nosaltres i seguir-lo amb fidelitat. I de ben segur que el Senyor permetrà que altres, veient la nostra coherència de vida i la nostra fidelitat a Déu, vulguin imitar-nos i així també ells s'acostaran a Déu.

Tots plegats hauríem d'anar preguntant-nos el que el papa Benet XVI, parlant de la Paraula de Déu, preguntava a l'homília de la missa crismal: «Estem realment impregnats de la Paraula de Déu?, és ella de veritat l'aliment del qual vivim, més que el que pugui ser el pa i les coses d'aquest món?, la coneixem de veritat?, l'estimem?, ens ocupem interiorment d'aquesta paraula fins al punt que deixi una marca en la nostra vida i formi el nostre pensament?, o, més aviat, el nostre pensament és el que s'acomoda una i altra vegada a tot el que es diu o es fa?, potser no són sovint les opinions predominants els criteris que marquen les nostres passes?, potser no ens quedem, a fi de comptes, en la superficialitat de tot el que freqüentment s'imposa a l'ésser humà d'avui?, ens deixem realment purificar en el nostre interior per la paraula de Déu?»

** Delegats de Família i Vida de Sant Feliu de Llobregat*

Una llei contrària al valor més fonamental de la persona

Delegació de Pastoral Familiar de Barcelona

La Delegació de Pastoral Familiar, davant la nova llei d'ampliació dels terminis d'avortament, vol unir-se a la veu de l'Església i a la de tots els qui lamenten aquest projecte de llei, perquè el consideren contrari a la dignitat de la persona humana i al dret inviolable del fetus a néixer. Pertany a la societat i als seus dirigents, com diu l'encíclica *Evangelium vitae*, crear les condicions necessàries perquè no tan sols es respecti, sinó que s'estimi la vida. No és possible construir el bé comú sense reconèixer i tutelar el dret a la vida. Sobre aquest dret es fonamenten tots els altres. La societat no pot tenir una base sòlida si es contradiu acceptant les fonts més diverses de menyspreu i violació de la vida humana (EV 101).

La proposta de nova llei sobre l'avortament conté aspectes verament preocupants. Quan una dona està embarassada, no viu en la incertesa de quin serà el fruit de les seves entranyes; sap que espera un fill. En el cas que la mare tingui problemes que li provoquin sentiments de rebuig del fill la llei no proposa cap alternativa a l'avortament. No ofereix cap recurs que ajudi la

mare a acceptar la seva maternitat i que l'alliberi del trauma que significa decidir l'eliminació de la vida de qui ha de néixer. La maternitat ha de ser responsable i volguda. L'acte sexual no és un acte banal; pertany a la trobada amorosa i responsable dels esposos. Però si les relacions sexuals han cristal·litzat en una nova vida, mai no és lícit destruir el que ja és un ésser independent de la mare. La mort del fill mai no és la solució dels problemes de la mare. Aquesta tampoc no és la solució que li ha de proporcionar la societat. Provo-car la mort mai no pot ser un acte humà, i menys cristià.

Una llei d'avortament no és signe d'una societat progressista, ben al contrari: és conseqüència de renunciar a viure i a transmetre el valor més fonamental de la persona. Els polítics no la poden justificar dient que altres societats l'accepten. Facilitar l'avortament és renunciar a educar en l'autèntic sentit de la sexualitat. És permetre que se segueixi banalitzant la relació sexual. Proposar l'avortament com a solu-

La mort del fill no és mai la solució als problemes de la mare.

ció per limitar la natalitat és negar el fet evident: l'existència del fill. És un atemptat contra la vida amb excusa de legalitat.

La llei permet als adolescents i menors d'edat la possibilitat d'avortar sense el consentiment dels pares. L'autoritat civil no pot dispensar de la responsabilitat dels pares envers els seus fills, com és vetllar pel seu bé físic i espiritual. Són els pares els qui millor poden oferir l'escalf i ajut quan els fills han de prendre decisions en

moments difícils de la seva vida. Ells, millor que ningú, perquè són pares, saben el valor de la vida, l'esperit de sacrifici i renúncia que demana el bé dels fills. Aquesta llei s'interfereix i lesiona el dret i deures irrenunciables dels pares envers els seus fills.

L'Església estima i defensa la vida perquè és el do més preuat de l'home. Jesús ha vingut perquè tinguem Vida, i en abundància. L'Església rebutja tot

atemptat contra la vida perquè és contrari al bé de l'home i de la societat. La societat actual té prou mitjans per poder oferir solucions a les mares amb dificultats. La resposta a l'avortament, com deia el papa Benet XVI, exigeix oferir ajut i educació a les persones, en especial el sentit i valor de la sexualitat i dels valors humans i espirituals. El més fonamental el de l'amor, protecció i respecte a la vida. La vida ve de Déu i Déu és amor.

Probablement l'aniquilació total

Blanca
Roca i
Juan Luis
Salinas*

El 12 de maig, just després de conèixer la notícia de la decisió del Govern de donar la píndola de l'endemà sense cap recepta mèdica, ni cap altre tipus de control, a qualsevol dona, noia o nena que la demani, vam escriure un article en què ens preguntàvem: quin és l'abast de la destrucció que cerquem a la nostra societat? El 14 de maig, només dos dies després, el mateix Govern ens va sorprendre amb una altra de les seves decisions insospitades: han donat llum verda a un projecte de llei que despenalitzava l'avortament i el deixa, exclusivament, sota la decisió de la dona embarassada. Amb això, ha estat el mateix Govern qui ha vingut a donar-nos la resposta a la nostra pregunta: l'aniquilació.

Sí, l'abast de la destrucció que cerquem a la nostra societat és l'aniquilació. Com, sinó, es pot interpretar que no sigui delictiu atemptar contra la vida humana? Com s'ha d'entendre que els mateixos membres d'una raça incideixin a eliminar la vida d'alguns d'ells, i això fent-ho sense cap excusa de voler protegir la societat de la perversió possible d'aquell que és eliminat? Com s'ha de considerar que s'elimini el que representa el futur de la supervivència d'aquesta espècie, només emparant-se en el recent inventat dret de la dona (dret de la mare) a decidir? A quins temps estem

retornant quan la nostra societat deixa sota la decisió d'un altre la pròpia existència d'un dels seus individus?

Obrir la porta a l'avortament lliure és possibilitar la mort de molts més infants que fins ara no haurien mort (des de la despenalització de l'avortament a Espanya, a la nostra societat falten un milió de persones que havien estat concebudes) perquè és cert que la població, en molts casos, no es mou per raonaments i conviccions, sinó per modes i per impulsos, i deixant, més ara que tenim menys resistència a la frustració i menys capacitat d'esforç davant la pressió de l'ambient, que el devenir ens vagi aclaparant amb el que sigui d'actualitat. Molta gent pot acabar interpretant-lo com un mètode anti-conceptiu més, sense considerar que és una vida humana molt concreta que ja existeix, que és al si de la mare, que s'està formant en ella mateixa i partint d'ella per arribar a ser una persona diferent.

D'altra banda el Govern fa mal a la nostra societat, perquè deixa un assumpte tan important com la vida d'una persona a les mans d'una dona que es veu sotmesa a una forta pressió, desencís, estat anímic enfonsat, possiblement amb por i de ben segur amb dolor de veure's rebutjada per aquell altre que l'havia promès amor i li havia dit que era, per a ell, el més important de la vida... Una persona en aquestes condicions, està capacitada per prendre una decisió des de la llibertat?

Certament, a la nostra societat tenim un seguit de problemes que estan vinculats a la sexualitat, a la promiscuitat o exclusivitat amb la qual es visqui, a la concepció...

A la nostra societat falten un milió de persones que havien estat concebudes.

Però el problema primer, el fonamental, ens ve de la manca de respecte per la persona considerada de manera integral, no només des del punt de vista social, sinó, també, relacional, afectiu, espiritual, sexual, vivencial... Si la respectem integralment, és a dir, també des del sentit profund de la vivència íntima de la seva sexualitat (inseparable de les emocions, els sentiments i els afectes), trobarem i respondrem al sentit humà de la sexualitat com a comunicació de l'amor i l'entrega a la persona estimada, donant-nos, acollint-nos i obrint-nos als fruits de tot tipus (també els fills) que aquesta relació amo-

rosa generarà. Així és com únicament podrem resoldre la situació que ara ens preocupa a la major part de la societat.

Realment el que ens cal és ajudar els infants, els adolescents i els joves a entendre i a viure l'autèntic sentit de la sexualitat i de l'amor, ens cal una educació sexual i afectiva correcta que valori la persona. Ens cal ajudar la societat a entendre el valor de la vida i a saber lluitar per defensar la pròpia, la dels nostres fills i la d'aquells que ens envolten. Ens cal prendre mesures que donin suport i ajudin les dones embarassades en moments en els quals no s'ho esperaven, o en situacions en les quals la pròpia supervivència se'ls fa difícil d'assumir. Finalment, defensant la vida de tot hom i vivint des de la pràctica de

l'amor, ens cal acollir les dones que s'han vist portades per la inèrcia del moment inicial i han avortat; elles també necessiten ser acollides i compreses, elles necessiten tot el suport que se'ls pugui donar per tal d'ajudar-les a refer la seva vida i sortir de la desesperació i l'abandonament posterior en el qual es troben després d'haver avortat. Només enllentint aquests quatre àmbits d'actuació es podrà aconseguir superar la situació de desequilibri i desnonament que ara ens envolta i foragitar els traumes emocionals que aquesta provoca.

* Delegats diocesans de Família i Vida de Lleida

Avortament i objecció de consciència

Josep Maria
Forcada *

És un fet que la major part d'interrupcions voluntàries de l'embaràs a Catalunya es practiquen en clíniques i altres centres privats: l'any 2007 va ser el 96,9%. I, la resta, en hospitals públics. En aquests centres és obligada l'existència d'un comitè consultiu per determinar la conveniència o no de realitzar l'avortament, així com també per garantir que s'acompleixin les condicions legals. Ens manquen dades de força nombre de dones que avui encara acudeixen a altres països en els quals no hi ha gaire preocupació pel que fa a l'edat de la mare ni al temps de gestació. La diferència numèrica dels avortaments en centres privats i públics obre uns interrogants ètics i, si més no, legals, que s'han d'afegir al fet, ja prou dolorós en si mateix, de suprimir una vida humana en marxa.

Des del punt de vista científic, els darrers anys s'ha aprofundit molt en el que suposa fer un seguiment precís en cadascuna de les fases del creixement del *nasciturus*. No es pot ignorar el procés vital del nou ésser en el si de la mare, així com tampoc no es pot reduir a resoldre el fet de l'avortament a un procés psicològic complex qualificant-lo de circumstància trivial. Tampoc no es pot considerar la situació crítica que passen moltes mares, com una

«càrrega» que cal superar, tot frivoltant el fet d'interrumpre l'embaràs. Comprendre la realitat de la situació crítica que es plantegen algunes dones en un procés d'avortament demana una actitud de misericòrdia envers qui sent aquest rebuig, però no justifica resoldre la situació, prescindint d'una dimensió ètica i jurídica. La llei despenalitzava un fet, tant per part del qui demana un avortament com del qui el realitza, que ha de ser una persona preparada (acreditada en la sanitat pública), com de les persones que ajuden en aquest procés. És fàcil reduir l'avortament, com passa sovint, a qüestions purament tècniques o administratives.

Malauradament, sovint, la mare pren sola la decisió o amb poc suport humà. Desapareix en molts casos aquell qui l'ha fecundat, potser perquè la mare és molt jove, perquè l'engendrament va ser en un moment emocional descontrolat, per ingenuïtat, per desinformació o bé per temor al rebuig social o per desconeixement que hi ha algú que pot ajudar-la. També el fet de silenciar la realitat a la família suposa per a la mare viure un procés molt feixuc. Si ho comuniqués, probablement, hi hauria molt més suport i acolliment per part de la família. Qüestió a part és utilitzar l'avortament com a possible mètode de regulació de la natalitat; aquest fet presenta una problemàtica molt més greu i èticament injustificable.

Sovint, en el procés d'avortament, la consciència moral de la persona trontolla i

el fet d'agafar-se al ferro roent de la interrupció voluntària de l'embaràs sota la protecció de la legalitat, es viu com una justificació que pretén mitigar el sentit de culpabilitat. D'altra banda, aquesta interrupció necessita el concurs d'aquell qui realitza un acte mèdic d'avortament que, sens dubte, té una responsabilitat prou directa. El metge no és simplement un tècnic, sinó una persona que coneix el pacient, el seu procés biològic i les conseqüències que comportarà llevar una vida. Aquesta persona pot actuar per diverses motivacions: per convicció, creient que fa un acte bo, per diners, per compassió, per cooperació a un procés reconegut legalment... però, en cap cas no pot prescindir de la consciència personal davant d'una realitat indefugible que va més enllà d'aspectes jurídics. Són molts els professionals de la medicina i, en especial, ginecòlegs que, per motiu de consciència davant del fet que la llei permet una determinada actuació mèdica, s'hi oposen o s'inhibeixen. Fa uns anys es comprenia que alguns nois en edat militar objectessin perquè no volien agafar unes armes que provocaven la mort d'altres. Aquesta resistència, sovint, els va comportar greus perjudicis.

Avui, arran del que estableix l'article 16.2 de la Constitució espanyola en tractar el dret a la llibertat ideològica, s'inclou la llibertat de consciència i la llibertat religiosa. L'objector, ja sigui metge o metgessa, infermer o infermera o una altra persona que intervingui en el procés de la realitza-

ció d'un avortament, pot desobeir una llei que no està d'acord amb la seva consciència. Aquesta actitud respon al respecte a uns principis filosòfics, espirituals o religiosos i als conflictes de valors que provoca una col·lisió moral en la seva consciència respecte d'un fet en el qual no s'hi està d'acord. Això permet que es pugui rebutjar la realització d'un acte mèdic en el qual hi ha la gravetat de posar en risc una existència ja que no es cerca el bé de la salut o protegir la vida o respectar el procés del morir.

D'altra banda, els centres hospitalaris han de respectar la voluntat dels professionals objectors. Els centres reconeguts per realitzar pràctiques avortives, els concedeixen aquest dret i han de derivar aquesta activitat a altres professionals no objectors. El mateix es pot dir de les oficines de farmàcia que, encara que siguin centres sanitaris privats, tenen una funció pública. Aquests, però, poden exercir, també, el dret d'objecció davant de la píndola de l'endemà o d'altres mètodes avortius. D'acord amb la llei no podran negar facilitar als interessats que s'adrecin a altres farmàcies. L'objecció de consciència no suposa que es pugui coaccionar impunement la voluntat contrària per part del professional a la persona que desitja avortar. Caldrà que la nova llei puntualitzi i aclareixi uns drets i uns deures, també dels professionals oberts a un camp jurídic que ha de tenir en compte, si més no, uns mínims ètics en favor de la dignitat de la persona.

* Prevere i metge

Una mà amiga per tirar endavant

■ Testimoni d'una jove embarassada

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Provida és una de les entitats que més promou el respecte a la vida humana des de la seva concepció fins a la seva mort natural. De la mà de Provida coneixem el testimoni d'una jove embarassada, a qui anomenarem Míriam per preservar-ne l'anonimat, i que contra vent i marea ha decidit tirar endavant el seu embaràs i tenir el seu fill.

La història de la Míriam és com la de tantes joves de la seva edat: aconsegueix una beca Erasmus de gairebé quatre mesos a França. Fins aquí cap problema. L'embolic sorgeix quan la Míriam torna a Espanya i no ho fa sola. Al seu si creix una nova vida i, amb ella, els dubtes: «Què li dic al meu pare?, per què m'ha passat això?, què faré amb els meus estudis?, per què em vaig precipitar a fer les coses?» Totes aquestes preguntes donaven voltes al cap de la Míriam, i també una certesa: «El que està fet, fet estava.»

A aquesta jove l'aterrïa la reacció dels seus pares, especialment la del seu pare. Però no únicament havia de fer front a aquest «obstacle», també hi havia els estudis, com compaginar-los amb la maternitat... i va arribar a plantejar-se acabar el curs i prendre's un any sabàtic. D'altra banda, hi havia els consells de les seves amigues, de la treballadora social, «i fins i tot dels meus pares. Per a ells, l'avortament era la solució més directa, fàcil i necessària. A mi em va suposar un gran problema perquè era una cosa que no volia fer, o més ben dit, que no vaig voler fer. Vaig haver de sentir moltes vegades: "Avorta!", i respondre milers de vegades: "No puc, no vull!"».

Per a moltes persones, l'avortament és la solució més «fàcil i lògica» per resoldre el «problema» que implica un embaràs no desitjat. Per a la Míriam, no, sens dubte: «Pel que sembla, per a molta gent és una solució molt fàcil cap a la qual t'empenyen. Però tots sabem els traumes i tot el penediment que vénen després d'aquest acte cruel. De fàcil, no en té res, perquè deixa la consciència més tèrbola que mai.»

La Míriam demostra ser una jove madura i valenta pel fet d'haver optat per tenir el seu fill. Això no obstant, no totes les dones tenen les idees tan clares ni troben el suport necessari. Per això, la Míriam reclama a la societat un suport moral per poder tirar endavant la maternitat: «És a dir, gent que em digui: "Has anat massa de pressa, però te'n sortiràs, seràs una bona mare." Són paraules que t'animen a continuar lluitant, tot i saber que has comès errors. Aquest suport és el que jo reclamaria a la societat.» Per experiència pròpia comenta que aquest suport és el que li hauria agradat trobar i «no trobar-me amb una treballadora social que em digui que, si no avorto, ja no podré gaudir de la vida com ho he fet fins ara; com si això fos el més important. Com si Déu m'hagués d'abandonar pel fet de tenir un fill. Tampoc no hi ajuda el fet que la mateixa assistenta em digui que ella també està embarassada, però que les nostres situacions són diferents: ella, com que està casada, pot tenir el seu fill mentre que en el meu

La maternitat necessita el suport moral de la societat.

Dret a la vida

M. Pilar Núñez, religiosa de la Companyia de Maria, és obstetra i experta en bioètica, i per a ella, la vida és un do que cal defensar indiscutiblement en tota ocasió. La preocupa que la societat no valori la vida humana no nascuda i considera que «està en joc el dret a la vida del més vulnerable i necessitat». Sumant-se a diferents veus d'Església, M. Pilar Núñez assegura que tota persona mereix respecte, especialment en la vida incipient. Aquesta religiosa també afirma que «podem i hem de fer l'anàlisi dels "motius" i de la intenció» que porten una dona a optar per avortar, tot i que «sense aprovar, amb compassió, fermesa i respecte de la llibertat (cosa que no vol dir participant-hi)».

Davant del nombre de dones, especialment d'adolescents, que trien posar fi al seu embaràs, M. Pilar Núñez reflexiona sobre el fet que caldria modificar les condicions que motiven les peticions d'avortament. Així, assegura amb rotunditat que «l'avortament no pot ser mai un mitjà per limitar els naixements. Els marginats de la societat requereixen una ajuda més bona (psico-socioeconòmica) que la "humanitària" de facilitar-los l'avortament». I afegeix: «Des de la infància cal promoure una educació sexual, com una educació a la responsabilitat de donar la vida, més enllà de l'aspecte lúdic. Hi ha massa mètodes per limitar els embarassos, avui dia, com per considerar-ne l'avortament un de més.»

cas, en ser mare soltera, el més aconsellable era avortar. Però els comptes els hauré de passar amb Déu i no amb ella. Pel que fa al Govern, li demanaria, per descomptat, ajuda econòmica i, potser, més moviment contra l'avortament i no al contrari.»

La Míriam està vivint una experiència única: la maternitat. «Els moviments del nadó els vaig començar a notar en el quart o cinquè mes, però ja amb la primera ecografia que em van fer i vaig veure el

nadó, vaig sentir que era una vida humana. Fins i tot podria dir que quan m'assabento que estic embarassada ja se'm forma la imatge d'una vida humana a la ment. Per molt fetus que l'anomenin els altres, per a mi és un nadó.» Aquesta jove reconeix que la relació que s'estableix entre la mare i el fill al si matern «és una cosa única, molt especial. M'adono de cada moviment seu. L'acaronno. Li canto moltíssim. Li parlo. Em fa riure amb els seus moviments. I l'espera es

fa eterna. És una cosa de la qual gaudeixo».

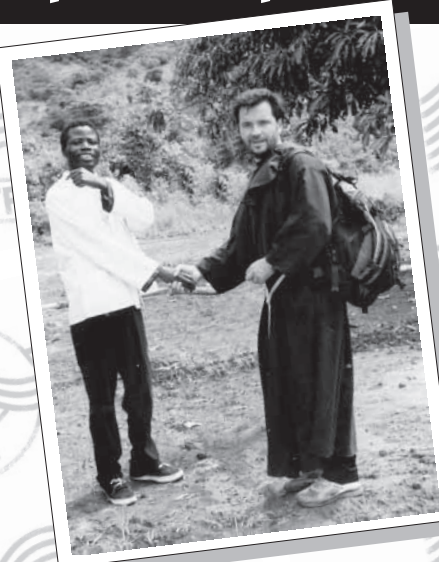
La jove que se'n va anar a França per estudiar no és la mateixa que va tornar a Espanya. Se'n va anar contenta, il·lusionada, plena de projectes... i la seva vida va fer un gir que mai no hauria imaginat: «La maternitat canvia la vida en el sentit que et fa més responsable, més madura. Per exemple, ja no penso només en mi, sinó en el nadó primer i després en mi. El que menjo m'ha d'agradar, però que a ell no li faci mal. També canvia la vida en la mesura en què has de poder tirar endavant els teus estudis i el teu fill. De sobte et fas gran perquè un nadó és una gran responsabilitat. Porta alegria i de vegades preocupacions (si es posa malalt, si cau, si dorm malament, si plora molt, etc.).»

Mirant enrere, la Míriam està contenta amb la decisió que ha pres de ser mare, per la qual cosa assegura, amb rotunditat, que «val la pena aquesta experiència. Si tinc aquest fill és perquè el Senyor ho ha volgut i passi el que passi, siguin quines siguin les dificultats, aquesta ha de ser una experiència molt bonica, especial i única».

PROVIDA DE CATALUNYA

Gran Via Carles III, 61, bis
08028 – Barcelona
Tel. 934 914 552

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 217,06 €** ☐
Àsia i Oceania: 290,38 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
Adreça
Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona — Tel. 934 092 810 — Fax 934 092 820

L'ENTREVISTA

Mare Josefa García Veiga, superiora general de les Serventes de la Passió

Rosa María Jané Chueca

La defensa de la vida va ser la vocació de la mare Teresa Gallifa. Així va néixer, fa més de cent anys, la congregació de les Serventes de la Passió: dones que dediquen tota la seva existència i la seva il·lusió a la defensa de la vida del no nascut. Els objectius principals de la congregació són procurar la defensa de la vida natural del nen i la seva incorporació a l'Església a través del Baptisme; atendre de forma integral les futures mares i les que ja ho són, i que viuen situacions personals o socials difícils, i tenir cura dels malalts.

—Què es pot dir d'una societat que no valora la vida del no nascut?

—Quan veiem aquesta situació política en la qual no es valoren certes vides, i que no només no es valoren sinó que es menyspreen, sentim una gran llàstima i preocupació perquè ens adonem que segons es valori la vida, així serà la societat. Si no valorem la vida, no tindrem una societat respectuosa ni amb valors. Si una societat no valora la vida, no valorarà res! Només es mourà per interessos.

—Hi ha por de tirar una vida endavant?

—Jo tinc l'experiència d'Àfrica, ja que he passat gairebé vint anys al Camerun, i allà l'arribada d'un infant és una festa. Tothom ho espera. Tothom ho desitja. Aquí en canvi, m'he trobat amb gent que té por de tirar una vida endavant, com si només fos responsabilitat d'ells, la qual cosa indica que no confien en ningú més.

—Aquest temor té fonament?

—Moltes vegades a les joves se'ls fa molt difícil portar endavant l'embaràs, però amb el temps s'adonen que l'infant les obliga a ser d'una altra manera, i s'identifiquen, de mica en mica, amb el nadó. S'adonen que no estan soles. Tenim un Déu que vetlla per cada u de nosaltres i nosaltres també estem disposades a ajudar-les. Jo he treballat molts anys com a llevadora i he vist noies molt contentes de tenir el seu fill, però em deien: «S'adona de a quin món he portat aquest nen?» A mi m'agradaria tenir un altre món diferent del que tenim, i això no és possible. El que sí que és possible es fer sortir aquesta bondat que cada persona porta dins, ja sigui de forma amagada o a flor de pell, fer sortir aquesta tendresa que hem de donar... per això, sempre els deia a les mares que aquest fill que havien portat al món tindria la possibilitat de fer un món diferent.

—S'acusa l'Església de criminalitzar les dones que avorten...

—L'Església no condemna ningú, d'això n'estic ben segura. El que no pot ser és que l'Església digui que una cosa està bé quan no ho està pas. Si hi ha algú obert a l'acollida, aquest «algú» és l'Església. Jo sóc incapaç de jutjar ningú. Sempre penso en les raons que mouen aquesta persona a actuar així i jo no conec les ferides que té cada persona, però el que no puc aprovar és que la societat pateixi les ferides personals de cadascú. Quan parlem amb una

«Si una societat no valora la vida, no valorarà res!»

dona que ha avortat cal donar-li temps perquè de mica en mica t'expliqui la seva història i t'adones que no pots jutjar-la. Li diem que el Senyor és a prop seu, que nosaltres som també al seu costat, que ha de tirar endavant. El que està fet no ho podem canviar, però sí que podem intentar ajudar-la perquè no es torni a repetir la situació. El que intentem és ajudar aquestes dones que estan malament, perquè no tornin a caure en el mateix. Intentem donar-los un cop de mà, però també sabem dir «no» quan alguna cosa no està bé. Des del començament la nostra vocació

ha estat acollir l'infant i la mare, precisament per promoure la relació, l'amor, el respecte... acollim les mares amb tot el cor perquè creiem que tota vida és un do de Déu i que

mereix arribar a desenvolupar-se.

—Les dones són conscients del que suposa avortar?

—La mentalitat d'ara diu a les adolescents que si es queden embarassades i no volen tenir un fill, el més fàcil és avortar. Per a aquestes noietes, que encara no raonen, és molt fàcil dir que avortarien si arribés el cas. Això ho he sentit moltes vegades. Això no obstant, el que no he sentit dir a cap dona que ha avortat és que tornari a fer-ho. Però això no ho diu immediatament, sinó després d'un procés de maduració. Les han convençut que avortar no és res, que només expulsen sang... i se n'adonen quan es queden embarassades expressament. Aleshores reflexionen sobre l'infant que van avortar i que no van tenir. Se n'adonen i prenen consciència del que han fet.

—Quina és la solució?

—Una dona embarassada hauria de poder acudir a algun lloc on sigui acollida,

on se senti emparada, on no es trobi sola, on l'ajudin a no tenir por de la seva maternitat... i necessitaríem una educació sexual responsable. Sembla que avui dia als més joves, i als que no són tan joves, només els interessa el sexe. Per què no es parla d'amor i de respecte? Per què no ens esforcem a cercar el que és bonic de les persones? Ser cast és una virtut!

—Em temo que és una virtut sense gaire bona premsa...

—La persona casta és la que sap sacrificar també la seva vida per un bé comú. Aquesta virtut no té bona fama perquè potser no se la coneix prou bé. Qui no és cast no és una persona ferma, és deixada, busca la pròpia satisfacció sense importar-li gens els altres. La persona casta sap autodominar-se i no deixa que el seu cos la controli, sinó que és ella qui controla el seu cos. Cal promoure una educació sexual responsable, però a les escoles només se'ls ensenya a tenir relacions i res més. Per l'amor de Déu! Si l'amor, l'afecte i el respecte també entren dins de la sexualitat, hi entra en joc tota la vida afectiva! En lloc de sexualitat es parla de genitalitat i es banalitza el sexe.

—Què opina de la reforma de la llei de l'avortament?

—Jo crec que aquesta llei de l'avortament és inútil. A més, tenim una llei que Déu ha inscrit en els cors i que diu: «No mataràs.» Hi ha molta gent que no és catòlica, ni cristiana, i té aquesta llei natural molt endins: matar és dolent. La defensa de la vida no és qüestió religiosa, encara que es vulgui presentar així. És una llei natural que portem escrita en el més profund de cada persona.

—Es valora la vida com a do gratuït?

—Vivim en un món on valorem les coses segons la seva utilitat, si em serveixen o no em serveixen, si m'agraden o no

m'agraden, si m'afavoreixen o no m'afavoreixen personalment o socialment... Així que tot el que no em serveix, que no m'afavoreix o que no m'agrada ho elimino... En la nostra societat sembla que la gratuïtat ha desaparegut. En els nostres països, que anomenem «desenvolupats», es veu més clarament quan algú fa alguna cosa pensant per què la fa, què en podrà treure, sembla impensable que es pugui fer alguna cosa gratuïtament sense esperar cap recompensa a canvi. Això no obstant, hem de dir que la gratuïtat existeix. Jo he vist gent que no té res i que és capaç de donar. Creiem que Déu també ens dóna perquè donem. Déu no necessita res de nosaltres, els que necessitem alguna cosa som nosaltres, i Déu ha posat bondat a cada cor humà. Jo crec que la vida d'una persona sempre té valor en totes les seves etapes: hi ha un temps en què necessitem els altres per créixer, hi ha un temps per donar i un altre per recollir-se. Cal valorar les persones pel que són. El més important és que cada persona es vegi reflectida en l'altre i això no sempre resulta fàcil. Per a Déu, no som valuosos segons el que produïm, sinó segons el que som. Amb aquests mateixos ulls hauríem de veure els altres.

—Quin és el treball de les Serventes de la Passió?

—Abans que res, cal dir que la defensa de la vida la portem totes molt endins, i el que fem és ajudar. A Espanya tenim llars on acollim les mares gestants, però també estem obertes a persones que vénen a demanar consell, a participar en tallers de formació, per preparar-se per a l'acollida de la vida, perquè les mares sàpiguen presentar-se a la vida amb els seus fills... també procurem que els pares es responsabilitzin dels seus fills perquè no pot ser que tot el pes recaigui sobre la mare. Disposem de llars, residències, clíniques, escoles bressol, centres d'atenció infantil... tot a favor de la vida. Sobretot estem molt a l'escolta de com respira la mare i moltes vegades l'acompanyament és difícil. Els tres primers mesos acollim les joves amb els seus nens a les nostres llars, també comptem amb pisos tutelats. Les ajudem a buscar escoles bressol, treball... Quan el fill neix la mare s'hi aboca, però també li diem que ha de tenir cura d'ella mateixa i que ha de viure. Tinc una experiència molt bonica: fa poc temps vam anar d'excursió amb moltes noies i els seus infants al poble on va néixer la mare fundadora, Teresa Gallifa. Veure aquells nens jugant al parc em va fer pensar: «Mare, tu també els has vist.» Veure aquestes mares satisfetes amb els seus fills és molt bonic!

—Així que, hi ha lloc per a l'esperança?

—El meu missatge és que no siguem tràgics i que confiem que l'Esperit Sant canviarà els cors perquè així no podem anar enlloc.

CASA GENERALÍCIA

C/ Llobet i Vall-Llosera, 12
08032 - Barcelona
Tel. 934 363 957
Fax 934 554 000
a/e: spgg@planalfa.es

Vaticà

església en el món

El Papa demana construir una nova humanitat amb pregària, treball i cultura

■ Visita apostòlica a l'abadia benedictina de Montecassino

ACI
Cassino

En l'homilia de la missa que va presidir el 24 de maig en la seva visita apostòlica a l'abadia benedictina de Montecassino, Benet XVI va encoratjar els fidels a atresorar l'herència de la vida monàstica instaurada per sant Benet i va exhortar a treballar en la construcció d'una nova humanitat amb pregària, treball i cultura. A la plaça Miranda de Cassino, que des d'ara porta el nom de Benet XVI per decisió del Consell Comunal, el Papa va assenyalar davant dels milers de fidels que «el caràcter històric del misteri de la resurrecció i de l'ascensió de Crist ens ajuda a reconèixer i comprendre la condició transcendent i escatològica de l'Església, que no ha nascut ni viu per suplir l'absència del seu Senyor "desaparegut", sinó que troba la seva raó de ser i de la seva missió en la presència invisible de

Jesús operant com la potència del seu Esperit».

Quan va parlar del llegat d'un dels patrons d'Europa, sant Benet de Núrsia, que va fundar l'orde i el primer monestir benedictí a Montecassino al segle VI, el Bisbe de Roma va explicar que «l'espiritualitat benedictina proposa un programa evangèlic sintetitzat en el lema "*Ora et labora*", la pregària, el treball i la cultura. Abans que res la pregària, que és la més bella herència deixada per sant Benet als monjos, però també a la vostra Església particular». Després de recordar que «a l'escola de sant Benet els monjos sempre han conreat un amor especial per la Paraula de Déu en la *lectio divina*, que ha esdevingut patrimoni comú de molts», el Papa va destacar que «un altre punt cardinal de l'espiritualitat benedictina és el treball».

«Humanitzar el món del treball és típic de l'ànima del monacat, i aquest és també

El Papa va presidir una eucaristia a l'aire lliure.

l'esforç de la vostra comunitat que intenta ser al davant de nombrosos treballadors de la gran indústria present a Cassino i de les empreses vinculades. Sóc conscient de la situació crítica que viuen molts treballadors.» Després de subratllar la necessitat de «solucions vàlides a la crisi ocupacional, creant nous llocs de feina per salvaguardar la família», Benet XVI va afirmar que aquesta institució important, base de la societat, «té avui una necessitat urgent de ser més millor tutelada perquè sigui fortament adherida a les arrels de la seva institució. Penso també en els joves que es cansen buscant un treball digne que els permeti construir una família». «Pertany finalment a la vostra tradició l'atenció al món de la cultura i l'educació.»

A continuació, el Pontífex va ressaltar la necessitat de «la cultura europea cerqui Déu i estigui disponible a la seva escolta. Això és vàlid també per al nostre temps. Sé que treballem amb aquest mateix esperit a les universitats i escoles, perquè esdevinguin laboratoris de coneixement, de recerca, de passió pel futur de les noves generacions». El Papa va indicar que fidels a la tradició benedictina, «cerqueu justament subratllar també l'atenció per l'home fràgil, feble, els discapacitats i els immigrants».

En celebrar la pregària de vespres amb els abats i les comunitats de monjos i monges benedictines, el Papa va reiterar que el patrimoni cristià és la riquesa moral i espiritual d'Europa que s'ha de custodiar i difondre. Va indicar que sant Benet «va abandonar-ho tot per seguir fidelment Déu» i, «encarnant en la seva existència l'Evangeli», va ser qui «va iniciar un important moviment de renaixement espiritual i cultural a Occident. Sant Benet, va continuar dient el Pontífex, va ser «exemple lluminós de santedat i va indicar Crist als monjos com a únic gran ideal; va ser mestre de civilització,

perquè al mateix temps que proposava una visió adient i equilibrada de les exigències divines i de la finalitat última de l'ésser humà, tenia molt presents les necessitats i les raons del cor per ensenyar i suscitar una fraternitat autèntica i constant perquè en les relacions socials no es perdés de vista la unitat d'esperit que construeix i alimenta la pau». «No és una casualitat que la paraula *Pax* aculli els pelegrins i els visitants a les portes d'aquesta abadia, que s'eleva com una silenciosa admonició per rebutjar qualsevol forma de violència i construir la pau: en les famílies, en les comunitats, entre els pobles i en tota la humanitat.»

«Els monjos», explicava Benet XVI, «han sabut ensenyar amb la paraula i l'exemple l'art de la pau, tot fent servir els tres vincles que sant Benet considerava necessaris per conservar la unitat de l'Esperit entre els éssers humans: la Creu, que és la llei mateixa de Crist; el llibre, és a dir, la cultura; i l'arada, que indica el treball, la primacia sobre la matèria i el temps». «Gràcies a l'activitat dels monestirs, articulada en el triple compromís diari de la pregària, l'estudi i el treball, pobles sencers del continent han conegut una salvació autèntica i un benèfic desenvolupament moral, espiritual i cultural, tot educant-se en el sentit de la continuïtat amb el passat, en l'acció concreta per al bé comú, en l'obertura cap a Déu i la dimensió transcendental». Per això, el Papa va instar a «pregar perquè Europa tingui sempre en compte aquest patrimoni de principis i ideals cristians que constitueix una riquesa cultural i espiritual immensa». «Això és possible quan s'acull l'ensenyament constant de sant Benet; buscar Déu com a compromís fonamental de l'ésser humà que no es realitza plenament ni pot ser realment feliç sense Déu.» Després de la pregària de vespres el Papa va venerar les relíquies de sant Benet i santa Escolàstica, sepultats darrere de l'altar de la basílica.

Any Paulí

Agustí Borrell

Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

Pregar sense parar

«Pregueu contínuament» (1 Tessalonicencs 5,17)

L'apòstol Pau, en les seves cartes, assegura en moltes ocasions que pregar sense parar. No és que es passi el dia recitant himnes i salms o demanant ajuda a Déu. La seva pregària consisteix més aviat a mantenir-se en diàleg amb Déu, generalment per presentar-li la situació no pas d'ell mateix, sinó d'altres persones. Quasi sempre, a més, no és per demanar res, sinó per donar gràcies. Pau ha entès molt bé que tot el que som i el que tenim ve de Déu. Per això la seva reacció espontània és l'agraïment. I aquesta convicció el porta també a la petició.

Tenint en compte la seva pròpia experiència personal de pregària, tan rica i tan positiva, Pau transmet la seva convicció sobre la conveniència d'un diàleg constant amb Déu. En les cartes que escriu a les comunitats abunden les exhortacions d'aquest estil. Als colossencs els diu: «Sigueu constants en l'oració: en les vetlles feu accions de gràcies» (Colossencs 4,2). En la carta als Efesis trobem aquesta petició: «Pregueu en tota ocasió,

moguts per l'Esperit, amb oracions i súpliques; en les vetlles dediqueu-vos a intercedir amb constància a favor de tot el poble sant» (Efesis 6,18).

La pregària veritable, la que Pau posa en pràctica i proposa als creients, és una actitud del cor, és viure amb la consciència que Déu és present en la nostra història, ben a prop de cadascú. Per entrar en relació amb Déu no cal aprendre oracions complicades ni tan sols anar gaire lluny, perquè ell és en el nostre interior. Preguar sempre vol dir estar atents a la seva voluntat, escoltar la seva Paraula i procurar posar-la en pràctica. Vol dir aprendre a donar-li gràcies per tot allò de bo que anem descobrint al nostre voltant, i demanar la seva ajuda per totes les necessitats del món.

La pregària és un tracte filial, una relació d'amistat amb Déu. Si és possible ser sempre amic d'una persona que tenim ben a prop, encara amb més raó és possible, i desitjable, viure en relació permanent amb Déu. Això és la pregària contínua.

AJUDA L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ

PETITS PELEGRINATGES

SANTA TERESA DE JESÚS
AMB ESTADA A FÀTIMA

DEL 14 AL 20 DE SETEMBRE

SANT IGNASI DE LOIOLA I
SANT FRANCESC XAVIER

DEL 7 A L'11 D'OCTUBRE

LOURDES

DEL 16 AL 18
D'OCTUBRE

GRANS PELEGRINATGES 2009

ROMA, CLOENDA
ANY SANT PAU

PRESIDIT PEL CARDENAL
LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH

DEL 24 DE JUNY A L'1 DE JULIOL

TERRA SANTA

DEL 24 AL 31
D'AGOST

COMPARTIREM L'EUCARISTIA
AMB COMUNITATS CATÒLIQUES

JAPÓ

DEL 10 AL 22 D'AGOST

CROÀCIA I
MEDJUGORJE

DEL 28 DE SETEMBRE
AL 6 D'OCTUBRE

BULGÀRIA

DEL 20 AL 27
D'OCTUBRE

TERRA SANTA

DEL 28 DE DESEMBRE AL
4 DE GENER DEL 2010

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA,

TEL. 934 092 700 • FAX 934 092 775 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

VATICÀ

Preguntes i respostes sobre l'Església a la Xina

Zenit / Ciutat del Vaticà

La web del Vaticà inclou un compendi, en llengua anglesa i xinesa, amb preguntes i respostes sobre la carta del Papa als catòlics a la Xina publicada el maig del 2007. «Quines són les línies mestres del Papa per a la vida de l'Església catòlica a la Xina?», «com veu el Papa el nomenament de bisbes a la Xina?» i «què recomana el Papa respecte de la iniciació cristiana d'adults?» són algunes de les preguntes exposades i respostes al compendi. El nou document exposa fidelment el contingut de la carta i també inclou algunes notes a peu de pàgina i dos breus apèndixs que permeten aprofundir en el pensament de Benet XVI sobre alguns punts particularment delicats de la carta. Segons un comunicat publicat per l'oficina d'informació vaticana, la carta del Papa als catòlics a la Xina «ha donat lloc no únicament a sessions d'estudi per estudiar-ne el contingut, sinó també a moltes iniciatives pastorals». De fet, la carta «esdevé un punt de referència fiable per resoldre els diversos problemes que la comunitat catòlica afronta, tant en l'àmbit doctrinal com en el pràctic i en el disciplinari», afegeix el comunicat. En aquest context i en el segon aniversari de la publicació de la carta, el Vaticà publica el nou compendi que, com la carta, tracta qüestions de la vida de l'Església i la tasca evangelitzadora a la Xina que poden ajudar a descobrir el que Jesucrist en vol.

IRLANDA

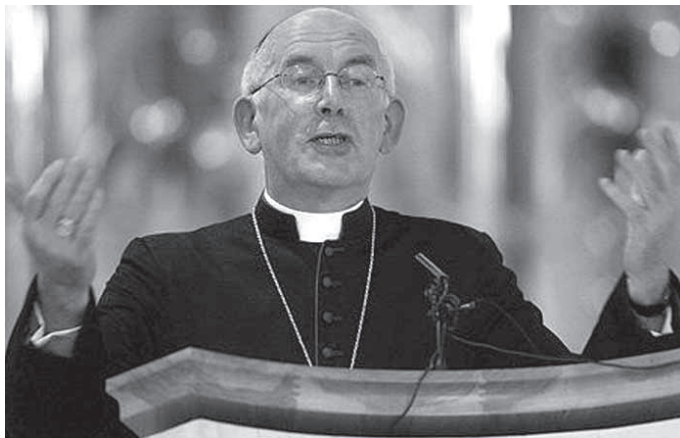
L'Església demana que la veritat sobre els abusos a menors ajudi a guarir ferides

■ El primat d'Irlanda es mostra «entristit i avergonyit» pel que ha passat

Zenit / Dublín

El primat d'Irlanda, el cardenal Sean Brady, espera que la publicació d'un informe oficial que denuncia abusos a nombrosos nens irlandesos comesos en el passat en centres catòlics, «ajudi a guarir les ferides de les víctimes i a afrontar els errors del passat». Així ho assenyalava en una declaració que la Conferència de Bisbes catòlics d'Irlanda va publicar a la seva pàgina web, després que el jutge de la Cort Suprema d'Irlanda, Sean Ryan, presentés l'extens document de la Comissió per a la Recerca d'Abusos a Nens. «L'Església catòlica està decidida a fer tot el que sigui necessari perquè sigui un lloc segur per als infants que els doni vida i alegria», va declarar.

L'arquebisbe d'Armagh i primat d'Irlanda va afirmar: «Estic entristit i profundament avergonyit pel fet que els infants patissin d'aquesta manera en aquestes institucions.» «Els infants es mereixen el millor i especialment dels qui en tenen cura en nom de Jesucrist», va afegir. Per al cardenal, l'informe «posa llum sobre un període fosc del passat», i la

El cardenal Sean Brady.

seva publicació «és un pas important i benvingut en l'establiment de la veritat, donant justícia a les víctimes i assegurant que aquests abusos no tornin a produir-se». A més, aquesta anàlisi «deixa clar que es va provocar gran mal i dany a alguns dels infants més vulnerables de la nostra societat», va assenyalar, i «docu-

menta un vergonyós catàleg de crueltat: abandonament i abús físic, sexual i emocional, perpetrats contra els infants».

D'altra banda, els Germans de les Escoles Cristianes vers els quals s'adrecen la major part de les acusacions de les víctimes, han demanat disculpes «obertament i sense reserves a tots els que han estat ferits, ja sigui directament o indirectament com a conseqüència de la deplorable actuació d'alguns germans, o per la inacció o acció inadequada de la congregació en el seu conjunt». Segons va informar el portal irlandès de notícies per a cristians CiNews, la congregació va declarar: «Reconeixem i lamentem que les nostres respostes als abusos físics i sexuals no tinguessin en compte els efectes psicològics sobre els infants a llarg termini.»

R. D. CONGO

Càritas llença un pla triennal contra la sida

Redacció / Kinshasa

L'Església catòlica de la República Democràtica del Congo ha donat llum verda al pla estratègic nacional 2009-2011 de lluita contra la sida posat a punt per Càritas congoleesa i que preveu un vast programa d'accions per valor de 144 milions de dòlars. El director de Càritas Congo, Bruno Miteyo, ha assegurat que milions de congoleesos afectats per la pandèmia podran beneficiar-se de les activitats programades per als pròxims tres anys. Juntament amb els capítols de tractament i atenció mèdica, el pla triennal preveu també tasques de prevenció i educació dirigides a frenar el contagi.

A la R. D. del Congo s'estima que hi ha més de 450.000 malalts de VIH/sida, dels quals uns 50.000 són infants. El conflicte que es viu a la regió oriental del país, on prop d'un milió i mig de persones han abandonat casa seva a causa de la violència, està afegint nous factors de risc per a l'expansió de la pandèmia, sobretot a causa de la situació d'indefensió davant de les agressions sexuals en què es troben les dones i els nens. Segons dades de Càritas Congo, el 2006 va haver-hi, només a la

regió del Kivu Sud, 27.000 víctimes de violació, de les quals entre el 10 i el 12 per cent han contret la sida.

El pla de lluita contra la sida 2009-2011 de Càritas s'executarà amb el suport dels serveis i les estructures pastorals especialitzades de les 47 diòcesis d'arreu del país. D'aquesta forma es garantirà, d'una banda, l'accés a moltes comunitats que tenen infraestructures sanitàries molt precàries i, de l'altra, la creació d'un marc comú de referència per a l'ampli repertori de respostes en la lluita contra la sida que l'Església congoleesa ofereix fins ara de manera dispersa. El pla preveu també els espais d'acompanyament tècnic tant per part dels serveis de l'Estat congolès com de les organitzacions del sistema de les Nacions Unides.

Amb l'objectiu de finançar els fons necessaris per desenvolupar totes les activitats programades, l'Església congoleesa ha anunciat la posada en marxa d'una campanya de captació de recursos, a més de negociar diverses línies de suport econòmic amb el Govern congolès i amb les contraparts que donen suport habitualment al treball de Càritas en el camp de la cooperació al desenvolupament.

AUTOMATIZACIÓN Y RESTAURACIÓN DE CAMPANAS Y CAMPANARIOS

ILUMINACIÓN LED INTERIOR Y EXTERIOR

RELOJERÍA MONUMENTAL

ESCULTURAS MUSICALES

ERMEC, S.L.
C/ Francesc Tebaldó, 22
P. E. Granland, Badalona Sur
08918 Badalona
Barcelona (SPAIN)

Tel. (+34) 902 450 160
Fax (+34) 902 433 088
ermec@ermec.org
www.ermec.org

ERMEC, S.L. - MADRID
C/ Segovia, 8, 1ª Planta
28004 Madrid
SPAIN

bilibao@ermec.com
portugal@ermec.com

ESPANYA

Mons. Barrio convoca l'Any Jubilar Compostel·là 2010

■ Presenta la carta pastoral «Pelegrins de la fe i testimonis de Crist ressuscitat»

SIC / Santiago de Compostel·la

L'arquebisbe de Santiago, Mons. Julián Barrio, va comunicar el 25 de maig oficialment la celebració del segon Any Sant Compostel·là del tercer mil·lenni i va convidar a «peregrinar a la tomba de l'apòstol per confessar la fe en Crist ressuscitat i rebre l'abundància de la misericòrdia divina com a manifestació de l'amor de Déu per l'home concret». En roda de premsa va assegurar que l'Any Sant és un esdeveniment de gràcia que «volem celebrar i compartir amb totes les Esglésies particulars», tenint cura sempre que no es desvirtui el sentit del Camí de Sant Jaume i desitjant que ens ajudi a revitalitzar la nostra vida cristiana. Mons. Barrio va presentar la seva carta pastoral *Pelegrins de la fe i testimonis de Crist ressuscitat*, una carta que es converteix en el full de ruta de qualsevol pelegrí que arribi a Santiago. Aquesta carta pastoral se centra en el relat evangèlic del Camí d'Emmaús i el relaciona amb el Camí de Sant Jaume des del punt de vista pastoral. El Camí xacobeu és un camí interior, una experiència interna que revitalitza la vivència cristiana davant de la trobada amb Déu, amb els altres i amb ell mateix.

Així mateix, durant aquest acte es va presentar el cartell oficial de l'Any Sant, en el qual es poden observar els pelegrins entrant per la Porta Santa cap a la llum, que és la tomba de l'apòstol sant Jaume. D'aquesta manera, l'Any Sant convida tot hom a peregrinar per trobar la llum en la seva vida, com la va trobar l'apòstol sant Jaume.

El delegat de Pelegrinatges, Jenaro Cebrián, va oferir un avançament de les activitats que ha programat la Comissió organitzadora de l'Any Sant. Destaca el pelegrinatge que a l'agost realitzarà la creu de la Jornada Mundial de la Joventut (3-8 d'agost) i el Pelegrinatge Europeu de Joves (5-8 d'agost) que s'organitzarà conjuntament amb la Conferència Episcopal Espanyola. Aquest pelegrinatge serà un dels més importants de tot l'Any Sant i davant d'un esdeveniment d'aquestes característiques, l'Església compostel·lana posarà tots els seus esforços perquè els joves visquin una experiència de fe a Santiago com ja van fer més de 30.000 joves el 2004. Com en Anys Sants anteriors, l'arquebisbe convidarà a peregrinar la Conferència Episcopal Espanyola. Ja hi ha programat el

pelegrinatge de 25 bisbes francesos amb els seus diocesans i dels bisbes espanyols del Camí francès (19, 20 i 21 de juliol del 2010). L'Oficina del Pelegrí mantindrà el seu horari habitual, de 9h a 21h, i intentarà augmentar el nombre de persones per expedir amb rapidesa les Compostel·les.

Les delegacions diocesanes de Joventut i de Pelegrinatges organitzaran activitats, tant a Santiago com al llarg dels diferents Camins, perquè els joves participin en l'acollida dels pelegrins. També durant tot l'any s'organitzaran concerts, cursos de forma-

Cartell de l'Any Jubilar.

ció, tallers de teatre, vigílies, trobades de pregària, etc. En diferents zones pastorals de la diòcesi s'intenta promoure el voluntariat entre els joves. Santiago acollirà durant l'any 2010 diferents trobades i congressos com la trobada dels delegats diocesans de Mitjans de Comunicació de l'Església a Espanya, organitzada per la Conferència Episcopal Espanyola i la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació de Santiago de Compostel·la; un congrés europeu sobre educació i família (maig 2010); el Congrés «Humanisme i Progrés», un Congrés Mundial de la Família, una Trobada de Famílies i el IV Congrés Mundial de Confraries i Associacions (octubre 2009). S'organitzaran també exposicions i concerts a la catedral, a Sant Martí Pinario i al Seminari Major de Santiago.

Per últim, Jenaro Cebrián va informar

de les diferents publicacions que oficialment s'han elaborat: tríptics explicatius sobre el motiu de l'Any Sant, el seu significat i sobre com es guanya el Jubileu. En aquest moment es farà un primer tiratge de 200.000 exemplars. Es distribuïran a la catedral de Santiago, a les esglésies i al llarg de tot el Camí de Sant Jaume; el llibre del pelegrí, dirigit a tots els pelegrins que fan el Camí a peu. El primer tiratge serà de 50.000 exemplars; el llibre litúrgic que la catedral oferirà als participants en les eucaristies. El primer tiratge serà de 5.000 exemplars; i les catequesis de preparació per al pelegrinatge, materials que ajudaran pastoralment perquè els pelegrins preparin el seu Camí de Sant Jaume.

El 4 de maig passat es va celebrar a Roncesvalles la primera reunió de bisbes espanyols i francesos del Camí de Sant Jaume. El seu objectiu era definir les grans línies i el contingut d'una futura pastoral comuna per al Camí de Sant Jaume, amb la finalitat de dinamitzar la dimensió espiritual d'aquesta via mil·lenària de pelegrinatge, que enfonsa les seves arrels en la història mateixa d'Europa. Aquesta pastoral comuna vol aprofundir el significat i actualitat d'aquest pelegrinatge com a via d'evangelització, articular l'acompanyament dels pelegrins i caminants, i harmonitzar-ne l'acollida en les diferents etapes. La pastoral aspira a dinamitzar les relacions entre fe i cultura, mitjançant l'exercici de la pregària, la pràctica dels sagraments que comporta qualsevol pelegrinatge, així com l'exercici dels valors universals que aquest camí vehicula des dels seus mateixos orígens: la solidaritat, l'ajuda mútua, el coneixement i l'acceptació del proïsme, l'admiració de la bellesa, la consciència de continuar una tradició mil·lenària i l'apropament a la naturalesa.

Durant la reunió va ser confirmada i acceptada la invitació perquè els bisbes francesos de les diòcesis que travessa el Camí que condueix a Santiago peregrinin oficialment a Compostel·la durant el proper Any Sant Xacobeu, el 2010. Els arquebisbes i bisbes participants van reconèixer de manera unànime la transcendència històrica d'aquesta primera reunió i van decidir continuar aquestes trobades de feina en el futur, amb una freqüència anual. La propera reunió conjunta de feina va quedar fixada a Santiago de Compostel·la, durant l'Any Sant del 2010. La següent se celebrarà a Le Puy-en-Velay (França), l'any 2011.

BÈLGICA

Els religiosos demanen al Parlament europeu que mirin cap a Àfrica

Redacció / Brussel·les

Onze antenes europees de la Xarxa Àfrica-Europa Fe i Justícia, reunides a Brussel·les del 8 al 10 de maig, i que van congrega 30.000 religiosos i religioses actius a Europa i Àfrica, van acabar la seva reunió llançant un missatge als futurs càrrecs electes del Parlament europeu. Els religiosos volen que els nous parlamentaris siguin conscients que el lliure comerç mundial continua afavorint els països més rics i fa molt difícil el desenvolupament dels països d'Àfrica. És molt urgent, segons els religiosos i religioses, promoure la sobirania alimentària i millorar les possibilitats dels petits agricultors del Sud, els únics que poden vèncer la fam al món. Les antenes destaquen que els objectius del mil·lenni per al desenvolupament, acceptats per tots els països de l'ONU l'any 2000, dissenyen la via per a una major justícia social econòmica, ambiental i financera. Volen que els països africans defineixin més clarament la seva política agrícola i comercial per defensar millor els interessos d'Àfrica.

GUATEMALA

Un sacerdot mort i un altre greument ferit en un atracament

Fides / Alta Verapaz

Un sacerdot catòlic ha mort i un altre ha resultat amb ferides de gravetat, víctimes d'un assalt al Parc Nacional Laguna Lachuá, Alta Verapaz, una comunitat rural del nord de Guatemala. Dos homes armats amb fusells van aturar el cotxe en el qual viatjaven cinc sacerdots, tots membres dels Oblats de Maria Immaculada. Després de robar-los, els delinqüents van disparar contra els religiosos, i hi van matar el sacerdot nord-americà Lorenzo Rosebaugh, de 74 anys, que conduïa el vehicle, i van ferir de gravetat Jean Claude Nowama de 47 anys, originari de la República Democràtica del Congo. Els altres sacerdots, identificats com els nord-americans Ruben Elizondo, de 73 anys, i Erado Kapustka, de 73, i el canadenc Rodrigo Marcoux, de 70, van sortir il·lesos de l'atac. Segons ha declarat el P. Félix García, membre de la congregació de Missioners Oblats de Maria Immaculada, els van robar mil quetzals (125 dòlars), un mòbil i ornaments litúrgics. El P. Rosebaugh era rector feia més d'una dècada a la comunitat d'Ixcán una regió del nord del país caracteritzada pels seus alts nivells de criminalitat. Segons xifres oficials, la violència que assota Guatemala cada dia es cobra la vida de 17 persones.

Mons. Jesús Sanz, comissari pontifici per a la Unió Lumen Dei

Redacció / Osca

El Vaticà ha nomenat Mons. Jesús Sanz Montes, *o.f.m.*, nou comissari pontifici de la Unió Lumen Dei, després de l'acceptació de la renúncia de l'anterior comissari pontifici, Mons. Fernando Sebastián Aguilar, *c.m.f.* La responsabilitat confiada a Mons. Sanz Montes, bisbe d'Osca i de Jaca, i president de la Comis-

sió Episcopal per a la Vida Consagrada, té caràcter indefinit i gaudeix dels drets i facultats pròpies del superior general. Es tracta d'una mesura excepcional per la qual cosa en circumstàncies especials, i quan ho exigeixin greus raons, l'Església designa un comissari pontifici, que en nom seu dirigeixi temporalment l'associació. La Unió Lumen Dei és una associació de fidels integrada per tres sectors:

sacerdots, germanes i laics consagrats que, units pels mateixos fins i sota una única autoritat, en l'esforç de viure i predicar l'Evangeli a tots els homes, porten a terme aquelles obres que serveixen per al desenvolupament integral de l'home. S'ha desenvolupat a Europa i Amèrica. Actualment treballa en l'àmbit de l'educació, la promoció integral dels pobres i l'espiritualitat.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
 Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Càritas en temps de crisi econòmica

El proper diumenge, festivitat de Corpus Christi, Càritas Diocesana celebra la seva jornada anual. Amb aquest motiu, informa aquests dies de les seves activitats durant el darrer any i demana, una vegada més, l'ajut de tots aquells que valoren el seu treball en la nostra societat.

Recentment, amb motiu del guardó que la ciutat de l'Hospitalet de Llobregat va atorgar a Càritas per la seva tasca a favor dels pobres i marginats, vaig dir que aquest era un reconeixement que havia d'anar a tots els donants, els voluntaris, els treballadors de Càritas i a tots els qui fan possible les seves activitats. Ho repeteixo ara des d'aquest escrit. Càritas funciona gràcies a tot un exèrcit de persones de bona voluntat, que sovint resten en l'anonimat. Davant de la crisi econòmica, els donants han augmentat en un 6 %, però com que algunes empreses han deixat de donar, la quantitat global ha disminuït en un 3%.

Darrerament, Càritas està vivint un suplement de feina. Durant l'any 2008 —al qual fa referència la

Memòria anual presentada aquests dies—, en els punts d'atenció de la nostra Càritas Diocesana, s'ha constatat un gran increment, superior al 60 %, de les persones que hi van a demanar d'ajuda. El major nombre de demandes arriba després de l'estiu de 2008, quan la crisi —especialment en el sector immobiliari— deixava sense feina a moltes persones.

Respecte de la procedència de les persones ateses, es detecta un increment substancial de les persones nascudes a Espanya (31%), Amèrica Central i del Sud (29%), del Magrib (29%), de l'Àfrica subsahariana (5%) i de la resta d'Europa (3%). Per tipus de família, el 50% de les famílies ateses a Càritas són famílies, nuclears i extenses; el 33% són persones soles; i el 14% són mares amb fills a càrrec.

Creixen també les demandes d'ajuda econòmica per a pagar el «relloguer» d'habitacions. Aquest capítol representa el 68% del total del Servei d'Ajuda Econòmica de Càritas. També han augmentat les seves ajudes directament relacionades amb els infants, especialment per al

pagament d'escoles bressol, de llibres i material escolar, de beques de menjador i necessitats alimentàries. Cal tenir ben present que els col·lectius d'origen immigrant són un dels sectors socials més afectats per qualsevol situació de crisi econòmica.

L'Església catòlica vol fer tot el que pugui per mitjà de les Càritas diocesana i parroquials, i d'altres entitats socials per ajudar els col·lectius que estan més directament afectats per la situació actual de crisi econòmica. Per això, aquest any de manera especial, demano el recolzament dels cristians i de tots els ciutadans. Tots estem cridats, especialment en aquesta situació, a prendre consciència de la necessitat de reforçar els mecanismes de solidaritat col·lectiva.

Càritas treballa amb competència i seriositat en favor de totes les persones que li demanen ajuda. Ho fa sense cap discriminació i mira de servir a tothom que pot, en la mesura dels seus recursos, que provenen en una gran part de les aportacions lliures de tots aquells i aquelles que valoren la seva tasca.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
 Arquebisbe de Tarragona i Primat

El gran misteri

La festa de la Santíssima Trinitat, immediatament després de tancar el temps Pasqual, ens introdueix en el més gran dels misteris: Déu és u i tri, és a dir: tres persones i un sol Déu. Ni les forces de la nostra raó ni la religió d'Israel, amb els seus mestres i profetes, no van poder arribar a aquest coneixement de Déu que se'ns revela en Jesucrist. Davant el misteri només podem abaixar el nostre cap, a vegades massa altiu, i dir: crec tot el que ha dit Jesús; res no és més veritable que la seva paraula de veritat.

En l'Evangeli, com ho ha assenyalat Benet XVI en el seu llibre *Jesús de Natzaret*, l'existència del Déu trinitat comprèn un arc que s'estén des del començament de la seva vida pública fins al final: des del baptisme, quan s'escolta del cel una veu inefable que assenjala Jesús i que s'acompanya amb la figura de l'Esperit Sant que descendeix «com un colom», fins al manament de Crist

ressuscitat als seus apòstols de «fer deixebles de tots els pobles batejant-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant».

Diverses vegades, en cada celebració de l'eucaristia, invoquem el Déu trinitari, i en les nostres oracions diàries, fins i tot quan fem una creu sobre el nostre pit, retem culte a les tres Persones. Però l'Església va considerar la conveniència d'establir una festa que celebrés solemnement aquest misteri superior a tots els altres i del qual deriven. En efecte, en ell es reuneixen la creació, la redempció i la santificació del món, encara que tot això ocorri d'una manera desconcertant als ulls humans: amb el naixement de Jesús a Betlem d'una jove verge i amb la seva predicació a uns pescadors de Galilea després dels trenta anys que anomenem de vida oculta, encara que van ser de vida manifesta, com a fill del fuster i com a artesà ell mateix.

Des dels primers segles van sorgir grups que van

interpretar les coses d'una altra manera. En el segle IV l'Església va celebrar dos concilis ecumènics, el de Nicea l'any 325 i el de Constantinoble el 381, dels quals va sortir un Credo que s'ha transmès fins avui acollint la veritat de fe de la Trinitat. A Nicea, un jove anomenat Atanasi acompanyava el patriarca d'Alexandria en qualitat de secretari. Quan aquest jove, tres anys després, és consagrat bisbe de la ciutat egípcia, els seguidors d'Arri continuen divulgant la seva heretgia, i ell dedicarà la seva vida a combatre-la deixant-nos una sèrie d'escrits que van marcar un camí definitiu per a l'ortodòxia de l'Església.

La festivitat que celebrem aquest diumenge ens introdueix en la vida íntima de Déu, a la qual només podem accedir per revelació, i encara de manera imperfecta. Però el camí no és una escala empinada de fe i doctrina en la qual només els teòlegs poden practicar una espècie d'alpinisme. Santa Teresa de Lisieux parlava de pujar a l'ascensor de l'amor de Déu. L'amor al proïsme, que ens condueix a l'amor a Déu, és, juntament amb l'amor a la Mare de Déu, la senda més apropiada.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
 AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Armand Puig i Tàrrach

Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya

La veu independent del Papa

L'any 2000, quan Joan Pau II va peregrinar als Llocs Sants i, en concret a Jerusalem, un taxista jueu va comentar al viatger que transportava, un cristià occidental: «Aquest que ens visita és un home de Déu.» Benet XVI el mes de maig passat va visitar Terra Santa, com a pelegrí de pau. És evident que el Papa ja no és patrimoni exclusiu dels catòlics. Altres cristians, creients d'altres religions i fins i tot homes i dones de bona voluntat que no professen cap credo religiós, respecten i acullen els missatges papals. Intueixen que darrere les paraules d'un home ancià hi pot haver grans dosis de coratge a favor de la justícia i de la veritat. Parla amb justícia qui defensa els drets dels febles, dels que no tenen veu, dels pobres que malviuen en mons opulents o emmalalteixen i moren en mons abandonats a la seva sort. S'expressa amb la veritat qui creu en el diàleg entre pobles i persones com a instrument per obtenir la pau i la concòrdia, i evita gestos que poden enfonsar ponts en comptes de consolidar-los. Diu la veritat qui no dóna per bo el que no ho és, qui no es preocupa del que és políticament correcte, qui parla sense escudar-se en un discurs de circumstàncies, qui anteposa l'ésser humà i la seva dignitat com una cosa irrenunciable que prové del mateix Déu.

Com es pot parlar a un món i en un món que és global però on la informació es genera a Europa Occidental i a Amèrica del Nord? La cultura occidental, hegemònica, crea opinió amb uns mitjans molt potents i eficaços. Altres àrees culturals i geogràfiques no tenen la mateixa sort i no poden fer sentir la seva veu. Em pregunto, per exemple, si a Europa coneixem quina és l'opinió dels africans sobre els seus problemes i sobre els problemes del món. Em pregunto igualment quants occidentals dels que es mouen en la política i en els *mass media* han visitat Àfrica i la coneixen de primera mà: la seva gent, els costums, les creences, els èxits, els fracassos, els tabús, les dificultats... Quants Kapuzinsky hi ha a Occident, homes apassionats pel continent oblidat, que ens en facin comprendre els drames i els somnis, les malalties i la seva lluita per vèncer-les, el seu dolor i la seva esperança?

Saber escoltar

Fe sense vacil·lacions

Sant Lleó el Gran, papa, en un dels seus sermons, parla del vigor de les ànimes grans pel que fa a la fe: «El vigor de les ànimes grans, la llum dels esperits fidels és creure sense vacil·lacions el que els ulls corporals no veuen, és clavar el nostre desig allà on no podem fixar l'esguard. Per aquesta pietat, d'on naixeria en els nostres cors, o com qualsevol de nosaltres seria justificat per la fe si la nostra salvació consistís únicament en coses accessibles a la nostra mirada?»

Afegeix després una veritat molt important: que «allò del nostre Redemptor que fou visible ha passat als sagraments». Una realitat teològica molt clara i molt consoladora. Nosaltres no hem estat contemporanis del Crist qui guaria i perdonava, qui acollia i invitava a taula els pobres i els pecadors, signe admirable de l'amor diví per a la humanitat. Per a una humanitat més humana. Per canviar el cor de pedra dels homes amb un de carn.

Jesús continua la seva acció redemptora i santifica-

Europa està refugiada en la seva crisi, i tremola pensant que aquesta pot durar dos o tres anys. N'hi ha per a això i molt més. Creix el nombre de famílies sense cap recurs, es disparen els índexs d'atur dels immigrants i dels autòctons, baixa el benestar i puja el malestar. Tant de bo entre tots traiguem les conseqüències oportunes d'aquesta situació i es produeixi una transformació progressiva dels criteris econòmics mundials mitjançant l'adopció de reguladors ètics i mesures humanitzants. Però, i Àfrica? Com viu el continent veï a aquesta crisi mundial? Com resol els seus grans déficits, abandonada al seu destí? En concret, què pot fer Àfrica davant dels 30 milions de persones malaltes de sida i amenaçades de mort? La resposta és senzilla: el mateix que va fer Europa fa uns quants anys amb els milers de malalts de sida. Europa es va mobilitzar i va procurar als seus malalts medecines gratuïtes, i així va extirpar el caràcter mortífer que tenia l'anomenada «lepra del segle XX».

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

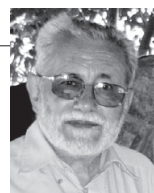

dora a través dels sagraments. En els sagraments, instituïts per Jesús, prossegueix la seva acció salvadora. Jesucrist, amb els sagraments, esdevé interior a la nostra més pregonia intimitat. És força per a una humanitat renovada, penyora de la salvació definitiva on, sense vel, estarem davant el Senyor. Cal sumar als sagraments el magisteri de Crist, que prossegueix en l'Església i «que segueixen els cors dels fidels, il·luminats per la llum celestial».

«Una fe així, augmentada per l'ascensió del Senyor i enfortida pel do de l'Esperit Sant, no fou atemorida per les cadenes, les presons, els exilis, la fam, el foc, les urpades de les feres, ni pels suplicis més rebuscats de la crueltat dels perseguidors. Per una fe així, lluitaren fins a vessar la seva sang, arreu del món, no només homes, sinó també dones, infants petits i tendres verges. Una fe així foragità els dimonis, vencé les malalties, ressuscità els morts.» Supliquem una fe ferma, una fe sense vacil·lacions!

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

El viatge del Papa (II)

A l'aeroport d'Amman, van sonar les salves d'ordenança i la companyia va desfilar fent els honors. Vaig pensar, veient aquells soldats d'uniforme amb deix de beduí, que el militar és un estament que ha sabut conservar la seva peculiar litúrgia (en alguns casos és més exhibició d'orgull i poder que no pas cap altra cosa).

Vaig lamentar certs comportaments encartonats i ritualistes, que allunyaven del misteri cristià que necessàriament sempre haurien de suggerir les celebracions cristianes. Grans rituals mancats d'expressió de fe o tan populatxeres en les maneres que, en algun cas, algú va titllar de xarlotada.

Em fixo en la comunitat cristiana llatina de Terra Santa. És petita, però té un clergat abundant. El Patriarca de Jerusalem li ho comentava satisfet al Papa. En els meus viatges, m'he relacionat amb la comunitat franciscana, també llatina. El superior, el pare custodi, ni és bisbe, ni té facultats de prohibir i manar sobre els fidels, tot i que porta mitra i presideix una província religiosa. He concelebrat amb ells diverses vegades i sempre m'hi he sentit molt còmode.

Ningú no ignora la incapacitat del Papa per expressar-se de manera atractiva davant de la multitud. Escolta els discursos, amb la mirada perduda i abstret. Evidentment, la gent recorda la capacitat expressiva que tenia el seu predecessor. Però, a la distància curta, és ben diferent. La seva mirada tímida es torna expressiva i confidencial, i desprèn molta simpatia.

Altres periodistes també ho han assenyalat: la sobrietat elegant de la litúrgia dirigida pels franciscans, ha estat admirable i digna d'elogi. Àgil, discreta, fidel a les normes, sense caure en el ritualisme, mantenia el clima d'humanitat i autenticitat. Feia la impressió que improvisaven, però eren exactes en cada acció. En aquestes circumstàncies el Papa se sentia a gust.

Al recinte del Cenacle, on pocs eren els reunits i on els policies d'escorta no tenallaven l'ambient, hi va haver un clima de pregària sincera i d'evocació profunda. M'ho va confirmar el P. Vítores, vicari custodial, per correu electrònic. Després van anar a la concatedral. Amb els franciscans hi havia diferents comunitats religioses i moviments eclesials. El Papa s'hi sentia a gust. Al seu costat, gent jove. Van cantar amb entusiasme, els assistents entenien el que cantaven en llatí i també hi participaven amb goig.

Franquejada la porta del Sant Sepulcre, el pare custodi va saludar el Papa. Una salutació respectuosa, plena de la senzillesa, la il·lusió i la fe d'un deixeble del d'Assís. Cal dir també que a la Custòdia tampoc no falten seminaristes.

Malauradament, el contacte amb els fidels cristians va ser escàs, la seva absència es va posar de manifest en la missa de la vall del Cedrò, motius múltiples ho van impedir. Els franciscans, que sí que hi són molt propers, deuen haver comunicat l'alè i l'amor que el Papa els volia infondre.

Les entrevistes amb mandataris i les trobades amb líders religiosos, segurament, a mitjà i llarg termini, donaran fruit. Van ocupar la major part del temps, amb tot, quan es va presentar l'ocasió, el Papa no es va fer gens esmunyedís, ni va passar de llarg. Des de trobar-se privadament amb la dona que li feia el llit acompanyada dels seus fills, fins a la denúncia pública, en diverses ocasions, del mur de la vergonya. I parlar-ne allà, és com esmentar la corda a casa d'un penjat. Físicament jo no hi era, però m'hi sentia espiritualment molt proper. M'ajudava a recordar amics franciscans que havien col·laborat en la preparació de les trobades, alguns dels quals vaig distingir. Haurà de passar força temps perquè aflorin bons resultats, que sens dubte s'esdevindran.

Finestra a la vida

Victòria Molins,
s.t.j.

Compartir dolors i fracassos

La nit i la foscor d'un home desesperat que viu la seva situació des de la ràbia i la impotència és ferida pròpia i, a voltes, llavor de violència.

Qui pot mesurar, per exemple, l'angoixa d'un presoner tancat en una cel·la i, el que és pitjor, tancat en la foscor de la seva ànima?

Qui pot comprendre l'angoixa de qui ho ha perdut tot: feina, família, dignitat, i se sent refusat per una societat que no li va donar una mà en el moment que ho va necessitar quan encara estava a temps de sortir de la seva situació?

Qui pot judicar des de fora la violència acumulada en aquella dona que ha patit maltractaments i sense adonar-se'n ben bé, culpa la societat de la seva dissort?

Amb quin dret culpem o condemnem l'adolescent tancat en si mateix i esquerp amb els seus educadors, violent o acusador, sense conèixer les causes que l'han portat a aquesta actitud?

Aquest article que escric avui no pretén ser una mena de consell, sinó una reflexió que em faig a mi mateixa perquè sovint la necessito.

Voler viure al costat i fent costat als pobres i marginats inclou participar de debò de les seves angoixes. No podem defugir aquelles situacions que no només no tenen explicació, sinó que, si més no de moment, no tenen solució.

No és estrany que si un marginat, a causa de la seva vida fora de la llei, viu la pròpia situació com una injustícia de la societat, com un fracàs existencial, com la conseqüència d'un món que s'acarnissa amb els febles, ens culpi del seu fracàs i es rebel·li contra nosaltres. D'alguna manera ens vol fer còmplices de la seva culpa i del seu fracàs social. Jo diria que aleshores és el moment i l'ocasió més adient per estimar de veritat. És el millor moment per posar-nos al seu lloc i tractar de comprendre'n la ràbia i la frustració.

No ens podem permetre alimentar en nosaltres pensaments negatius com és ara sentir-nos tractats injustament, lamentar-nos amb frases com «després de tot el que jo he fet per ell...». La postura de víctima no és pròpia de qui estima de veritat, sinó de qui es busca a si mateix i cerca compensacions.

Quan sento parlar positivament del voluntariat perquè ens fa sentir feliços i compensats per ajudar els altres, penso que encara no hem assolit el veritable sentit del nostre lliurament.

I és que, per a mi, una cosa és «fer de voluntari» i una altra viure compromès o compromesa sense horari ni torns, a favor dels marginats.

En aquest cas no podem parlar mai de fracàs, sinó de voluntat d'estar sempre al costat d'aquells i d'aquelles que viuen el seu fracàs com una malaltia crònica i, a voltes, hereditària.

Una experiència d'aquesta setmana, segurament semblant a les que viviu molts dels qui esteu en aquestes tasques, m'ha portat a fer aquesta senzilla pregària: «Senyor, que el nostre amor als germans no estigui mai supeditat a la seva correspondència, sinó a viure al costat i fent costat als més necessitats, també compartint els seus fracassos.»

Zoom

Eduard Brufau

El triplet aconseguit pel F. C. Barcelona aquesta temporada ha despertat una eufòria social mai vista i segurament es tardarà anys a poder contemplar un èxit similar. Però si per alguna cosa ha destacat l'equip blaugrana aquesta temporada és per una sèrie de valors fonamentals que l'entrenador, Josep Guardiola, ha aconseguit inculcar a la plantilla: deixant de banda tot individualisme, s'ha potenciat la cohesió, el treball conjunt, la constància i l'esforç. El resultat, per tant, és ben merescut.

Lluís Serra Llansana
(llserrall@gmail.com)

Signes d'avui

Armes llancívoles

Hi ha coses amb les quals no es juga, però tant el PSOE com el PP sembla que ho ignoren. Quan aquestes coses no es respecten, es pateixen grans deterioraments. Així ha passat amb la bombolla financera. Ho recordava Benet XVI en el seu missatge de l'1 de gener del 2009: «Combatre la pobresa, construir la pau»: «Unes finances restringides a curt o curtíssim termini arriben a ser perilloses per a tothom, també per a qui aconsegueix beneficiar-se'n durant les fases d'eufòria financera.» La bomba que es llança contra els altres, sovint, explota a les pròpies mans.

A què juga el PSOE, que no ho hauria de fer? El PSOE, capitanejat per un Zapatero especialment hàbil en l'engany i la manipulació, explota l'anticlericalisme per oportunisme polític per donar una imatge progressista. Alguns sectors eclesials han entrat en lliça o no han sabut situar-se davant dels nous reptes o obrir-se davant de nous horitzons, i l'espectacle està muntat. Pilar Rahola afirma que «a Zapatero sempre li han funcionat les tres potes del catecisme: ficar-se amb l'Església, acontentar els col·lectius gais i donar alegries al lobby feminista». Això tampoc no constitueix una novetat i tothom ho sap. Fins i tot ho va proclamar amb contundència, referint-se als bisbes, en vigílies de les eleccions generals: «Posaré els punts sobre les is.» Penso que tant l'Església com els partits polítics tenen una gran tasca a fer: trobar la fórmula de laïcitat que permeti una convivència, que superi vells malentesos i que faci un pas endavant en els nous escenaris de la democràcia i les relacions mútues. Pesa massa el passat. Hi ha massa llast. Són tensions, però no hi apunto. El joc perillós no rau aquí sinó en la utilització impúdica de temes com la llei de l'avortament, la píndola postcoital, l'assumpte de les adolescents a partir de 16 anys... trets per motius electorals i en moments estratègics de votacions. Són temes massa delicats per convertir-los en armes llancívols

les davant d'unes eleccions. Requereixen diàleg, tacte, argumentació, màxim consens i respecte... La immediatesa d'unes mesures que són de franc ho desfigura tot. La màxima ignasiana de «no fer mudances» es podria aplicar als períodes electorals. Fins i tot veus del mateix partit socialista han saltat a l'arena pública per manifestar la seva disconformitat, malgrat el toc de queda del president. Àngel Ros, socialista i paer en cap de Lleida, no ha volgut ser còmplice amb el seu silenci i ha fet unes declaracions molt sensates, als antípodes de les bajanades de la ministra Bibiana Aído.

El PP, per la seva banda, fa servir una altra arma llancívola: l'anticatalanisme. Tot val per aconseguir més vots i, amb ells, el poder de la Moncloa i les poltrones ministerials. La manipulació, la manca de respecte, la intransigència, la mentida i el deteriorament de la convivència són preus a pagar, però poc importa amb la condició d'esgarrapar paperetes. Una visió d'Espanya que exclou la diversitat nacional, cultural, lingüística justifica qualsevol estratègia d'asfíxia i desinformació. Asfíxia econòmica, sense inversions en infraestructures i amb el finançament irresolt. Asfíxia lingüística, un patrimoni que cal eliminar per establir el monolingüisme. Asfíxia geogràfica, que impedeix el corredor mediterrani i que bloqueja les possibilitats de l'aeroport. En això, els del PP no estan sols. Espanya ven. Rosa Díez va en la mateixa línia i el PSOE, també. Sorpren més l'esquizofrènia dels socialistes catalans que voten al Parlament el contrari que al Congrés. La disciplina de vot, sotmesa al PSOE, els impedeix mantenir la seva fidelitat a Catalunya.

La campanya electoral, iniciada fa poc, segueix la filosofia de l'arma llancívola. N'hi ha prou de veure uns quants vídeos. Mal temps per a la democràcia. Mal temps per al diàleg sincer, sense enganys, sense odis. Com diu la cançó de Lluís Llach: «No és això, companys, no és això.»

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

CARTES DEL LECTOR

■ 20 euros

Diu el cínic que tot acaba en els diners. Per descomptat, el volum del negoci farmacèutic a què pujarà l'aplicació de la disposició ministerial que suposa dispensar la píndola de l'endemà sense límit d'edat i sense recepta és d'un gran potencial. Es vendran sense control, sense saber el que prenen, nenes de dotze o tretze anys, a partir de la seva primera regla, amb els òrgans immadurs, que seran sotmesos a uns trastorns capaços d'endarrerir-ne la maduració natural o derivar en problemes de salut. Vint euros que no se saben d'on sortiran.

Tots els metges coincideixen a dir que la mesura és inadequada, però els polítics fan política, no escolten els tècnics, els especialistes de cada matèria. El negoci de la píndola pot més que la salut de les nenes i dones, sotmeses a unes pressions creades ficticiament.

LINA DEVAL ROS
Sant Cugat del Vallès

■ Per molts anys, Ràdio Estel!

Vull exposar la meva felicitació a tot l'equip de Ràdio Estel per l'acurada programació que ofereixen. Cada dia, de set a vuit del matí, retransmeten el res del Sant Rosari i el cant de les laudes, a càrrec dels monjos, des de la basílica de Santa Maria de Montserrat. Per les meves circumstàncies, els puc sentir diàriament. M'ajuden molt a apropar-me, ja al començament del dia, a Déu i a Maria.

PILAR ROCA VILASECA
Barcelona

■ L'hàbit de l'esforç

Fent un viatge amb tren, en direcció a Barcelona, a mig camí van pujar tres joves universitaris. Es van asseure al meu costat. Van anar conversant tota l'estona. Jo els sentia i em feien pensar; la conversa, més o menys tenia aquest caire: «Jo, ahir no vaig fer res en tota la tarda»; «Jo lleigeixo una mica abans de la classe per si pregunta»; «Jo descanso i després de sopar estudio una miqueta.»

Ja sé que molts joves no són així, però molts d'altres sí; no han adquirit l'hàbit de l'esforç, del treball, de la lluita per millorar en els estudis. Potser ningú els ho ha ensenyat?, potser no n'han volgut aprendre? No ho sé, la veritat és

que quan es topin amb petites o grans dificultats a la vida faran «figa», perquè l'hàbit de l'esforç per aconseguir d'una en una les grans fites de la nostra vida, l'adquireix qui el practica perquè «malgrat que l'ésser humà és molt limitat, té unes capacitats que el fan gran quan les desenvolupa i les domina». Són la intel·ligència i la voluntat, que, ben conjuminades, ajuden a actuar en la vertadera llibertat i maduresa.

M. DOLORS PUIG I USTRELL
Terrassa

■ La píndola de l'endemà

Si una adolescent té mal de cap durant les hores de classe, i demana un analgèsic al seu col·legi, d'acord amb la normativa vigent, aquest no l'hi pot donar sense que hi hagi autorització verbal o escrita dels pares. No obstant això, en una farmàcia podrà comprar sense recepta la píndola de l'endemà, i «xutar-se» hormones sense cap control mèdic.

Però, en fi, si és perquè no es parli de la crisi... Al nostre govern sembla que no li importa que aquesta píndola tingui efectes abortius, ni que amb la seva venda lliure es fomenta la promiscuïtat sexual entre el jovent. Potser necessita demostrar el seu tarannà progressista promovent el sexe lliure, perquè no li retreguin, els que accedeixen o accediran aviat al seu primer treball, com de difícil ho tindran per aconseguir-lo. Per compensar, podran evadir-se de la seva frustració gaudint del sexe sense por de les conseqüències.

ANNA BATISTA MAJEM
Girona

■ Un viatge per a l'esperança

M'ha omplert d'esperança veure el resultat del viatge de Benet XVI a Terra Santa. El Papa va recordar que «és tràgic que es continuïn aixecant murs»; «mai més enfrontaments, mai més terrorisme, mai més guerra». És significatiu que Shimon Peres s'emocionés en el seu discurs de comiat i que comentés que el Bisbe de Roma «ha estat un exemple sincer del valor espiritual, ha estat una contribució important a les noves relacions entre el món catòlic i jueu. Les seves paraules han tocat els nostres cors i les nostres ments. Aquesta peregrinació ha inspirat pau, suscitat esperança i com-

prensió entre tots els habitants de la terra».

El Sant Pare va demanar que sigui universalment reconegut l'estat d'Israel i que també el poble palestí té dret a una pàtria independent, sobirana, a viure amb dignitat i a viatjar lliurement. A Betlem va subratllar: «Compteu amb els recursos humans per edificar una cultura de la pau i del respecte recíproc que podran garantir un futur millor per als vostres fills.»

En poques paraules: la pau és possible. Personalment, resaré perquè es compleixin els desitjos del Papa.

DIVINA LAHUERTA MACAYA
Tarragona

■ A més d'intentar-ne viure

Els agricultors, a més d'intentar viure de l'agricultura, tenen la seva feina cada dia més completa i complexa. Fan una tasca social importantíssima, mantenen un equilibri territorial i, gairebé sense pensar-ho i en contra del que alguns pensen i diuen, són els principals mantenidors del medi ambient. En aquest sentit, apareix la preocupació mostrada per l'ajuntament de Tenerife, que recull que «per desgràcia» l'abandonament de l'activitat agrícola és una pràctica generalitzada a tot el territori insular a causa de la pèrdua de rendibilitat dels conreus. Per això, l'abandonament de l'agricultura amenaça per l'erosió l'illa de Tenerife.

Aquest fenomen pren aires dramàtics si tenim en compte que, de la totalitat de terres que en algun moment es van dedicar al conreu, se n'ha perdut l'ús en gairebé el 60%, a l'illa esmentada.

Aquest abandonament de conreus s'associa al risc d'erosió i pèrdua de sòl, referint-se a la «sobre-erosió» o erosió induïda, és a dir, la que resulta de l'abandonament dels conreus amb la pèrdua consegüent de vegetació i la protecció que exerceix sobre la terra. En el cas que comentem, el 17% de l'illa de Tenerife es troba amenaçada per l'erosió com a conseqüència de l'abandonament progressiu de l'agricultura, i afecta especialment les zones on el medi ambient és més vulnerable.

Crec que s'ha de fer alguna cosa per mantenir a la terra aquells que a més d'intentar-ne viure en són els millors mantenidors.

JAUME CATALÁN DÍAZ
Girona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Eleccions

—Li confesso que estic tip de la política. En votes uns i pacten amb els altres, i les coses van cada dia pitjor... No creu que valdria més demanar a Déu que ens lliurés de certs polítics? Jo, en aquestes eleccions europees, no penso votar a ningú.

—Deixar fer, inhibir-se, abstenir-se i que uns pocs decideixin per la majoria no és el millor camí per millorar les coses. És cert que la degradació política és lamentable perquè es corromp una cosa excel·lent. Pau VI, si no vaig errat, deia que la política constitueix el més alt servei a la caritat. Quan sento laments com els que rebo avui em demano si no deu ser que molts no estan preparats per assumir la responsabilitat democràtica. Cal votar a consciència i, com que ja sabem que cap partit exhaurirà l'ideari de l'Evangeli, sí que cal verificar quines propostes acumulen més valors d'un humanisme cristià. I hem de ser conscients que hi ha valors no negociables per a un cristià: la defensa de la dignitat i la vida de les persones, la justícia... No crec que haguem de demanar a Déu que ens alliberi de certs polítics i de certes polítiques. No demanem al Senyor el que podem fer i hem de fer nosaltres. Per cert, a Europa es decideixen assumptes molt importants que ens afecten a tots, així que atenció!

Comunió de celíacs

—Le meva filla farà la Primera Comunió i és celíaca. No tolera la més mínima quantitat de gluten. M'han dit que hi ha un pa especial sense gluten o de farines que no són de blat. Què se'n sap? Ho preferiria, perquè a la nena li fa vergonya haver de prendre ella sola la Comunió sota l'espècie del vi.

—Establir disposicions concernents a modificacions de la matèria dels sagraments és un assumpte molt important i que pertoca exclusivament a la Seu Apostòlica. Segons les disposicions vigents no és apte per a la consagració el pa sense gens de gluten. L'Ordinari del lloc pot permetre un pa especial amb una quantitat mínima de gluten. La seva filla no s'ha d'avergonyir de res. S'ha d'ajudar els nens a assumir les pròpies limitacions i contrarestar una absurda cultura d'un fals perfeccionisme.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

■ El fetus humà és un ésser de la nostra espècie

La ministra Bibiana acaba de buidar el pap dient que el fetus humà no és humà en les seves tretze primeres setmanes. Llavors, Sra. Aído, què és? Un animal, potser una oreneta, una planta? De quin ésser viu es tracta? Vostè no és mare, però ha de saber que fins i tot el sentit comú ens diu que el nen que portem o hem portat a dins les mares a les nostres entranyes és, des del primer moment de vida, el nostre fill, a part que també ho digui —ho diu— la ciència biològica.

Per salvar la granota, animal protegit, es comença per

protegir el capgròs; el mateix es fa amb la cigonya: se'n protegeixen els ous per llei. Però a l'ésser humà se'l menysprea, i es volen confondre les ments i endurir els cors amb la propaganda més vil contra la veritat, perquè la gent no s'alarmi davant d'una llei deshumanitzada que deixa sense protecció la vida.

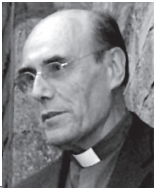
Es diu que l'ésser humà no és humà, i punt. Què deien els nazis dels jueus? El mateix, que no eren humans, i així feien callar les veus del poble germànic davant l'Holocaust. Un fetus de tretze setmanes és un nen complet, encara que sigui molt petit. Que no ha vist, Sra. Aído, cap ecografia?

JOSEFA ROMO GARLITO
Valladolid

«El Senyor és l'únic Déu»

Pere Tena

bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La fe trinitària

Diumenge passat es tancava el cicle dels cinquanta dies de Pasqua, al qual havia precedit el triduum pasqual i els quaranta dies de la Quaresma. Aquest període anual, que comença amb la crida general a la penitència —del profeta Joel, la lectura del Dimecres de Cendra— acaba amb la celebració de l'acompliment d'allò que el mateix profeta Joel anunciava com a resposta divina a l'actitud del poble: «Vessaré el meu Esperit sobre tot-hom...!» Aquesta és l'afirmació de Pere, ple de l'Esperit Sant, parlant al poble que vol saber què significa el que estan veient i sentint. Al centre d'aquest itinerari, la celebració del misteri pasqual de Crist: «En la seva mort, la nostra mort ha estat vençuda; en la seva resurrecció, tots hem retornat a la vida.» Ell, gloriós a la dreta del Pare, ha vessat sobre els creients l'Esperit Sant promès.

La fe cristiana és monoteista, però la seva originalitat està en allò que afirma l'evangelista Joan: «Déu ningú no l'ha vist mai; l'Unigènit del Pare, el qui està en el si del Pare, ens l'ha explicat» (Joan 1,18). El cristià creu en Déu tal com Jesucrist ens l'ha «explicat»: és el seu Pare, i també el nostre Pare; Ell, Jesús, fa visible el Pare perquè ells dos són una mateixa cosa. Jesús ha estat enviat pel Pare al món, s'ha fet home, ha mort i ha ressuscitat d'entre els morts. Ell i el Pare comuniquen als creients el seu Esperit, Déu com ells, per tal que entrin a la «família» trinitària, en l'Església. Això és el

que significa la fórmula del baptisme: Jo et batejo en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant.

Una religió?

Les característiques de la fe cristiana porten a distingir-la radicalment, en la seva essència, del que anomenem «religions». En això hi ha, sens dubte, un equívoc que prové del tractament fet habitualment per la sociologia. Es parla normalment de les «religions», del diàleg interreligiós, dels consells d'afers religiosos, etc., com si estiguéssim davant d'unes realitats absolutament homogènies. L'Església catòlica i el budisme, per exemple, poden semblar, als ulls dels mitjans públics, dos fenòmens a englobar en un mateix àmbit de «religions»; però un coneixement mínimament aprofundit dels dos ens fa adonar que l'Església catòlica és el fruit de la fe en uns esdeveniments humanodivins que tenen per protagonista el Fill de Déu fet home, Jesucrist (l'encarnació del Fill de Déu i el seu misteri pasqual), mentre el budisme és una manera de pensar i de plantejar-se la pròpia existència, àdhuc sense necessitat d'una referència explícita a Déu.

Un coneixement clar de l'originalitat de la nostra fe, i un progrés humil i decidit en la seva comprensió, alhora que una coherència de vida amb les conseqüències de l'acceptació de Crist, són cada vegada més necessaris i urgents per als cristians. Ho rebem en l'Església, en la

predicació dels seus pastors, en el testimoni dels seus sants, en la lectura de l'Escriptura, i sobretot en la participació en els sagraments de l'Església, en primer lloc l'Eucaristia. També és important conèixer la identitat dels creients que no són de l'Església catòlica, començant pels qui són també cristians, com els evangèlics i els ortodoxos. La fe trinitària ens agermana, i també el baptisme. I després, els altres homes religiosos, amb el respecte que ens mereix la seva vida religiosa. Un coneixement que no significa un «tastar-ho» tot..., actitud ben poc respectuosa envers la pròpia fe i la dels altres.

D'una ciutat sense Déu als déus de la ciutat

Ho llegim i ho sentim tan sovint! «Sóc ateu», «Crec en mi mateix», «Em malfio de les religions monoteistes...» La ciutat occidental observa impàvida aquest fet, mentre construeix la seva torre, que, a la fi, porta al desastre. Ningú no manarà més que el poble mateix, ell decidirà successivament el que li agrada més de fer. No cal pensar en Déu...!

Però aleshores sorgeix la permanència de l'Església, les manifestacions religioses d'homes vinguts d'arreu, espiritualitats difuses. I la sociologia més simplista, representant les paraules de l'antiga Roma, diu: «Heus aquí els déus de la ciutat.» Quina confusió més enverinada, i quin repte pels qui creiem que només hem d'adorar un sol Déu!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ **Nascut a Roma a mitjans del segle VIII**
- ☐ **Papa del 795 al 816**
- ☐ **Atacat per la noblesa romana, va nomenar Carlemany protector de l'Església**
- ☐ **Va intentar reconduir les relacions amb els cristians d'Orient**
- ☐ **Va morir a Roma l'any 816**

A diferència de la majoria de pontífexs de l'època, Lleó III no pertanyia a la classe benestant, sinó que havia nascut en una família modesta. Per raó del seu origen social, quan va ser escollit Papa l'any 795, la noblesa romana no el va veure de bon ull i va fer tots els possibles per derrocar-lo. Aïllat, doncs, políticament, va buscar l'aliança de Carlemany, rei dels francs, que va acceptar de bon grat ser nomenat protector de l'Església.

L'any 799 l'aristocràcia romana va organitzar un complot en

el qual va ser cruelment atacat (li van tallar la llengua i el van deixar cec), va ser deposat i es va haver de refugiar en un monestir. Mentre es trobava amagat va recuperar miraculosament la vista i la parla. Totalment guarit, va viatjar fins a Paderborn, a l'actual Alemanya, on es va reunir amb Carlemany. Amb el seu suport Lleó III va poder tornar a Roma com a Papa, i en recompensa el dia de Nadal de l'any 800, al Vaticà, el nostre sant va coronar Carlemany emperador.

Doctrinalment Lleó III va intentar reduir el distanciament amb els patriarques i les comunitats cristianes d'Orient, si bé a la llarga el distanciament continuaria fins a la separació definitiva al segle XI.

Sant Lleó III

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
[Cicle litúrgic B; ferial I] **TEMPS DE DURANT L'ANY** [Salteri: setmana 2]

JUNY

7. DIUMENGE

La Santíssima Trinitat (S), Blanc. Lectures: Deuteronomi 4,32-34.39-40 / Salm 32 / Romans 8,14-17 / Mateu 28,16-20
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, ab.; Per y Vistremond, mr.; Santes, beata Anna de Sant Bartomeu, rel.

8. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 2 Corintis 1,1-7 / Salm 33 / Mateu 5,1-12. Tortosa: Dedicació de la Catedral (Catedral, S / Diòcesi, festa), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guillem, b.; beat Jaume Berthieu, mr.; Santes, Cal·lòpe, mr.

9. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: 2 Corintis 1,18-22 / Salm 118 / Mateu 5,13-16. Si es vol: *Sant Efreim* (ML), Blanc. Vic: Aniversari òbit bisbe Ramon Masnou, Morat.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marí, erm.; Prim i Felicià, mr.; beat Josep Anchieta, prev.; Santes, Pelàgia, vg. i mr.; beata Anna-Maria Tai-gi.

10. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: 2 Corintis 3,4-11 / Salm 98 / Mateu 5,17-19
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici, ab.; Asteri, b.

11. DIJOUS

Sant Bernabé (MO), Vermell. Lectures: Fets 11,21b-26; 13,1-3 / Salm 97 / Mateu 5,20-26. Tortosa: *Santa Maria Rosa Molas* (ciutat, MO / diòcesi, MLI), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lleó III, p.; Santes, Adelaida (Alícia), rel.

12. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: 2 Corintis 4,7-15 / Salm 115 / Mateu 5,27-32. Tortosa: *Sant Bernabé* (MO), Vermell.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Sahagún, prev.; Onofre, anac.; Santes, beata Violant, rel.

13. DISSABTE

Sant Antoni de Pàdua (MO), Blanc. Lectures: 2 Corintis 5,14-21 / Salm 102 / Mateu 5,33-37
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fandila, prev.; Aventí, mr.; Santes, Aquil·lina, vg.

Comentari de la PARAULA

M. Teresa Llach, c.c.v.

Trinitat és el nom d'amor i vida

S'acostà i parlà clar. Jesús és proper, es fa proper. Amb absolu-ta coherència amb el fet que, essent Déu, es fa un dels nostres. La seva expressió humaníssima no és mai freda ni llunyana sinó cordial, freqüent a freqüent amb les nostres inquietuds. El que diu és tan radicalment important que no es pot dir de lluny estant, cal acostar-se a aquells homes deixebles que, malgrat la seva relació única amb el Mestre, havien dubtat de qui era i de per què actuava d'una manera tan singular.

Parla amb autoritat, la que el Pare li ha donat i que ha mostrat amb les seves obres. Aneu a convertir tots els pobles. La seva salvació és extensiva, el voler salvífic de Déu és universal. Quina ruptura i quina obertura!

Batejar en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant. Vet aquí l'originalitat cristiana. L'únic Déu, mostrat, donat en la imatge visible del Fill; comunió d'amor entre Pare i Fill que és l'Esperit. I en aquest cercle d'intimitat hi tenim entrada. Per això entre els humans, en definitiva, tot gira al voltant de l'amor, assolit i mai suficient; emboirat per les nostres ignoràncies, errat pels nostres egoïsmes, deformat per les nostres superficialitats. En tot cas és el que ens defineix i ens omple; som cercadors de l'amor, en reciprocitat: estimar i ser estimats. No pot ser altrament, perquè Déu ens ha fet a imatge i semblança seva.

Guardar el que ens ha manat és, en síntesi, el manament nou: estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat.

LECTURES BÍBLIQUES

La Santíssima Trinitat

Lectura primera

Dt 4,32-34,39-40

*El Senyor és l'únic Déu:
ni a dalt del cel ni aquí baix a la terra
no n'hi ha d'altre*

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra, investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat en vida; si mai s'ha sentit a dir que cap déu hagi intentat d'anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dona per sempre.»

Salm responsorial

32

La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor.

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

La paraula del Senyor ha fet el cel,
amb l'alè de la boca ha creat l'estelada;
a una paraula seva, tot comença,
a una ordre d'ell, tot existí. **R.**

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. **R.**

Tenim posada l'esperança en el Senyor,
auxili nostre i escut que ens protegeix.
Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós. **R.**

Lectura segona

Rm 8,14-17

Heu rebut un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!»

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!» Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

Jorge Rojas

Al·leluia

Cf. Ap 1,8

Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant a Déu que és, que era i que ha de venir.

Evangeli

Mt 28,16-20

Bategeu-los en el nom del Pare, del Fill, i de l'Esperit Sant

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l, es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

Barcelona

diòcesis

«La fe s'enforteix quan la proposem als altres»

■ El cardenal Lluís Martínez Sistach convida els diocesans a la cloenda del Pla Pastoral Diocesà en la solemnitat de Corpus

Carme Munté

Els darrers anys el treball a la diòcesi de Barcelona ha estat potenciat pel Pla Pastoral Diocesà 2006-2009 *Enviats per donar fruit* i pels seus tres objectius: la Pastoral de Joventut, l'atenció als matrimonis i a les famílies, i la celebració de l'Eucaristia dominical. El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, agraeix la feina feta al llarg d'aquest temps i encoratja els diocesans a participar en la solemnitat de Corpus Christi, el diumenge 14 de juny a les 18.30 h al Pla de la Seu, i que servirà de colofó del Pla Pastoral Diocesà. El dissabte 6 de juny també tindrà lloc una Trobada Diocesana en què el cardenal presentarà els objectius del nou Pla Pastoral.

—Després de tres anys d'aplicació del Pla Pastoral Diocesà és moment de fer balanç. Podem concretar ja alguns dels seus fruits?

—Acabem amb goig el Pla Pastoral triennal que, arreu, s'ha anat aplicant amb major o menor intensitat. Els seus objectius no volien distreure el treball que es va fent cada dia a les comunitats, sinó potenciar-lo. El Pla Pastoral ha ajudat a donar major consciència de diòcesi a les parròquies, les comunitats han reflexionat sobre els continguts i han programat en l'àmbit arxiprestal o parroquial actuacions per aconseguir els objectius pastorals proposats per a tota la diòcesi. La llista d'actuacions fetes és llarga. Desitjo agrair als sacerdots, diaques, religiosos i religioses, laics i laiques tot el treball fet i també els suggeriments oferts per confeccionar el nou Pla Pastoral. S'han sentit «enviats per donar fruit».

—Si el repte era repercutir positivament en la Pastoral Vocacional, podem dir que s'ha assolit l'objectiu?

—La pastoral vocacional és un repte permanent en l'occident europeu. Joan Pau II, en la seva exhortació apostòlica sobre Europa, ja va escriure que el nostre continent europeu en la seva part occidental viu un hivern vocacional. També és veritat que en aquests indrets les famílies només tenen un o dos fills, cosa que fa més difícil que sorgeixin vocacions de sacerdoci i a la vida consagrada. Penso que les parròquies i comunitats són conscients de la seva responsabilitat en la pastoral vocacional. Hi ha moltes parròquies que periòdicament pregunten per les vocacions, i la Delegació de Pastoral Vocacional treballa ben unida amb la Delegació de Pastoral de Joventut i de Pastoral Familiar. Dono gràcies a Déu pels seminaristes que

tenim al Seminari Diocesà, pel nombre i també per la seva qualitat. Tanmateix, totes les diòcesis en necessitem més, perquè no podem oblidar que les diòcesis han de ser missioneres i també ho ha de ser el presbiteri diocesà. Tenim dos sacerdots a Copiapó (Xile) i dos al Camerun. Faig una crida a totes les famílies que preguin per les vocacions sacerdotals i religioses també entre els seus fills. El Senyor escolta la pregària dels pares.

—L'experiència de treball d'aquests tres anys ha ajudat a implicar més el laïcat en aquesta tasca conjunta?

—Penso que sí. La implicació del laïcat en la pastoral porta ja un llarg camí, especialment després del Concili Vaticà II. Els laics cristians són Església i participen de l'única missió que té el poble de Déu, dintre de les comunitats cristianes i en el món. Certament, l'aplicació del Pla Pastoral ha involucrat moltíssim els laics, homes i dones. Ara fa tres anys, en iniciar-ho, vaig convocar els membres dels consells pastorals parroquials, arxiprestals i del consell diocesà i dels moviments laïcals perquè eren ells els qui s'havien de comprometre més en la seva aplicació. Ara faig el mateix, el proper dia 6 de juny, en relació amb el nou Pla Pastoral. Hi ha una multitud de laics i laiques que treballen amb il·lusió i generositat en el si de l'Església.

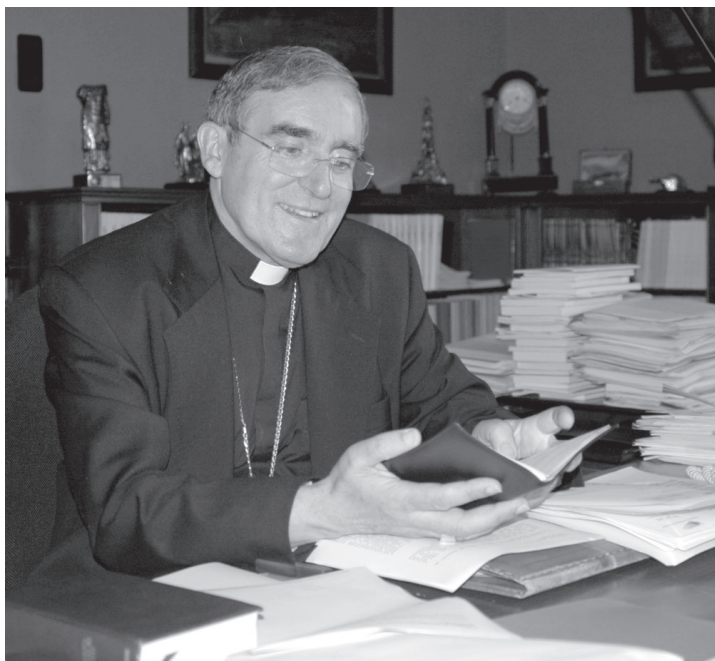
—Com encoratja els laics perquè superin el que de vegades viuen com una fe vergonyant?

—Els encoratjo perquè valorin molt la fe cristiana i els seus continguts. És necessari també, i com a conseqüència d'aquesta valoració, donar-ne gràcies a Déu i viure la fe amb major coherència, per tal de descobrir la incidència molt positiva en la pròpia vida. Si no es coneix la fe, no es valora i

fàcilment s'amaga davant dels altres. La fe dona l'autèntica felicitat i dona resposta als interrogants que ens presenta la vida, il·luminant realitats punyents com el dolor, el sofriment i la mateixa mort. No hem de tenir cap complex d'inferioritat o vergonya de ser cristians. És molt millor tenir el do de la fe que no tenir-lo. La fe s'enforteix quan la proposem als altres i en aquest anunci trobem una gran joia. Cal pensar en els convertits a la fe cristiana de grans. Estan feliços perquè comparen el que tenen amb el que no tenien abans.

—En la trobada del 6 de juny, es presentaran ja els objectius del nou Pla Pastoral Diocesà: Paraula de Déu, crisi econòmica i el repte de la immigració. Com s'enllacen aquests tres objectius?

—La Paraula de Déu és l'aliment bàsic dels cristians, juntament amb els sagraments, i ens mou a lliurar-nos a Déu i als germans que sofreixen les conseqüències de la crisi econòmica i a acollir els nostres germans immigrants. Són tres objectius proposats per molts. I en això consisteix

la vocació cristiana: estimar Déu i els germans. És un Pla Pastoral que no distreu de la vida cristiana quotidiana, sinó que vol potenciar-la.

—La crisi econòmica repercuteix en el dia a dia de Càritas, de les comunitats religioses, de les parròquies... Hi ha perill de col·lapse?

—Hi ha el perill que no disposem de prou mitjans materials per ajudar tantes i tantes persones que vénen a les parròquies i a Càritas demanant molts tipus d'ajuts, però ara ja, especialment, menjar. Les gravíssimes conseqüències de l'atur elevadíssim afecten moltíssimes famílies en el pagament de la hipoteca, el lloguer de l'habitatge, els complements d'aigua, llum, gas, el menjar de l'escola dels fills, el menjar familiar, etc. L'Administració hi té una responsabilitat molt gran i hem de procurar que hi hagi sempre una relació de col·laboració amb Càritas, per tal de multiplicar si és possible les ajudes. El pastor ha de preocupar-se pels pobres, i ateses les necessitats creixents he visitat els alcaldes de Barcelona, l'Hospitalet, Badalona, Tiana, Montgat, etc., per tractar d'intensificar la col·laboració en aquest camp de l'ajut als necessitats.

—Quin ha de ser el paper de l'Església catòlica davant d'un possible augment de la xenofòbia a casa nostra com a conseqüència de la crisi econòmica?

Les religions han d'actuar com de mur de contenció?

—El paper de l'Església és anar dient que tots som germans, que ens hem d'estimar i ajudar i també demanar que hi hagi molta objectivitat en la presentació dels problemes socials per tal que els ciutadans coneguin objectivament la realitat i s'evitin reaccions indegudes i injustes. Les religions han de fomentar la fraternitat i la solidaritat entre les persones i els pobles i han de motivar els seus membres perquè treballin per anar trobant solucions tècniques i justes a l'actual crisi econòmica.

—L'actual crisi econòmica, quin missatge llença al conjunt de la societat?

—Penso que la crisi actual és també una crisi de valors. Hem anat deixant els valors autèntics, humans i cristians, i hem arribat on estem. Cal tornar a avançar vers l'austeritat, la solidaritat, la justícia, el respecte als béns de la naturalesa, moderar l'abast del nostre desig, crear riqueses per a tothom, donar més importància a ser que

no pas a tenir, etc. Hauríem de caminar cap a un consens per respectar els principis ètics, els valors, en la configuració de l'economia que eviti caure en una nova i pitjor crisi un cop sortim de l'actual. La humanitat té prou capacitat per superar aquestes dificultats i emprendre nous camins d'una autèntica justícia solidària universal.

—Hi ha qui veu l'accés lliure a la píndola de l'endemà o la reforma de la llei d'avortament com una manera de desviar l'atenció dels problemes reals. S'afegeix a aquesta opinió? Creu que aquestes iniciatives diuen molt del nostre model actual de societat?

—Si aquesta fos la intenció, pitjor que pitjor, perquè fóra emprar un mitjà gravíssim. Tant la píndola de l'endemà com la reforma de la llei d'avortament és dolorosíssim: es tracta d'impedir l'exercici del dret fonamental més primari: el dret a la vida. Des de la fecundació ja hi ha un ésser humà desenvolupant-se segons el seu propi programa genètic. No es pot impedir que en el seu inici es pugui implantar en l'úter matern. La reforma de la llei d'avortament posa en relleu que es va perdent la humanització de la societat, amb el projecte d'avortament lliure fins a les 14 setmanes i fins i tot a partir de les 22 setmanes en el supòsit de malformacions. Entristeix moltíssim tot això perquè el que cal és tutelar i protegir la vida humana del concebut, ajudant les dones embarassades a tenir el fill i facilitant també, si cal, les adopcions a molts matrimonis que volen i no poden adoptar un fill. Respecte de les menors de setze anys, el projecte conculca un contingut de la pàtria potestat que no és només jurídic sinó natural i afectiu. Aquestes menors no són prou madures i necessitaran l'afecte i l'ajut dels pares. La desprotecció absoluta del nasciturus és incompatible amb el dret a la vida proclamat per la Constitució espanyola. Cal oferir una autèntica formació afectiva sexual als adolescents i joves que no separi la sexualitat de l'amor autèntic que es viu en el matrimoni.

BARCELONA

Cursets de Cristiandat: 50 anys evangelitzant al servei de l'Església

■ El moviment celebra les seves noces d'or de presència a Barcelona

Samuel Gutiérrez
Barcelona

En els darrers cinquanta anys, l'arxidiòcesi de Barcelona ha comptat amb un modest, però alhora, valuós instrument d'evangelització que ha portat milers de persones cap a una vivència joiosa i compromesa de la fe. Són els Cursets de Cristiandat, un moviment d'Església fundat a Mallorca l'any 1949 que promou l'espiritualitat cristiana i que fonamenta el seu carisma en el primer anunci del kerigma. L'objectiu principal és procurar que els homes i les dones d'avui tinguin un encontre personal amb Déu, amb ells mateixos, amb els germans i amb el món, i que tot plegat esdevingui veritable motiu de conversió a les seves vides. En la línia traçada pel Concili Vaticà II, el moviment de Cursets de Cristiandat ha apostat des dels inicis per l'evangelització directa, amb un llenguatge i una metodologia plens d'entusiasme, que han aportat aires nous i renovadors a les diverses Esglésies locals per on s'han anat estenent al llarg dels anys.

A Barcelona el moviment va arribar l'any 1959, una dècada després que el primer curset per a joves tingués lloc a Mallorca de la mà del laic Eduardo Bonnin. El curset és l'eina cabdal del moviment, el seu punt de partida, l'espai en el qual es fa la proclamació kerigmàtica del missatge de Crist de cara a la vivència a fons del misteri pasqual. Alguns joves i preveres barcelonins ja havien participat amb entusiasme de l'experiència mallorquina i des de feia temps s'havia despertat l'interès d'exportar-la a Barcelona, on la necessitat d'evangelització es feia cada vegada més palesa. Finalment, gràcies a la intervenció d'un dels dirigents de Cursets de Vitòria, Eduardo Pérez Bajo,

Durant 50 anys s'han celebrat més de 350 cursets de cristiandat.

El moviment és present a Barcelona des del 1959.

traslladat a Catalunya per motius laborals, el bisbe Gregorio Modrego va autoritzar la implantació a la seva diòcesi d'aquesta nova proposta evangelitzadora. Com a conseqüència de la presència ben reeixida del moviment a Barcelona, l'any 1961 va tenir lloc el primer curset per a dones, a la casa d'espiritualitat La Immaculada de Tiana. El primer curset mixt es va celebrar el novembre del 1977. Actualment, i des-

prés de 50 anys, s'han celebrat més de 350 cursets a l'arxidiòcesi de Barcelona, integrada també fins fa quatre anys per Sant Feliu i Terrassa.

L'arribada de Cursets a Barcelona va significar una gran novetat per a l'arxidiòcesi. Mn. Francesc de Paula Sala, i juntament amb ell Mn. Martínez Roura, Mn. Alimbau, Mn. Piquer i el P. Casaldàliga, van saber fer pinya amb un grup de dones i homes molt entusiastes que van aportar a

l'Església la seva coherència i el seu compromís de viure en les realitats temporals la seva fe en Jesucrist. L'estil comunitari, basat en l'amistat forjada en els grups, va ser una gran descoberta. Un dels fruits més eloqüents de Cursets va ser la constitució d'un laicat actiu i compromès que feia creïble l'anunci de l'Evangeli. Ja en l'etapa postconciliar, Mn. Josep Torras, Mn. Gumí, el P. Samsó i alguns laics molt identificats amb l'esperit del Concili, van seguir produint fruits excel·lents.

Una de les persones que més de prop ha viscut tota aquesta llarga història ha estat Mn. Agustí Viñas, actual consiliari de Cursets i arxiprest de Santa Coloma de Gramenet. Empès pel testimoni dels seus pares, l'any 1961 va tenir l'oportunitat de viure ell mateix aquesta experiència. «Va ser per a mi —afirma convençut— un inici de conversió que no ha parat fins ara. La seva frescor evangèlica, la proclamació del primer kerigma d'una forma joiosa, vivencial i compromesa, sempre m'ha colpit molt.» Dos anys després de rebre el ministeri sacerdotal, l'any 1973 el cardenal Narcís Jubany li va demanar que formés part d'un equip de preveres com a consiliari del moviment, juntament amb Mn. Francesc Sala i el P. Eliseo Buedo.

Per a Mn. Agustí Viñas, tots aquests anys de treball intens a Cursets, on ha estat consiliari en diverses etapes, han suposat «un enriquiment molt fort». «A partir del testimoni seré, entusiasta, creïble i entenedor dels membres del moviment, per a molts i moltes —continua dient Agustí Viñas— aquesta realitat eclesial ha estat un instrument per a un inici de conversió i per a una descoberta de la comunitat cristiana.»

Vincles estrets amb Guinea

L'afany evangelitzador de Cursets va arribar també fa trenta anys a Guinea Equatorial, que aleshores era colònia espanyola. Tot i que amb la independència els residents peninsulars van ser expulsats, els llaços i l'amistat entre els membres del moviment s'han mantingut fins ara. La col·laboració ha estat molt estreta i des de Catalunya no ha mancat mai la voluntat d'ajuda a través de materials, recursos econòmics i formació de tota mena.

La celebració del cinquantè aniversari de Cursets de Cristiandat a Barcelona és motiu dins del moviment no només per a l'acció de gràcies sinó també per renovar la il·lusió de cara al futur. «Sempre cal seguir evangelitzant —assegura Mn. Viñas—, sempre cal un primer anunci. Ahir, avui i demà caldran dones i homes que segueixin proclamant la seva fe en Jesucrist d'una manera joiosa, fraterna, compromesa i comunitària!»

MÉS INFORMACIÓ A:
www.cursetsdecristiandat.org

L'esclat de la missió

Assumpció Rodà i Cortey *

Vaig fer el meu primer curset fa disset anys i ha estat una font de bé a la meua vida. Jo venia d'una família creient i compromesa, però per a mi va ser com un vaixell que està a les drassanes, preparant motors, reparant les veles i disposat a sortir a navegar i aquell moment del Curset va ser la sortida del port. Va representar sentir l'esclat de la missió dins meu i el compromís d'anar més a fons, de deixar-me treballar per Déu i de compartir-ho amb els altres.

Dues coses he d'agrair al moviment. L'una, totes les persones, homes i dones mestres en l'acompanyament, en l'anar a fons, en el viure la radicalitat de l'Evangeli, que he tingut a l'abast tots aquests anys i que m'han ajudat a aprofundir, a canviar esquemes, a tenir una fe adulta i reflectida en la quotidianitat. L'altra, la descoberta de la

comunitat, de la petita comunitat, del grup de revisió de vida on compartim entre iguals les nostres angoixes, els neguits, les alegries i l'esperança i on, a redós de l'Evangeli, ens ajudem a viure una fe encarnada en el dia a dia. Cada dia som més amics i més cristians. El moviment és una gran comunitat on ens formem humanament i cristianament per adaptar-nos als nous temps i parlar un llenguatge significatiu per a les persones d'avui.

L'any 2001 la comunitat em va demanar d'assolir un grau més de compromís entomant la presidència del moviment. Ho vaig rebre com una petició de servei de la comunitat que tant estimo. No m'hi podia negar després del molt que he rebut. Va ser una presidència compartida amb un equip de tres persones. Va durar sis anys i va ser una font de riquesa i de creixement personal.

* Presidenta de Cursets de Cristiandat entre el 2001 i el 2007

«Presentem l'anunci de Jesús des de l'alegria»

■ **Paco Jiménez, president del Moviment de Cursets de Cristiandat de l'arxidiòcesi de Barcelona**

Miquel Àngel Codina

Paco Jiménez és diaca permanent, adscrit a la parròquia de la Mare de Déu del Mont Carmel, de Barcelona. Des del 2007 és el president del Moviment de Cursets de Cristiandat de l'arxidiòcesi de Barcelona. Parlem amb ell amb motiu de la celebració dels 50 anys del naixement d'aquest moviment a Barcelona, el propòsit principal del qual consisteix en la proclamació kerigmàtica del missatge de Crist i en el descobriment de la vocació personal per dur-la a terme en i per la comunitat, tant humanament com eclesialment.

—Quins són els objectius dels Cursets de Cristiandat?

—És un moviment eclesial de difusió mundial que té com a missió evangelitzar. Ofereix el missatge de Crist des de l'entusiasme, l'amor i la humilitat i convida la gent perquè es deixi abraçar per Jesús. Un aspecte a destacar és que presentem l'anunci de Jesús des de l'alegria, ja que és un missatge joiós, un inici de conversió. Això és el que caracteritza fonamentalment el Moviment de Cursets de Cristiandat. A més, proporcionem un acompanyament a aquesta conversió del germà, sigui home o dona, cap a Crist.

—Cada curset s'estructura en quatre etapes.

—Sí. Cal dir que la durada dels cursets és de tres dies, als quals assisteixen una trentena de persones. Tenen lloc a la Casa d'Espiritualitat Sagrada Família, a Rubí. El pròxim 28 de juny farem el curset número 374. La primera etapa, que comença a les vuit del vespre del primer dia, és una invitació a preguntar-se qui sóc, com visc i què em condiciona no poder viure segons Jesús. Hi ha dues meditacions i una pregària. La segona etapa, que es desenvolupa al llarg del segon dia, se centra en la proclamació de la gràcia de Déu, en l'anunci d'un projecte de vida amb un veritable sentit humà. Com que el curset és cristocèntric, hi ha una xerrada molt especial on se'ns presenta Crist com a eix central de la vida cristiana. Així mateix, es mostra l'Església com un espai on és possible cada dia l'encarnació de Jesús. I es proclama el do de la fe com

a resposta de l'ésser humà a l'amor de Déu, a tot allò que els Senyor ens dona gratuïtament.

—I les altres dues?

—La tercera etapa consisteix en la conversió. Partint d'una reflexió sobre l'Evangeli, convidem els cursetistes a formar-se humanament i cristianament. D'aquesta manera, la persona pot acollir lliurement què és el que ha de fer per renovar la seva vida davant de la realitat humana i cristiana de cada dia. Hi ha una xerrada sobre els sagraments, que són regals de Déu perquè puguem viure en la pau i en l'alegria. Volem que la persona se senti plenament Església i que pugui percebre com Crist ens acarona i es fa present a través dels sagraments. Una altra ponència tracta dels obstacles que hi ha a la vida, els quals dificulten seguir la voluntat de Déu Pare. Aquell dia acaba amb el sagrament de la reconciliació. La quarta etapa, que té lloc el tercer dia, s'inicia amb una breu meditació sobre el missatge de Crist, a càrrec del consiliari. Als cursetistes se'ls convida a tenir un coneixement del món actual, a la vegada que se'ls proposa un camí teològic i pedagògic que els durà a comprometre's amb la transformació del món, posant-se ells mateixos al servei de l'Església i sobretot dels més pobres.

—El pas següent és la comunitat d'ultreia.

—Exactament. Convidem els cursetistes a viure i desenvolupar la fe en comunió en les anomenades «comunitats d'ultreia». La paraula *ultreia* significa «endavant». Se'ls ofereix la possibilitat de viure humanament i cristianament en un lloc de sosteniment i de creixement. Una opció, perquè siguin membres actius al servei de l'Evangeli. En aquesta fase, caracteritzada per un ambient de profunda alegria i sinceritat, es recalca

que hem de ser homes i dones responsables amb aquells dons que ens han estat donats —la vida i la fe— i compartir-los amb els altres. Finalment, té lloc la «cloenda interna», on cada cursetista expressa el que ha viscut, el que ha experimentat al seu interior. Es tracta d'una posada en comú. Al final del dia se celebra una eucaristia amb totes les comunitats d'ultreia.

—Tenen sentit els Cursets de Cristiandat avui dia?

—Molt. No és una invenció qualsevol, sinó una creació inspirada per l'Esperit Sant fa setanta anys. En aquella època eren necessaris per a la renovació de la fe i avui també. Sentir-se membre del Moviment de Cursets de Cristiandat és sentir-se atrapat per Crist, és sentir una joia plena pel fet de ser fill de

Déu. Quan finalitza un curset, la gent en surt totalment nova, ja que troba un sentit a la seva vida. En aquest aspecte, el testimoni és vital. La paraula conving, però el testimoni contagia i arrossega. Els creients hem de fer visible l'amor de Déu en qualsevol àmbit de la nostra vida.

—Quins actes hi ha previstos per commemorar els 50 anys de vida de Cursets de Cristiandat de l'arxidiòcesi de Barcelona?

—El pròxim 18 de juliol tindrà lloc al monestir de Montserrat una jornada de convivència i acció de gràcies, que coincidirà amb la data de la celebració del primer curset a Barcelona l'any 1959. Així mateix, volem que sigui un acte de memòria agraïda com a reconeixement al treball de tantes persones (bisbes, sacerdots, laics) que han col·laborat amb nosaltres al llarg d'aquests cinquanta anys. La seva ajuda ha fet possible l'inici i el desenvolupament del Moviment de Cursets de Cristiandat a l'arxidiòcesi de Barcelona. Amb el seu testimoni ens han deixat una herència extraordinària de fe. Ens omple de joia que aquest cinquantè aniversari hagi coincidit amb l'Any Paulí perquè sant Pau és, precisament, el patró del nostre moviment.

El 18 d'octubre tindrà lloc l'Ultreia Diocesana a l'Escola Tècnica del Clot, a Barcelona. És la gran festa del nostre moviment. Està prevista l'assistència del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona. Hi haurà diverses ponències i vivències, la celebració de l'eucaristia i el dinar de germanor.

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

PER CONTACTAR:

Moviment de Cursets de Cristiandat de Barcelona
c/ Rivadeneyra 6, 4t
08002 Barcelona
Tel. 932 004 617
cursetsdecristiandat@yahoo.es

L'ARXIDIÒCESI DE CÀLLER PEREGRINA A BARCELONA

Multitudinari pelegrina

Samuel Gutiérrez

Més de set-cents anys després de ser trobada, miraculosament, a les costes de Càller, la imatge de la Mare de Déu de Bonaire (Bonaria en italià) ha tornat a Barcelona. I ho ha fet, ni més ni menys, que com a patrona principal de l'illa de Sardenya, on la seva devoció s'ha consolidat al llarg dels segles i ha esdevingut tot un referent per a la majoria dels fidels. Amb motiu del centenari de la seva proclamació com a màxima patrona de l'illa, i com a colofó a aquest aniversari, els pares mercedaris del santuari de Bonaire van proposar enguany un pelegrinatge per mar fins a la Ciutat Comtal, lloc des

P. LUIGI BELFIORI, IMPULSOR DEL PELEGRINATGE DE LA MARE DE DÉU DE BONAIRE A BARCELONA

«Aquesta peregrinació ha tingut un caràcter essencialment religiós»

—Com va sorgir la idea de peregrinar a Barcelona amb la Mare de Déu?

—Amb motiu del centenari de la proclamació de la Mare de Déu de Bonaire com a patrona de Sardenya, hem fet diversos pelegrinatges per tota l'illa de Sardenya per manifestar la voluntat de Maria de restar sempre al costat de la gent. En un d'aquests pelegrinatges, com qui no vol la cosa, se'm va ocórrer la idea de tornar als orígens, és a dir, a Barcelona, d'on va sortir la imatge al segle XIV. La idea va madurar i finalment vam decidir posar en marxa aquest pelegrinatge com a colofó esplèndid del centenari.

—Amb quin esperit han organitzat els frares mercedaris aquesta iniciativa?

—Aquest pelegrinatge ha estat, abans que res, un acte joios d'agraïment a Catalunya pel do rebut d'una imatge que ha esdevingut un referent per a tota la nostra illa. També és motiu d'alegria per a nosaltres, els frares mercedaris que custodiem la imatge a Bonaire, el fet de venir a Barcelona, que és on va néixer el nostre orde fa ja molts segles.

—Què representa per als sards la Mare de Déu de Bonaire?

—És, sens dubte, l'advocació mariana més important de l'illa de Sardenya. Per això

n'és la màxima patrona. La Mare de Déu de Bonaire és invocada sobretot pels mariners. És la seva protectora, perquè diu la tradició que va ser trobada per mariners a la costa de Càller, després del naufragi d'un vaixell que venia de Barcelona. La imatge va aparèixer miraculosament intacta en una caixa i des de llavors tothom a Sardenya li té molta devoció.

—Com ha viscut vostè aquest pelegrinatge?

—Amb moltíssima emoció i amb un fort sentiment d'agraïment a la Mare de Déu per tot el que ens ha permès viure. Estic segur que la presència a Barcelona de Nostra Senyora de Bonaire serà font de moltes gràcies així com un motiu perquè la mateixa ciutat i tot Espanya renovi la seva tradicional i ben arrelada devoció mariana.

—Què destacaria dels actes que han tingut lloc aquests dies a Barcelona?

—Aquest pelegrinatge maria a Barcelona ha tingut un caràcter essencialment religiós. Tot ell s'ha viscut en un intens ambient de pregària, i han destacat per sobre d'altres aspectes els actes religiosos. Agraïm també la meravellosa acollida rebuda per l'arxidiòcesi de Barcelona i molt especialment pel cardenal Lluís Martínez Sistach.

CELONA AMB LA MARE DE DÉU DE BONAIRE

atge marià als orígens

d'on va sortir la imatge l'any 1370 a bord d'una nau mercantil. Es tractava de fer «un autèntic retorn als orígens», un intens pelegrinatge marià que finalment va tenir lloc del 21 al 26 de maig i que va significar per a tots els assistents una veritable experiència de fe i d'agermanament sardocatalà.

Encapçalats pel mateix arquebisbe de Càller, Mons. Giuseppe Mani, i pel seu bisbe auxiliar, Mons. Mosè Marcia, un miler de pelegrins sards van desembarcar el 22 de maig passat al port de Barcelona amb una presència molt especial: la majestuosa imatge de la Mare de Déu de Bonaire. Era la primera vegada que aquesta bonica talla de Maria trepitjava Barcelona després de més de set segles. Tal com diria més tard l'arquebisbe de Càller, «aquesta vinguda marcarà un moment històric per a la nostra diòcesi».

Processó mariana fins a Santa Maria del Mar

Un cop a Barcelona, i després de rebre la calorosa benvinguda del cardenal Lluís Martínez Sistach, el multitudinari grup de pelegrins procedents de Sardenya va iniciar la seva estada a terres catalanes amb una emotiva processó mariana fins a la basílica de Santa Maria del Mar, on es va celebrar una solemne Eucaristia. Pels carrers de Barcelona, en un clima de pregària i devoció ben intens, la imatge de la Mare de Déu de Bonaire avançava serenament, enmig d'un gran respecte, mentre un miler de fidels pregava a l'uníson el Rosari i li cantava boniques cançons de lloança. «Aquesta gran manifestació de devoció mariana —va dir més tard l'arquebisbe de Barcelona— ens fa descobrir també a nosaltres les nostres arrels. Aquest pelegrinatge és un eloqüent testimoni de fe!»

El cardenal Lluís Martínez Sistach, al qual l'uneix una antiga amistat amb l'arquebisbe de Càller, es va mostrar en tot moment molt joïós per la presència a Barcelona d'aquest pelegrinatge tan especial. Durant l'homília que va pronunciar en un perfecte italià, va donar una fraterna benvinguda als pelegrins i els va convidar

efusivament a sentir-se com a casa: «A l'Església, pel fet de ser catòlica, tothom sempre, allà on sigui, s'ha de sentir com a casa.» Després de repassar la història que va portar la imatge de la Mare de Déu fins a Bonaire, a l'illa de Sardenya, el cardenal va instar tothom a practicar una veritable devoció a Maria: «Hem de posar en pràctica en la nostra vida perso-

nal, familiar i professional el missatge marià, i encara més, tot allò que Jesús ens proposa a l'Evangeli i que ens arriba íntegrament a través de l'Església. Volem ser cristians, és a dir, imitadors de Crist! Maria és la figura perfecta de la semblança amb Crist.»

La solemne eucaristia de benvinguda celebrada a Santa Maria del Mar va ser el punt de partida de tres intensos dies d'activitats religioses i culturals. La Mare de Déu de Bonaire va ser traslladada fins a la basílica de la Mercè, tan estretament vinculada als mercedaris, on va restar fins al diumenge, quan va iniciar el viatge de retorn novament per mar fins a Sardenya. Durant la seva estada a Barcelona, els pelegrins sards van participar en diverses celebracions litúrgiques, exposicions, concerts i fins i tot van exhibir al port de Barcelona productes i treballs típics de Sardenya. Especialment emotiva va ser la consagració dels infants a la Mare de Déu, tradició típica de Bonaire, a la qual es van unir aquests dies moltes famílies catalanes. La presència d'un miler d'italians a Barcelona va comptar també amb la participació d'autoritats religioses, civils i marineres.

MONS. GIUSEPPE MANI, ARQUEBISBE DE CÀLLER

«La devoció a la Mare de Déu és central en la fe del poble sard»

—Què representa per a la diòcesi de Càller aquest pelegrinatge?

—Aquest pelegrinatge és una tornada als orígens. Càller té molts vincles amb Catalunya i molt particularment amb Barcelona. D'aquí va sortir Carlo Catalano, que va portar l'orde mercedari a Sardenya, i també d'aquí va sortir la imatge que més tard, providencialment, va arribar a Sardenya i va esdevenir la Mare de Déu de Bonaire. Per això, en el context del centenari de la proclamació de la imatge com a patrona de l'illa, aquest pelegrinatge és sens dubte un retorn als orígens.

—En sorprèn el caràcter eminentment religiós...

—Des del primer moment vam tenir clar que volíem fer un veritable pelegrinatge. És la millor manera d'honorar la Mare de Déu.

—Quin valoració fa del centenari?

—Ha estat un gran esdeveniment de fe, encara que també ha comptat amb una forta dimensió social i civil.

—Com viuen a Sardenya la devoció a la Mare de Déu?

—Per als sards, la devoció a Maria és veritablement central en la nostra fe. Càller es reconeix tota ella a Bonaire. Els qui vénen a Càller no poden deixar de visitar Bonaire. És el gran santuari de la diòcesi, situat en un lloc esplèndid, de cara al mar. Tots els habitants de Càller són molt devots de la Mare

de Déu.

—Com a arquebisbe de Càller, se sent orgullós d'aquest pelegrinatge marià a Barcelona amb un miler de fidels?

—És meravellós! Estic molt content. Durant tot aquest any del centenari hem viscut moments realment extraordinaris: la confirmació de la Mare de Déu com a patrona principal de Sardenya, la visita del papa Benet XVI, que ha estat un moment de gran fe, i ara el pelegrinatge als orígens.

—Aquest pelegrinatge vol ser també motiu d'agermanament?

—Per descomptat. Sardenya és plena de memòria espanyola i catalana. Fins i tot encara a l'Alguer es parla català. Entre Catalunya i Sardenya hi ha, a més, uns llaços polítics i socials molt estrets. El pelegrinatge posa en relleu i vol reforçar aquesta bona relació. I per subratllar aquest aspecte han peregrinat amb nosaltres l'alcalde de Càller, el president de la província i altres alcaldes de la zona.

—Els vincles entre Catalunya i Sardenya, es reflecteixen també en l'àmbit de la fe?

—Sí. Estic convençut que, tot i que la fe va arribar a Sardenya a través de Roma, amb el testimoni dels màrtirs, els segles de dominació catalana van imprimir un timbre particular en la fe dels sards.

ALBA Residència d'Àvies

Centre de dia tots els dies de l'any

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

● RECONCILIEM-NOS! EN ELS 70 ANYS DE LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA

La beatificació dels màrtirs,
llavor de reconciliacióJosep M.
Blanquet, s.f.

L'Església reconeix com a «màrtirs» (testimonis) els qui han donat testimoni de la veritat de la fe i de la divinitat de Jesucrist, i que per sostenir-les han afrontat els patiments més grans i fins i tot la mort. Les primeres comunitats cristianes van estimar els màrtirs com els cristians més perfectes perquè en forma magnífica van intentar imitar Jesucrist en el seu sacrifici redemptor.

La mort de Crist, el primer màrtir, és el paradigma de la mort dels màrtirs. Crist va morir per fidelitat a la missió messiànica rebuda del Pare: «Tot s'ha acomplert» (Jn 19,30) va dir abans d'expirar; i va morir perdonant els seus botxins: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan» (Lc 23,34). Va morir, per tant, reconciliant amb Déu tota la humanitat i entre si. La creu de Crist és, doncs, causa i font inspiradora de reconciliació.

D'aquí que l'Església demani a qui pateix la mort, que la pateixi per amor i per fidelitat a Crist i que s'ofereixi com a víctima a Déu perdonant els seus assassins i pregant per ells. Aquesta és l'herència que deixa a l'Església qualsevol dels seus fills que mor per la seva fe, duent als llavis una paraula de perdó i d'amor als que no els comprenen i per això els persegueixen.

Ja se sap que l'objectiu final de la

beatificació i canonització no són els servents de Déu, sinó els fidels. En són aquests els destinataris i els beneficiaris. Els sants, i els màrtirs, no tenen necessitat de ser declarats tals, són els fidels els que tenim necessitat que l'Església continuï proposant nous models de comportament, o de santedat, capaços d'ajudar-nos a interpretar en qualsevol condició de vida el missatge evangèlic.

Per això, l'Església quan reconeix el martiri dels homes i dones que han donat la vida per fidelitat a Crist, posa en relleu el missatge de pau i reconciliació, com a llavor d'entesa mútua, que van sembrar amb la seva pròpia sang.

I molts màrtirs del segle XX, tant els ja canonitzats o beatificats com aquells que tenen en curs el relatiu procés, ens mostren clarament aquest camí del perdó i de la reconciliació. En podríem adduir molts exemples.

Mons. Diego Ventaja Milán (1880-1936), bisbe d'Almeria, ja beat, va dir als que eren a punt de matar-lo: «Que Déu us perdoni com jo us perdono de tot cor, i que aquesta sigui la darrera sang que vesseu.»

El servent de Déu Narciso Sitjà Basté (1867-1936), religiós i sacerdot Fill de la Sagrada Família, no va tenir temps de pronunciar en veu alta cap paraula, però els trets el van sorpren-

dre amb la mà dreta aixecada per perdonar i beneir els seus botxins, i va quedar estès a terra a la carretera de Sant Andreu de Palomar a Sant Adrià del Besòs amb aquest gest.

Els papes i els bisbes han posat en relleu aquest missatge en múltiples ocasions. Ja Pius XI, el 14 de setembre del 1936, va rebre un grup de pròfugs espanyols que havien aconseguit fugir de la persecució religiosa i va acabar el seu discurs amb paraules de perdó per als assassins, perquè —deia el Papa— «els hem d'estimar amb un amor particularment fet de compassió i de misericòrdia; estimar-los i, no podent fer cap altra cosa, pregar per ells».

El 1986, els bisbes espanyols, en el document *Constructors de la pau*, amb ocasió del cinquanta aniversari del començament de la guerra civil, van afirmar també: «Que el perdó i la magnanimitat siguin el clima dels nous temps. Recollim tots aquesta herència dels que van morir per la fe, perdonant els qui els mataben, i de tots aquells que van oferir les seves vides per un futur de pau i justícia per a tots els espanyols.»

El papa Joan Pau II, en la primera beatificació de les tres religioses Carmelites Descalces de Sant Josep de Guadalajara, va afirmar en l'homilia: «En honorar els seus màrtirs l'Església

els reconeix, alhora, com a signe de la seva fidelitat a Jesucrist fins a la mort, i com a signe preclar del seu desig immens de perdó i de pau, de concòrdia mútua i respecte» (29-03-1987).

El 25 d'octubre del 1992, en declarar el martiri de 122 religiosos espanyols i una laica equatoriana, va dir: «Tots aquests màrtirs ens han deixat, de paraula o per escrit, un missatge particular: el perdó dels enemics. Toca a cadascun de nosaltres posar en pràctica aquest perdó... Cada cristià ha de plantar en el seu ambient aquesta llavor del perdó. No hi ha dubte que els nostres màrtirs, amb la seva intercessió i protecció constant, la faran créixer amb molts fruits de reconciliació.»

«El seu testimoni —deia el mateix Pontífex el 7-3-1999 en la beatificació de vuit nous màrtirs— sigui al·licient i estimul perquè tots recorrin, amb voluntat decidida, aquest camí de conversió i reconciliació, seguint fidelment les petjades dels beats que avui honorem particularment.»

I acabo amb aquestes paraules: «Que el seu record beneït allunyi per sempre de la terra espanyola qualsevol forma de violència, odi i ressentiment! Que tots, i especialment els joves, puguin experimentar la benedicció de la pau en llibertat: pau sempre, pau amb tots i per a tots!» (Joan Pau II, 11-3-2001).

BARCELONA

Homenatge al Dr. Pere Tarrés a Barcelona

Cecília Aranés
Barcelona

Dijous 4 de juny, a les 18.00, el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, presideix la inauguració del carrer Dr. Pere Tarrés a Barcelona, amb el descobriment de la nova placa indicadora del nom del carrer, fins ara anomenada de la Parròquia. A les 19.30, s'oficiarà una missa concelebrada a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. En acabar, es cantaran els goigs i es farà una pregària davant del sepulcre del beat. Cal assenyalar que s'ha escollit expressament el 4 de juny perquè no és un dia qualsevol, perquè va ser el dia en què el nen Pere Tarrés va rebre les aigües baptismals.

Ara fa un any, el 3 de juny del 2008, el ple del Consell Directiu del districte de Sarrià-Sant Gervasi va aprovar, per unanimitat, canviar el nom del carrer de la Parròquia pel de Dr. Pere Tarrés. Aquest carrer, que desemboca al passeig

El Dr. Pere Tarrés va ser beatificat l'any 2004.

Reina Elisenda de Montcada, està situada molt a prop de l'església de Sant Vicenç de Sarrià. No cal dir que la notícia es va acollir amb aplaudiments i gran alegria, perquè Barcelona i especialment aquest districte feia temps que esperaven retre un homenatge al Dr. Tarrés, «metge de cossos i ànimes», molt unit al barri de Sarrià.

Recordem que el Dr. Pere Tarrés va néixer a Manresa i, entre altres càrrecs, va ser consiliari dels

dos centres de les joves d'Acció Catòlica: Santa Eulàlia i Mare de Déu del Roser, tots dos situats a Sarrià. Va fundar l'Hospital de la Mare de Déu de la Mercè, on va morir el 31 d'agost del 1950, als 45 anys, i que ara és la seu de la Fundació Pere Tarrés. Tots els veïns de Sarrià d'aquells anys sabem com era i la tasca que desenvolupava el Dr. Tarrés. Esperem que aquest homenatge sigui el primer dels que posteriorment es puguin continuar celebrant.

URGELL

Nit de Maria a Tremp

David Codina
Tremp

La nit del dissabte 23 de maig la parròquia de la Mare de Déu de Valldeflors de Tremp va celebrar, per quarta vegada la Nit de Maria. Es tracta d'un acte marià en el context del mes de maig i que consisteix en la celebració de la Santa Missa, una estona d'adoració eucarística, recepció del sagrament de la Penitència per als qui ho desitgin i una processó pels carrers de la ciutat, duent una imatge de la Mare de Déu resant i cantant el Sant Rosari.

Més de dues-centes persones van participar en la processó d'enguany, entre elles molts nens de la catequesi parroquial acompanyats pels seus pares i catequistes. En acabar la processó, a la plaça de l'Església, la parròquia va obsequiar els participants amb coca i begudes en una estona de convivència fraterna i amical.

MALLORCA

«Veure Ramon Llull només des de l'aspecte cultural és negar-lo»

■ Mn. Gabriel Ramis, postulador de la causa de canonització de Ramon Llull

Cristina Sánchez

Mn. Gabriel Ramis i Miquel és el postulador de la causa de canonització de Ramon Llull. Professor emèrit del Pontifici Institut Litúrgic Sant Anselm de Roma, recentment ha estat nomenat pel bisbe Jesús Murgui delegat diocesà per a les Causes dels Sants de la diòcesi de Mallorca.

—La història de la causa de canonització de Ramon Llull sembla no tenir fi...

—El cas de Ramon Llull és completament atípic, per la qual cosa no pot seguir els procediments habituals. El 1995 vaig demanar la reintroducció de la causa. És cert que hi havia hagut antigament alguns intents, però infructuosos. L'any 1605 hi ha constància d'unes declaracions davant notari, però no tenien la formalitat de procés. El primer procés canònic és del segle XVIII, de la mà del bisbe Despuig, però les obres no s'arribaren a analitzar. Més tard, el bisbe Pere Joan Campins, a principis del segle XX, va tornar a intentar reobrir el procés anant per via excepcional. Més endavant, el postulador va demanar *pro gratia* que es continués el procés.

—Situem-nos en el principi de la història. El 1315 mor Ramon Llull. Hi ha fama de santedat ja en aquest moment?

—Evidentment. Però no es comença un procés pròpiament dit. Sí, però, gestions perquè sigui declarat beat immediatament.

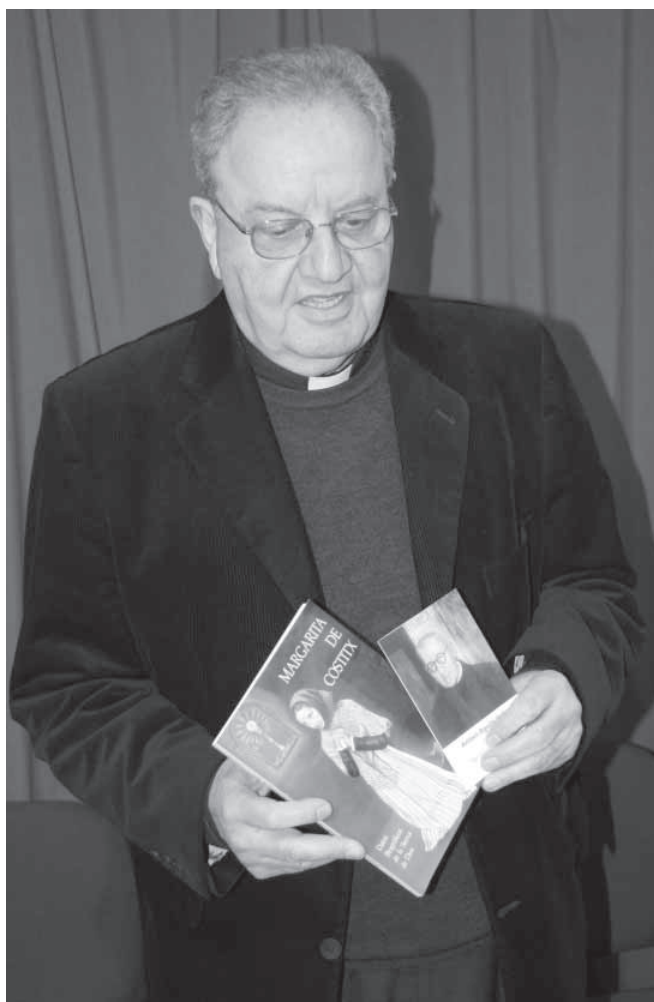
—Ben aviat, uns 80 anys més tard, entra en joc l'inquisidor Nicolau Eimeric. Què passa llavors?

—Eimeric aconsegueix una butlla papal condemnant Ramon Llull. Butlla, per cert, que no s'ha trobat enlloc; en els arxius secrets vaticans no hi és. Malgrat tot, hem de creure que va existir perquè hi ha molts de testimonis que ho corroboren. Aquest fet ha pesat com una llosa damunt Ramon Llull. I sempre que s'ha intentat posar en marxa la causa de canonització la Santa Seu ha demanat una llista i revisió dels seus escrits. I fins ara cap postulador no ho havia fet.

—De què se l'acusava?

—No ho puc dir amb exactitud, però hem de tenir en compte que Llull era autodidacta, i moltes expressions que emprava no corresponien al que avui entenem com a terminologia teològica. Ara bé, també s'ha de dir que no són pocs els especialistes que afirmen que Nicolau Eimeric va manipular l'obra de Llull amb l'objectiu de convertir-lo en herege. Entre ells el teòleg Josep Perarnau, que ha localitzat diversos escrits on l'inquisidor transformava deliberadament algunes frases i conceptes que esdevenien, efectivament, herètics.

—Quin és l'escull que no permet

«El 1995 vaig demanar la reintroducció de la causa»

arribar Llull a la canonització?

—L'escull de Ramon Llull ha estat sempre aquest: *Revideantur opera*, revisió de les obres. És a dir, la Santa Seu ha demanat sempre un judici teològic de les obres, i és lògic, perquè l'inquisidor Eimeric l'havia presentat com a heterodox. És clar, mai no s'havia fet una llista completa de les obres autèntiques de Ramon Llull, destriant-ne aquelles de pseu-dolul·lianes sobre astrologia, alquímia... que no eren pròpiament seves. I això danyava la imatge de Ramon Llull.

—En la darrera dècada s'han fet moltes passes...

—Quan em nomenaren postulador de la causa, l'any 1995, vaig demanar a la Santa Seu quin era el procediment que havia de seguir, perquè no es tractava d'un procés normal. Com que hi havia hagut una condemna papal, els censors teòlegs —que normalment són triats pel bisbe de la diòcesi que inicia el procés— varen ser nomenats directament per la Santa Seu. A mi em va semblar fantàstic. També em varen demanar l'obra editada. Els llibres varen ser enviats autenticats pel canceller secretari, i d'aquesta manera es convertia en l'edició crítica vàlida de Ramon Llull. En aquest sentit, puc dir que

he estat el primer postulador que he enviat a la Santa Seu els escrits de Ramon Llull.

—En quin punt del procés en trobem ara mateix?

—Els dos censors teòlegs estan nomenats. Sé que un d'ells ja ha donat el seu vot, i no sé si l'altre ho ha fet. Si els dos vots són positius, aleshores el procés anirà endavant i la Santa Seu dirà per on ha de partir aquest procés que, repeteixo, és atípic. M'imagino que hauré de fer un procés sobre virtuts a partir de la documentació històrica. En el cas que el vot d'un censor fos positiu i l'altre negatiu se n'hauria de nomenar un de tercer per desempatar. Quan s'hagi aclarit que realment és ortodox començarà el procés habitual, i aconseguir així el vistiplau de la Congregació de la Doctrina de la Fe. Si després de la confirmació del culte fa un miracle, arribarem a la canonització. El gran avanç és que la Santa Seu té totes les obres editades de Ramon Llull i que un dels censors ha donat el seu vot.

—Pesaran encara avui dia les acusacions d'heretgia d'Eimeric?

—Avui més que mai estam en disposició per poder treballar amb Ramon Llull, perquè tenim la llista crítica de les obres de Ramon Llull. Avui se sap perfectament quines obres són seves i quines no.

—Ramon Llull és realment beat?

—Hi ha gent que mor en fama de santedat, però no se'n comença un procés i malgrat tot la gent l'aclama com a beat. Aquest és el cas de Ramon Llull. En realitat la Santa Seu mai no ha revocat el seu culte a Mallorca. Si el procés anés endavant, òbviament no es faria una beatificació, sinó una confirmació del culte. El problema és que hi ha altres diòcesis

que han demanat poder celebrar Ramon Llull i els han dit que no, concretament les diòcesis del Nord d'Àfrica. Per això necessitam la confirmació del culte.

—Podem temporalitzar aquest procés?

—No, el que hem de posar és gent que hi faci feina, preferentment a temps complet. Quan arribi l'hora de fer la *positio* sobre les virtuts de Llull, el volum de treball serà impressionant. Indagar en la documentació històrica que Llull va tenir fe, esperança, caritat... serà una feina àrdua.

—Llull compta amb una devoció important?

—La devoció oscil·la molt. Per exemple, en els segles XVIII i XIX hi havia una gran devoció. En són mostra els exvots, molts d'ells perduts amb la desamortització. La relíquia que encara donen a besar el dia del beat era duta pels frares franciscans als malalts. Fama de miracles en tenia, i molta. Però de tot això no hi ha documentació científica. Quan el bisbe Juan Díaz de la Guerra va prohibir el culte al beat hi va haver una davallada. El prelat Pere Joan Campins va tornar a aixecar el culte amb projectes i obres faraòniques.

—I avui dia?

—Avui Ramon Llull pateix el mateix fenomen que veiem a escala global del cristianisme. Percebem un ambient agnòstic i d'anticlericalisme ridícul que intenta anar contra l'Església. Així, quan alguns especialistes es troben amb l'evident substrat religiós de Llull argumenten que tot és una cosa cultural. I és clar que l'Església fa cultura, però no és la seva missió última! Veure Ramon Llull només des de l'aspecte cultural és negar Ramon Llull. Perquè s'ha de veure globalment. I globalment Ramon Llull és un sant. És un cristià que té una aparició del Ressuscitat, i tota la seva obra científica va cap aquí: convertir els infidels, en aquest cas els musulmans. Per això, veure només el *Llibre de les Bèsties* i llevar Ramon Llull del seu ambient és desfigurar-lo, ridiculitzar-lo. Diuen que Ramon Llull va ser el creador de la llengua catalana científica. I aquest fet té una importància suprema. Però a ell què li importava escriure en català? Ell volia que l'entenguessin! Està bé que l'esgrimim com a creador del català. Però no oblidem que va ser un «sant» que va escriure en català.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon 934 092 810 / Fax: 934 092 775
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona
e-mail publicitat@catcrist.com

LLEIDA

Lleida acollirà el IV Parlament Català de les Religions

■ El tema de reflexió serà «Espiritualitat, dona i societat. Unitat en la diversitat»

Lleida

Jordi Curcó

La ciutat de Lleida acollirà el diumenge 14 de juny el IV Parlament Català de les Religions, sota el tema «Espiritualitat, dona i societat. Unitat en la diversitat», organitzat per Unesco Lleida i amb la col·laboració i el suport de les principals institucions de la ciutat. També la Generalitat, mitjançant la Direcció General d'Afers Religiosos, hi serà present.

A l'encontre, al qual s'espera que hi participin més de 800 representants de les diverses creences religioses, es reflexionarà sobre l'espiritualitat, com a patrimoni de la humanitat alhora que es vol recuperar el valor espiritual i social de la dona, com a fonament de pau a la humanitat.

El carmelita Jesús Sans, president d'Amics Unesco Lleida, ha manifestat la satisfacció de la ciutat de Lleida davant d'aquest esdeveniment: «El Parlament vol fer realitat la voluntat de conèixer plegats, per créixer conjuntament.»

El carmelita explica com aquesta trobada és fruit de la xarxa de grups Unesco de Catalunya i de la celebració a Barcelona del IV Parlament de les Religions del Món: «A Lleida des d'aleshores s'ha treballat per mantenir l'esperit de diàleg interreligiós i des de fa cinc anys el Grup de Diàleg Interreligiós i l'Assemblea Municipal de les Religions han contribuït a fer pos-

Jordi Curcó

Un acte previ al Parlament ha estat l'exposició «El Sutra del Lotus», que ha tingut lloc a la Biblioteca Pública de Lleida.

sible que la diversitat religiosa, de pensament i cultural tingui una cita mensual de trobada i d'intercanvi de coneixements i experiències personals. Adherits des del començament a la Xarxa Catalana d'Entitats de Diàleg Interreligiós, hem estat participants i col·laboradors dels tres Parlaments catalans de les Religions que s'han celebrat (Barcelona, Manresa i Alacant), el següent després del de Lleida se celebrarà a Perpinyà.»

El Parlament tindrà com a seu el campus Universitari de Capponet, on se celebraran les taules rodones, ponències, reunions de treball i tallers. L'acte d'obertura, previst a les deu del matí del 14 de juny, serà presidit per Federico Mayor Zaragoza, president de la Fundació Cultura de Pau. Tot se-

guit tindrà lloc la taula rodona d'inauguració: *La dona i les diferents tradicions*, amb la participació de representants, totes elles dones, de vuit religions. Tot seguit s'iniciaran les ponències i activitats paral·leles, que continuaran a la tarda. Durant tot el dia, a la vora del Riu Segre, al costat del Campus, es farà un mandala, amb la confecció d'un dibuix central que com a cloenda del Parlament es desfarà per part de tots els assistents i es llençarà al riu.

A les sis de la tarda es posarà fi al IV Parlament Català de les Religions amb la lectura del Manifest de Lleida, la presentació del V Parlament Mundial que se celebrarà a Melbourne i el simbòlic pas del testimoni a Perpinyà, ciutat organitzadora del V Parlament.

MCS Bisbat de Lleida

Els mossens i el bisbe Joan Piris, als peus de la patrona de Lleida.

Noces sacerdotals de 22 mossens

J.C. / Lleida

Als peus de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida, la diòcesi va celebrar amb goig una jornada d'acció de gràcies per les noces sacerdotals de 22 mossens i 1 diaca. Concretament es van celebrar les noces de platí (75 anys) d'un d'ells; de diamant (65) de 5 mossens; d'or (50) de 7 mossens, i d'argent (25) de 9 mossens i 1 diaca. En total sumen ni més ni menys que 1.000 anys de fidelitat en el sacerdoci.

La Jornada Sacerdotal, que té lloc a l'entorn de la festa de Sant Joan d'Àvila, patró del clergat, va tenir lloc el 9 de maig. Es va iniciar amb una concelebració eucarística presidida pel bisbe de Lleida, Joan Piris, concelebrada pels mossens que celebraven les seves noces sacerdotals i gairebé tot el presbiterat diocesà. Cal destacar la participació en aquesta jornada d'una dotzena de mossens de la diòcesi de Barbastre-Montsó, antics companys del presbiteri de Lleida.

A la celebració van assistir també un bon grup de familiars i amics dels mossens que celebraven les noces sacerdotals i que van voler aplegar-se a l'Oratori de l'Acadèmia Mariana en la missa d'acció de gràcies a Déu per tanta llaor sacerdotal.

En la seva homilia, el bisbe Piris va manifestar la seva satisfacció per poder participar per primera vegada de la Jornada Sacerdotal de la diòcesi de Lleida i va encoratjar tot el presbiterat a donar gràcies a Déu pel do del sacerdoci, convidant tothom a pregar per les vocacions: «Perquè siguin molts els joves que acceptin la crida de Déu a dedicar la seva vida als altres en el sacerdoci.»

Finalitzada l'Eucaristia i a la Sala d'Actes de l'Acadèmia Mariana, Mn. Joan Esquerda Bifet, sacerdot de la diòcesi de Lleida resident a Roma, on és canonge de Santa Maria la Major i antic director del Centre Internacional d'Animació Missionera, va fer una conferència dirigida a tots els mossens. La Jornada Sacerdotal va acabar, com és costum, amb un dinar al claustre de l'Acadèmia Mariana, en un ambient de joia i germanor sacerdotal.

SOLSONA

Tàrrrega celebra les festes de les Santes Espines i la Verge de l'Alba

Ramon Estany / Solsona

El dies 13 i 14 de maig, el poble targarí renovà, un any més, la tradició de les Festes en honor de les Santes Espines i la Verge de l'Alba, patrons de Tàrrrega, amb una nombrosa participació dels fidels. Les dues solemnes eucarísties celebrades a l'església parroquial van ser presidides pel bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra, que va destacar la tradició de segles dels patrons targarins. També es va poder comptar amb la presència del pendonista, capitans, concelebrants i autoritats locals, a més del pregoner de les festes, Mn. Alfons Busto, nomenat fa poc rector de la veïna vila de Bellpuig. Després es veneraren les Santes Espines i es cantaren els Goigs amb lletra d'Antoni Bonastre i música de Mn. Carles Melé. El text més antic que documenta l'arribada de les relíquies a la vila data del any 1551, per tant, la devoció continua viva després de quatre segles.

Jaume Solé

La devoció continua viva després de quatre segles.

En acabar la celebració litúrgica, la plaça Major va ser l'escenari del ball tradicional de *L'Eixida* a càrrec de les autoritats locals encapçalades per l'alcalde, Joan Amézaga, i altres ciutadans. També es va comptar, per tercer any consecutiu, amb la presència de L'Àliga de Tàrrrega, element del bestiar recuperat. L'Àliga bicèfala precedí *L'Eixida* saludant primer de forma protocol·lària i en senyal de respecte les Santes Espines i les autoritats locals i, tot seguit, va escenificar el seu ball amb coreografia de Ton Farran i música d'Albert Solé.

Així mateix, s'estrenaren un *Ball de Gegants* per la Colla La Fal·lera Gegantera, i un *Ball de Nans*, creat pel dansaire Anton Farran i el músic Albert Solé, el qual va estar dedicat per l'Associació Guixanet a les figures d'en Guantxo, el Pío i na Rosalia. El dia 15, es va celebrar el tradicional ofici dedicat a Sant Isidre, patró dels pagesos, per Mn. Jordi Illa, rector de Tàrrrega, i va acabar amb el cant dels Goigs. Aquest acte va tancar les celebracions religioses patronals de la ciutat.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Conferències pels 800 anys de la parròquia Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei

■ La celebració d'aniversari culminarà el 14 de juny amb una jornada festiva

Redacció
Molins de Rei

Recentment van tenir lloc les dues últimes conferències del cicle que s'ha organitzat per commemorar els 800 anys de la parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei. El dia 2 d'abril el conferenciant va ser el pare Cebrià Pifarré, monjo de Montserrat, autor darrerament del llibre *Literatura cristiana antiga*. Precisament el tema de la seva ponència va ser *El testimoni dels primers cristians*, una qüestió d'interès ja que si nosaltres commemorarem 800 anys, el cristianisme ve encara de més enrere, en fa ja 2.000, i nosaltres venim d'aquesta tradició, són les nostres arrels, fonamentades en Jesucrist mateix i el testimoni dels apòstols i els cristians dels primers segles.

El pare Cebrià va esbossar alguns temes dels molts que es podrien comentar referents al cristianisme dels dos primers segles. Per exemple, com vivien els primers cristians: les matrius jueves del cristianisme primitiu, una vivència molt centrada en Jesucrist, en l'eucaristia i en la reunió de la comunitat. Un cristianisme per força radical, ja que es vivia en èpoques de persecucions, i que calia mantenir ferm davant la temptació de l'apostasia o d'acomodar-se als valors del món d'aquell temps.

També es va parlar de la configuració del Nou Testament, de l'organització de les comunitats i de la celebració de l'eucaristia, que tenia lloc a les cases particulars, segons el testimoni dels escrits de sant Justí. Per al pare Pifarré, tornar a les arrels ens retorna la il·lusió, el vigor dels inicis, de la novetat dels començaments del cristianisme.

Finalment, el dia 16 va tenir lloc la conferència que tancava el cicle, amb un títol suggeridor: *El futur del cristianisme*, a càrrec de Teresa Forcadas, monja benedictina del monestir de Sant Benet de Montserrat, metgessa i teòloga. La sala

parroquial s'omplí de gom a gom; va ser la conferència més concorreguda, érem unes 125 persones. La germana Forcadas va començar recordant el que havia dit el teòleg Karl Rahner: «El cristià del futur o serà místic o no serà cristià», cosa que vol dir que enmig del nostre món només serà cristià aquell que ha tingut una experiència personal de la seva trobada amb Jesús i que es deixa transformar per la seva força. En relació amb aquesta afirmació, la germana Teresa va exposar la seva tesi de cara al futur, i va dir que «l'experiència cristiana al segle XXI serà mariana o no serà». Maria ha de ser el nostre model. I així, va anar exposant els diversos dogmes marians, des d'una perspectiva actual i oberta al futur.

Començà per «Maria, mare de Déu», que segons l'original grec significa «engendredora de Déu». Efectivament, Maria donà a llum el fill de Déu. Donar llum és donar claror, sentit al món, trobar sentit a la vida. I la missió de Maria i del creient és donar a llum la Llum. Després parlà de la virginitat de Maria. Així com una dona sense fills en la cultura bíblica era una dona fracassada, en canvi el cristianisme des del principi parla del valor de la virginitat: la persona, la dona especialment, no necessita la parella per trobar sentit a la vida, per donar llum a la Llum; cada persona és una peça única i irreplicable, i això ningú no t'ho pot prendre.

El següent dogma va ser el de la Immaculada. Davant el perill de pensar que si no tenia pecat no era persona humana, va explicar que ser persona significa estimar, ser lliure, tenir voluntat... L'ideal de la persona és divinitzar-se, deixar-se posseir

El P. Pifarré va parlar del testimoni dels primers cristians.

per Déu, ja que hem estat creats a imatge i semblança seva. Maria no era immune al sofriment; ella va patir, va haver de vèncer la por, va lluitar, però va estimar sempre.

Finalment, va comentar el darrer dogma marià, l'Assumpció. Creiem en la resurrecció de la carn. Com diu sant Tomàs, «l'ànima sense el cos no pot existir». El cos no és una càrrega; ens és necessari. Com es realitza en nosaltres això després de la mort? No ho sabem, però la persona continua existint: hem nascut per viure i viure per sempre.

Va ser una exposició engrescadora, malgrat la dificultat de comprensió dels temes que va tractar, però que ens obria noves perspectives i nous horitzons en la nostra vida cristiana.

Un cop acabat el cicle de conferències, la celebració dels 800 anys de la parròquia culminarà el dia 14 de juny, amb una jornada festiva que inclourà en primer lloc la missa solemne, a les 12.15 h a l'església parroquial, presidida pel bisbe Agustí Cortés; i a continuació un dinar de germanor al col·legi Sant Miquel.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera al Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

TERRASSA

Guardonats amb la Medalla d'Honor 2009 de l'Ajuntament de Sabadell

Redacció / Sabadell

Un total de 10 persones i entitats van rebre el dimecres 20 de maig les Medalles d'Honor de Sabadell con a reconeixement a la seva tasca per a la ciutat. L'acte, presidit per l'alcalde, Manuel Bustos, va tenir lloc al Teatre Principal. D'aquestes medalles, 7 van ser proposades pels diversos consells de districte, mentre que les 3 restants són a iniciativa de la Junta de Portaveus. La concessió va ser aprovada pel Ple Municipal. Així a proposta del Consell del Districte Primer, es va concedir la medalla d'honor de Sabadell a l'entitat Càritas Sabadell per la seva tasca en

la millora de la vida dels col·lectius més desafavorits de la ciutat. El Consell del Districte Sisè va proposar atorgar la medalla d'honor a Josep Jordi Bofill, rector de la parròquia de Sant Jordi i de Barberà. El districte vol d'aquesta manera reconèixer la seva dedicació als més desafavorits i la capacitat de dinamització dels barris de les Termes i la Creu de Barberà. Per la seva part, la Junta de Portaveus va acordar concedir aquesta distinció a l'entitat Unió de Mares amb seu a la parròquia de la Puríssima, es concedeix en reconeixement a la seva tasca pel foment dels valors culturals, ètics i de convivència.

TORTOSA

Mn. Arín, vicepresident de l'Associació Bíblica

■ És vicari general de la diòcesi de Tortosa

Víctor-Manuel Cardona
Tortosa

El 6 de maig, Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, nomenava Mn. Josep-Lluís Arín, vicari general de la diòcesi de Tortosa, vicepresident de l'Associació Bíblica de Catalunya, per a un període de quatre anys. La notícia ha estat rebuda amb goig a la diòcesi tortosina.

Conegut arreu de Catalunya, Mn. Arín, vicari general de la diòcesi tortosina, ha dedicat quasi tota la seva vida sacerdotal a l'estudi i la divulgació de la Bíblia.

Pocs anys després de ser ordenat sacerdot, el bisbe de Tortosa el va enviar a Roma, al Pontifici Institut Bíblic, a especialitzar-se en Sagrada Escripura. Després dels tres anys de formació, superats amb gran èxit, va tornar a la diòcesi per treballar pastoralment en l'àmbit parroquial, en la formació bíblica dels seminaristes i en la promoció de grups d'estudi de la Bíblia a les parròquies i als diferents moviments diocesans.

Mn. Josep-Lluís Arín.

La seva capacitat de comunicació i les seves dots de síntesi i sistematització l'ha portat a col·laborar amb freqüència amb les setmanes bíbliques que organitza l'Institut de Teologia Sant Fructuós de Tarragona, amb el Secretariat Interdiocesà de Catequesi i amb les diferents delegacions del clergat de les diòcesis amb seu a Catalunya que l'han invitat a fer alguna conferència.

Fruit d'aquests anys de treball i estudi ha estat la publicació d'un co-

mentari a les cartes paulines, del qual ja vam parlar en aquest setmanari, i que ja va per la segona edició.

Malgrat el seu treball curial i pastoral com a vicari general de la diòcesi, Mn. Arín no ha parat de continuar en la seva tasca de classes, conferències, xerrades, etc. Ara, ja acabant l'any paulí, l'arquebisbe de Tarragona l'ha nomenat vicepresident de

l'Associació Bíblica de Catalunya per a un període de quatre anys.

En la missiva, el prelat demana per a Mn. Arín «la llum i la força del Senyor, que prolonga la seva presència per mitjà del nostre ministeri pastoral».

La diòcesi de Tortosa ha acollit amb goig aquest nomenament i espera poder continuar aprofundint en els ensenyaments bíblics de la mà d'aquest professor.

L'Escolania de Montserrat canta a la catedral

V.M.C. / Tortosa

El 15 de maig tenia lloc a la catedral de Tortosa un concert de l'Escolania de Montserrat a benefici de la restauració del vitrall de la façana principal de la seu que és un dibuix de la Verge de la Cinta, fet per P. Valldepérez l'any 1987 i que necessita una urgent reparació. Més de 600 persones van assistir a aquest esplèndid concert organitzat per l'obra social de Caixa Penedès i amb la col·laboració del bisbat de Tortosa, el Capítol Catedral i la Reial Arxiconfraria de Nostra Senyora de la Cinta.

Eren les 9 del vespre del divendres 15 de maig, amb la catedral gairebé plena, quan començaven a fer sonar, uns escolans distribuïts per tota la nau, uns llargs pals de metall i fusta, que emulaven les campanes del monestir de Montserrat. Una estona després i continuant amb aquest so de fons, els cinquanta xiquets de l'escolania començaven a cantar des dels peus de la seu una peça del *Llibre Vermell de Montserrat: O Virgo Splendens*. El silenci i l'admiració van recórrer la nau de la basílica en les persones de diferents edats que van acudir al concert.

En acabar la peça els escolans, ben organitzats i amb destresa, van fer cap a l'altar major, als peus del qual va continuar la resta del preciós concert: peces montserratines de diferents autors i segles i dues peces de Mendelssohn en homenatge a aquest mestre del qual enguany celebrem el bicentenari del naixement.

ANY MIQUEL BATLLORI

JOSEP M. BENÍTEZ I RIERA, s.i.
Professor emèrit de la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma

El pare Batllori, com un historiador de la dispersió a la unificació sapiencial

Considerar el valor global del pare Batllori com un veritable historiògraf de la historiografia és molt arriscat. Podria ser que algú no ho veiés així. Ara, qui no ho veiés així, naturalment, podria discrepar. Tanmateix hauria de donar alguna argumentació de la seva discrepància. Perquè en un anterior escrit opino que vaig donar alguna raó prou sòlida per poder assegurar que és possible fer aquesta valoració, potser massa tècnica, però amb prou fonament.

Tot amb tot, això no exclou un retret que el mateix pare Batllori es féu a si mateix. Retret que algú també ha fet. Retret que alguns dels seus enemics, tant els enemics «cordials» com els enemics viscerales del pare Batllori li feien. Molta historiografia però massa erudició. No tracta res a fons. Ho vol tractar tot com si sabés de tot.

Voldria explicar ara, amb poques paraules, el nucli del retret. Era la seva «dispersió». Ell ho reconeixia en el sentit d'haver estudiat temàtiques tan disperses. Sobretot «disperses» cronològicament parlant. Ni més ni menys que tractar des d'Arnau de Vilanova i Ramon Llull (quin ciutadà sap respondre avui dia qui era Llull, és a dir,

aquell Raimundo Lulio, dels encara visquents de les generacions que resten anteriors a l'antic Preuniversitari, i dels que han acabat els estudis amb els diversos plans de batxillerat posteriors) fins a Rubén Darío. Dit altrament: estudiar temes «del edat mitjana» fins al «nou-cents», passant pel «renaixement i el barroc» i els temps de les diverses «il·lustracions» i el complex «romanticisme» per acabar amb «l'arxiu Vidal i Barraquer» i «l'obra de Jaume Vicens Vives».

El millor que puc posar per fer palès això de la «dispersió» temàtica dels estudis del pare Batllori és el títol que ell va triar molt intencionadament al llibre que ell mateix reconeixia, ja de vell, que havia tingut més èxit editorial de la seva vida. Copio el títol literalment: *Vuit segles de cultura catalana a Europa. Assaigs dispersos*. Realment fou un èxit editorial. Segon, el seu títol, molt intencionat, va tocar diana. Ell m'ho explicava així: vaig voler posar de manifest en el llunyà 1958 la continuïtat de vuit segles de la cultura catalana. Cultura amb K. Com cal en el món científicohistòric alemany, que vol dir Kultur, i per alguna raó hi ha hagut un Kulturkampf. Ter-

cer, aquesta cultura és a Europa, que vol dir europea, amb enllaços i entrellaços transculturals, o si es vol, que no es parla d'una cultura, o «cultureta», tancada i simplement «regional». Quart, assaigs dispersos, exactament dispersió de vuit segles. I cinquè, escrit volgudament en català en aquell, repeteixo, any 1958.

He assegurat que el pare Batllori excel·lia com a historiador de la cultura. I la seva dispersió cultural queda patent en la seva obra, publicada ara tota com a *Obra completa*, gràcies a l'editor Eliseu Climent i sota la cura d'Eulàlia Duran i del jove Josep Soler-vicens. Sí, dispersió. Però sempre sota la grapa d'una elevada visió de conjunt.

La visió de conjunt de què gaudia el pare Batllori era aquella capacitat sintètica d'unificació sapiencial. No era un mer erudit. De lluny un pur bibliògraf. En tot cas historiògraf de la historiografia. Que significa que posseïa la difícil qualitat de passar de l'anàlisi a la síntesi que dona significats als esdeveniments. Passar del tema concret d'una època determinada a la visió contextualitzadora dels fets passats en el flux immens del

corrent de la història humana. Llull vivia ja el que vivim ara. O ara vivim el que ja havia fet vibrar l'ànim inquiet de Llull. I les passions del papa Borja Alexandre VI no són tan diferents de les que mouen —és un dir agosarat— les passions que mouen els «poders» dels polítics actuals (val més no posar noms de polítics, sempre a punt de sortir per on no toca).

Per acabar, voldria remarcar la unificació sapiencial del pare Batllori. Perquè, em deia, «tinc una gran curiositat per tot el que ha succeït i per quins motius ha succeït. I també, perquè he dubtat molt. No suportó aquells que no dubten». Ara, em deia, «vaig percebre de jove que hi havia uns valors superiors als quals lliurar la vida», respectant sempre la vida dels altres. En això no dubto. Aquesta actitud vital i intel·lectual del pare Batllori és la que em permet afirmar que vivia amb gaudi una unificació sapiencial. Des del seu cim ho veia tot amb aquell toc tan seu ben savi —espiritual i humà, quasi humanístic— d'un humorisme transcendental. Era la superació d'una inquieta curiositat dispersiva ennoblida per una sàvia visió unificadora de la història. Un cas excepcional.

Jornades sobre la Setmana Tràgica

La Biblioteca Balmes revisa els fets de la Setmana Tràgica

Fra Valentí Serra de Manresa*

Una de les principals aportacions de la Biblioteca Balmes (fundada l'any 1923 pel P. Ignasi Casanovas, s.j.) al coneixement i a l'estudi de la història eclesiàstica és la seva prestigiosa publicació periòdica, de renom internacional, titulada *Analecta Sacra Tarraconensia*, de la qual n'han aparegut 81 volums des de la seva fundació el 1925. Al llarg de la seva llarga trajectòria la Biblioteca Balmes ha esdevingut un referent cultural i també el principal centre especialitzat d'investigació i estudi de la història de l'Església a Catalunya. Les conferències i congressos d'alt nivell que ha organitzat en diverses efemèrides i commemoracions en són un remarcable exponent.

Recentment, la Biblioteca Balmes, amb la col·laboració de la Societat Estatal de Commemoracions Culturals i ajudada també pel CSIC (Consell Superior d'Investigacions Científiques), per la Facultat de Teologia i per l'Arxiu Nacional de Catalunya, va celebrar els dies 5, 6 i 7 de maig un congrés sobre els fets de la Setmana Tràgica (juliol de 1909) que va congrega els principals especialistes a propòsit de la gran complexitat del tema analitzat, que arrenca de la mobilització dels reservistes (en bona part casats i pares de família) amb destinació a la guerra del Marroc durant l'estiu del 1909. Aquesta va ser l'espurna que incentivà la revolta de protesta ciutadana (principalment a Barcelona, però també amb una irradiació a d'altres poblacions com ara Badalona, Granollers, Sabadell, Manresa, Sant Feliu de Guíxols, etc.). La protesta començà essent una vaga general i acabà en un desbordament de caràcter revolucionari i antireligiós on foren destruïts una vuitantena d'edificis confessionals (esglésies, col·legis, centres d'acció social catòlica, etc.) i amb tres eclesiàstics occisos a mans dels avalotats, sense comptar amb les vexacions i humiliacions que patiren alguns sacerdots, religiosos i religioses. Per exemple, a Calonge, dos germans de les Escoles Cristianes foren humiliats i despullats en plena via pública i, també, dos religiosos de La Salle del col·legi de Palamós, semblantment, foren vexats, despullats i violentats per tal de fer-los blasfemar.

Pel que fa al desenvolupament de les Jornades, la lliçó inaugural anà a càrrec del Dr. Joan B. Culla i Clarà. Seguidament començà el debat de les ponències sobre el context dels fets. En la primera, el Dr. Cristóbal Robles, prevere, membre de l'Institut d'Història del CSIC, ens aproximà el context polític amb el títol *Va acabar la Setmana Tràgica amb Maura? Algunes claus polítiques del seu llarg*

Govern. Seguidament el P. Nazario González, jesuïta, presentà el context social amb la ponència *Els actors de la revolta: anarquistes, republicans i socialistes, abans, en i després de la Setmana Tràgica* i fra Valentí Serra de Manresa, caputxí, introduí el context eclesial amb la ponència *L'Església de Catalunya en temps de la Setmana Tràgica*.

El dimecres 6 de maig es tractà a propòsit de l'impacte dels fets a través de l'estudi d'algunes seqüències de la pel·lícula titulada *La ciutat cremada* (realitzada per Antoni Ribas) des d'un col·loqui dirigit pel Dr. Josep M. Caparrós Lera. Les ponències sobre el desenvolupament dels fets de la Setmana Tràgica anaren a càrrec del Dr. José Andrés Gallego, investigador del CSIC, qui ens parlà a

data que ha descobert recentment a l'Arxiu Secret Vaticà. Aquesta documentació ens possibilita avui una relectura i una reflexió historiogràfica de serena autocrítica per part de l'Església que, a partir de la revolució de juliol enmig, però, de «llàgrimes i ensenyances» —per dir-ho en paraules de Mons. Laguarda—, es veié molt més compromesa i implicada en l'acció social d'inspiració catòlica en l'àmbit eclesial de tota la Tarraconense i, alhora, fou també orientada al perdó i a la reconciliació segons les indicacions del papa sant Pius X en una carta que, en nom seu, trameté el cardenal caputxí Vives i Tutó a l'Església de casa nostra poc després dels fets revolucionaris del juliol del 1909.

Un conjunt de comunicacions de ca-

incidència dels fets en les comunitats religioses de Sant Feliu de Guíxols i, finalment, Josep M. Gasol oferí una visió de l'impacte de la Setmana Tràgica a la ciutat de Manresa i el ressò dels fets en la pastoral que escriví el bisbe de Vic, Dr. Torras i Bages.

La sessió inaugural del dimarts 5 de maig, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, tenint ben present que la història és mestra de la vida, volgué acabar-la amb una reflexió actualitzadora, molt a propòsit, inspirada en les resolucions i missatge del Concili Provincial Tarraconense celebrat l'any 1995. «Desitjaria —va dir el cardenal— que la fe dels cristians (situats en el clima de la laïcitat positiva, un concepte grat al Sant Pare), la fe cristiana, doncs, es fes present en la vida catalana com a ferment i llevat que contribuís a l'assoliment d'una societat justa, que elimini contrastos odiosos i permeti a tota la població sentir-se ciutadans lliures d'aquest país, i que promogui sempre una cultura, una mentalitat i una espiritualitat de comunió; o com ho deia el doctor Torras i Bages en la visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat: "Traieu de Catalunya l'esperit de discòrdia, i ajunteu tots els seus fills amb cor de germans." Aquests han de ser els objectius prioritaris de la nostra Església a la Catalunya d'avui i, ben segur també, que de tot el nostre país.»

La sessió conclusiva anà a càrrec del Dr. Josep M. Sans Travé, director de l'Arxiu Nacional de Catalunya, el qual volgué posar en relleu l'interès suscitat per les ponències i comunicacions presentades en les Jornades, totes elles elaborades amb mètode i rigor científic i amb notables aportacions inèdites, puix que es formularen hipòtesis i interpretacions dels fets a partir de fonts documentals molt diverses, i també s'analitzà el grau de la força subversiva d'alguns moviments de caire anticlerical i antireligiós com ara: l'anarquisme, el socialisme, el republicanisme lerrouxista i, posteriorment als fets de la Setmana Tràgica, també de la maçoneria.

En l'acte de cloenda s'aplaudí que, com a fruit immediat d'aquestes Jornades, aquestes fossin prosseguides en un Congrés d'Història Eclesiàstica de Catalunya —que podria celebrar-se a la ciutat de Vic en ocasió del segon centenari de Jaume Balmes—, i que es dediqués a analitzar la figura i projecció de Jaume Balmes i, també, les actituds de l'Església de la Tarraconense davant dels reptes de la modernitat, en un arc cronològic que abastés des de l'ocupació napoleònica fins al Concili Vaticà II (anys 1808-1968).

*Historiador, col·laborador científic de la Facultat de Teologia de Catalunya

Fra Valentí Serra va ser un dels ponents de les Jornades sobre la Setmana Tràgica.

propòsit de l'impacte de la revolució de juliol del 1909. El P. Pedro Álvarez, jesuïta, catedràtic de la Universitat de Comillas, tractà de *La maçoneria en la vida, obra i procés de mitificació de Francesc Ferrer i Guàrdia* i, finalment, el Dr. Josep M. Figueres, professor de periodisme a la Universitat Autònoma de Barcelona, va dissertar a propòsit de *La recepció de la Setmana Tràgica a la premsa de Madrid*.

La darerra jornada, el 7 de maig, es dedicà a l'estudi del ressò internacional de la revolució de juliol del 1909. El Dr. Fernando García Sanz, investigador del CSIC, dissertà sobre la imatge d'Espanya a l'estranger i sobre les seves relacions internacionals (especialment amb França i Itàlia) a través de la internacionalització del cas Ferrer i Guàrdia. En la sessió conclusiva, el Dr. Ramon Corts, director de la Biblioteca Balmes i coordinador de les Jornades, estudià l'impacte dels fets de la Setmana Tràgica en les actuacions del nunci a Madrid, Mons. Antonio Vico, i en la Secretaria d'Estat del Vaticà, a través de l'abundosa documentació inè-

ràcter complementari presentades a la secretaria de les Jornades perfilen, de manera molt més detallada, les notícies de caire més general aportades en les ponències de les Jornades. Per exemple, la Gna. Consol Muñoz lliurà un estudi sobre les franciscanes missioneres de la Immaculada Concepció del Poble Nou i del Poble Sec davant la Setmana Tràgica; Ramon Alberdi analitzà l'impacte dels fets en la vida dels salesians i salesianes; Joan Florensa ofereix un estudi de l'impacte de la Setmana Tràgica en els col·legis gestionats pels escolapis; Josep M. Blanquet estudià la incidència de la revolució de juliol en els Fills de la Sagrada Família; Mariano Santamaría analitzà el fort impacte dels avalots revolucionaris en la vida i activitat dels germans maristes; Josep M. Benítez explica en la seva comunicació com els jesuïtes evitaren que el col·legi del carrer Casp fos incendiat; Sergio Barredo aproxima l'impacte de la Setmana Tràgica en els franciscans conventuals que acabaven de fundar a Granollers; Ernest Zaragoza analitzà la

cultura

Mestres i professors de religió comparteixen recursos educatius

■ El professor Santiago Arellano va presentar el projecte Aula Cristiana

Mónica García
Barcelona

Més de 400 professors i mestres de religió van participar el 25 d'abril passat en la III Jornada de Mestres i Professors de Religió Catòlica de l'escola pública i concertada, que va tenir lloc a La Salle Bonanova de Barcelona. Va ser organitzada pel Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió Catòlica (SIERC) i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya. Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i president del SIERC, va explicar el sentit de la trobada i va animar al fet que l'ensenyament de la religió catòlica no quedés com una assignatura residual, sinó com una influència forta i necessària per al progrés.

Els ponents convidats van ser Santiago Arellano, coordinador de Formació del Professorat a la Conferència Episcopal Espanyola, i Francesc Torralba, filòsof i teòleg. El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va clausurar la jornada presidint l'eucaristia.

La ponència de Santiago Arellano, titulada *El proyecto Aula Cristiana*, va ser d'una gran clarividència i exposada amb una senzillesa magistral, capaç d'arrencar un aplaudiment sonor i prolongadíssim entre els educadors. Amb l'exposició, Arellano pretenia donar a conèixer el projecte Aula Cristiana. Es tracta d'una iniciativa mitjançant la qual tots els professors i educadors cristians, sigui quina sigui l'assignatura que imparteixen, puguin compartir recursos educatius.

Gràcies a internet, els docents poden trobar aquests recursos —unitats didàctiques, metodologies, seminaris, excursions, obres d'art, seqüències cinematogràfiques...— per a una educació integral que ajudi els joves a ser homes i dones feliços. Per això, més enllà de la materialitat, Aula Cristiana vol ser, a redós del caliu compartit, el germen d'una veritable comunitat d'educadors cristians que, des de la fe, desitgen impulsar i renovar el panorama educatiu de l'Estat espanyol. El mateix Joan Pau II va constatar que «entrar en una aula és traspasar el llindar de la més gran responsabilitat».

Aula Cristiana aposta per una comunitat d'educadors cristians.

Una tasca imprescindible

Santiago Arellano, artífex del projecte Aula Cristiana, és llicenciat en Llengua i Literatura i va ser durant dotze anys director general d'Educació del Govern de Navarra. Amb l'ajut d'un *power point* (que es pot descarregar a aulacristiana.com), el ponent va voler transmetre als mestres i professors la urgència, no només de comunicar uns valors sense els quals no podem viure, sinó la necessitat d'engrescar-se amb aquesta tasca, tan àrdua com emocionant i imprescindible.

Arellano va alertar del desconcert legal educatiu assenyalant que, en menys de vint anys, s'han succeït cinc lleis orgàniques: no nates com la LOCE; de curta durada, com la LOPEGCE; que no ha aconseguit concloure el procés final d'implantació, com la LOGSE; l'actual LOE, i la que perdura com a columna vertebral, la LODE. «L'Estat s'ha alçat amb el patrimoni de l'educació i ha oblidat la seva funció subsidiària», es va lamentar l'educador, «no hi ha cap més mestre que l'Estat, ni cap més credo que el de la laïcitat i totes les altres coses queden per a la intimitat de la consciència».

Malgrat tot, aquesta gran confusió que revela una incapacitat per aconseguir una bona educació, no deixa entreveure una crisi, més gran encara, de fonda humanitat?, va preguntar Arellano. En topa amb la humanitat, va continuar explicant, no serveix de res centrar l'esperança en el canvi de les lleis, en la renovació de les metodologies o dels objectius, en la «dina-

mització» de l'aula ni en els seus entorns o en les dotacions de qualsevol tecnologia revolucionària de darrera hora... No es tracta fonamentalment d'un afer d'estructures, ni de mancances bàsiques, ni de dotacions, ni tan sols de mesures organitzatives o curriculars. El problema es troba en el cor de les persones.

L'educació pateix les conseqüències d'una crisi d'humanitat que a crits evidencien les aules, els professionals, les famílies. De ben poc serveix proposar només un pla curricular i apologetic si els alumnes estan esperant, davant de tanta catalogació burocràtica, freda i asèptica, el que Benet XVI ensenya una vegada i una altra: «En veure'l amb els ulls de Crist, puc donar a l'altre molt més que coses externes necessàries: puc oferir-li la mirada d'amor que ell necessita» (*Deus caritas est*, 18).

Nou horitzó a la vida

Com a gran coneixedor de la literatura clàssica i de l'art, Santiago Arellano va reprendre el mite d'Ulisses per retratar el problema actual. «Tots necessitem una Ítaca!», va exclamar. Sense els valors d'Ítaca, Ulisses hauria perdut l'esperança entre les sirenes, calipso, les flors del lotus... Ítaca generava esperança i el guiava en el retorn. Sense Ítaca les vides van a la deriva en les tempestes de les crisis familiars, d'identitat, d'amor, de sentit... La poesia de Dulce Maria Loynaz i els quadres de Hopper, Magritte i Ensor que Arellano projectava, confirmaven i atorgaven plas-

ticitat a les seves paraules.

A pesar de la indiscutible realitat que el ponent transmetia, va recordar que no cal quedar-se en la denúncia i prou, ni caure novament en els mites heroics de l'alliberament humà que al llarg de la història se succeeixen... «Qualsevol revolució acaba en el principi d'on va partir», va assenyalar Santiago Arellano, al·ludint ara al mite de Sísif. Es tracta de resoldre el sentit de l'existència que va desesperar Munch i altres artistes expressionistes que plasma-ven en els anys previs a la Primera Guerra Mundial. «No podem donar explicacions a la lleugera; tard o d'hora et preguntes per les claus de sentit... És terrible no tenir Ítaca», va reflexionar l'educador navarrès.

Per això, el cristianisme, més enllà de ser la comunicació d'un contingut, és una gran notícia que comporta fets i canvia la vida. D'aquesta manera, el present, per fatigós que sigui, es pot viure i acceptar si porta cap a una meta, cap a Ítaca. «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que atorga un horitzó nou a la vida i, amb això, una orientació decisiva», va afirmar Arellano citant Benet XVI.

Eduqueu per estimar!

Per a l'exdirector general d'Educació del Govern de Navarra, el que és nuclear en l'educació és propiciar aquesta trobada, que atorga un horitzó nou a l'existència i orienta la vida. L'ètica es queda en no-res sense aquesta trobada transformadora. «Eduqueu per estimar!», va exclamar amb força Santiago Arellano, «perquè la vocació de l'ésser humà és l'amor, el seu camí de creixement és l'amor, la seva meta és estimar eternament; venim a aquest món amb aquesta sola tasca i al capvespre... se'ns examinarà sobre l'amor».

I per portar a terme aquest repte, el ponent va fer una crida a una recerca apassionada de la veritat per educar la raó; a dominar els impulsos —recordant els pecats capitals com un «gran tractat de psicologia»— per educar el cor; a conrear la sensibilitat per educar en la bellesa... I és en el quotidià i l'ordinari on es duen a terme aquestes petites però alhora grans empreses que omplen de sentit i també d'esperança les vides.

Uns fragments de les pel·lícules *La habitación de Marvin* i *Tiempos modernos* van concloure la ponència d'Arellano, que, juntament amb el protagonista de *Tiempos modernos*, Charles Chaplin, va repetir: «No et donis mai per vençut, ens apanyarem.» Immediatament, l'auditori va ovacionar amb gran entusiasme Santiago Arellano que il·lustrava la manera com s'havien sentit identificats els participants amb les seves reflexions tan plenes de sentit comú i d'humanitat.

ESTAMPES · ROSARIS · PESSEBRES ·
OLIS · TRÍPTICS · RETAULES · IMATGES
RELIGIOSES · MEDALLS · RESTAURACIONS
· MIRALLS · ICONES · ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

«El cant litúrgic és un mitjà eficaç i pedagògic quan es viu intensament»

■ El P. Gregori Estrada publica un llibre sobre els cants de la litúrgia

Miquel Àngel Codina

El P. Gregori Estrada i Gamissans (Manresa, 1918), monjo de Montserrat, musicòleg i compositor acaba de publicar el llibre *Pregàries de la litúrgia cantades en cànon*, editat per la Federació Catalana d'Entitats Corals. És el fruit del treball dels prop de quaranta anys de Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia, instaurades a Montserrat el 1970.

—Quins són els objectius principals del llibre *Pregàries de la litúrgia cantades en cànon*?

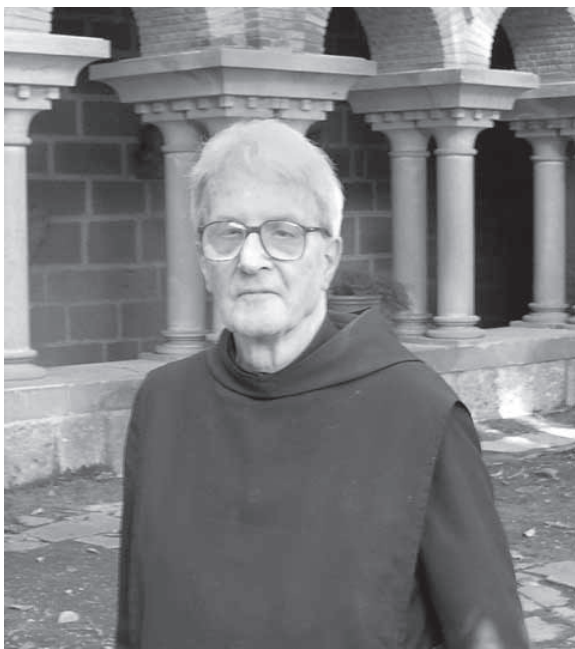
—D'una banda, facilitar la lectura musical i la memòria als animadors del cant popular en la litúrgia en català i, de l'altra, proporcionar a les comunitats cristianes, als grups de pregària i a altres grups cants que ajudin a memoritzar.

—Què hi pot trobar el lector?

—Uns cants en català que van dirigits a un grup gran o petit, o a tota l'assemblea litúrgica si hi està preparada. En cas de dificultat, no cal seguir l'especificació de les veus. També poden servir sense cànon. Fora de la litúrgia, poden ser útils per a grups de pregària o grups de treball.

—N'ha estat complexa l'elaboració?

—L'experiència d'aquests cànons va començar a la dècada dels anys setanta amb dificultats de creació i d'adaptació. Amb els anys se n'han compost i experimentat alguns més. En fer-ne ara una publicació, m'he adonat d'algunes incorreccions per excés de dissonàncies, algunes de les quals ja han estat retocades. Uns quants d'aquests cants, com els números 7, 8 i 17, ja havien estat musicats en cànon abans de la normalització dels textos litúrgics per les edicions oficials. Elaborats amb llenguatge bíblic i tema litúrgic, s'han

mantingut, tot i que els seus textos han variat. Ara es fa difícil adaptar-los al text normatiu.

—A qui va adreçat fonamentalment el seu llibre?

—Als animadors del cant popular en la litúrgia en català.

—Considera que el cant litúrgic és un dels mitjans més eficaços i pedagògics per a la formació cristiana?

—Sí. Com a part integrant de la litúrgia, juntament amb lectures, actituds, participació en els ministeris de la celebració, vivència del misteri litúrgic i altres, és un mitjà eficaç i pedagògic quan es viu intensament.

—Com a música sagrada, la música litúrgica és un bon camí per a la trobada entre Déu i l'ésser humà?

—Sense dubte. Essencialment, quan es practica amb profunditat, no solament en

la tècnica musical, sinó sobre-tot en la vivència del sagrament.

—Quins són els trets característics dels cants litúrgics?

—Són els que es donen quan, com a parts integrants de la litúrgia, van amb text litúrgic, generalment bíblic o de creació cristiana, i corresponen al moment precís de la celebració. La vocalització sense text (com el *iubilus* de l'al·leluia) és bona quan s'adiu amb el moment litúrgic.

—Vostè va ser l'artífex de les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia, que se celebren ininterrompudament a Montserrat des del 1970. Quins van ser els motius de la seva creació?

—Oferir als animadors del cant litúrgic en català, experts o no en música, una formació pastoral i espiritual litúrgica, una pedagogia de comunicació, una lectura musical i un aprenentatge en la direcció dels cants. Aquestes trobades populars, que no són acadèmiques, volen despertar en els participants el desig de formar-se.

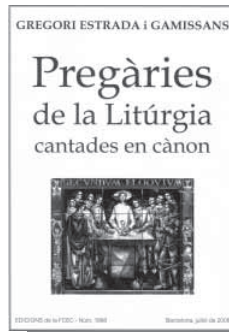
—Quin és l'estat actual dels cants de la litúrgia a casa nostra?

—Des de l'entrada de les llengües vernacles en la litúrgia, tant per al castellà com per al català, han estat musicats, per a l'assemblea litúrgica, molts cants en vernacle. Abans del Concili Vaticà II hi havia corals de cant gregorià com les nombroses Scholae Cantorum, capelles i corals de música (catedralícies, parroquials i de santuaris) o escolanies que executaven, en llatí, música litúrgica de tots els temps. El repertori litúrgic en llatí de totes aquestes agrupacions és molt extens tant en gregorià com en la música que va des

del principi de la polifonia al segle XIII fins ara. Actualment, no són tantes, i quan manquen se supleixen amb corals no parroquials. Després del Concili Vaticà II, la introducció de les llengües vernacles ha causat la producció, també en català, de moltes composicions a una veu, en polifonia sola o amb instruments, per a la litúrgia. De moment s'han de conèixer; amb el temps s'aniran valorant o no.

—Quant a la valoració, què en podríem dir?

—El cantoral de *Missa dominical* del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (2003, 8a edició) és el llibre més usat en les comunitats cristianes i conté un repertori extens de cants populars, a una i a diverses veus de diferents autors, per a diferents temps litúrgics. En la presentació, es distingeixen els cants que van amb dos asteriscs, que «podríem considerar més propis i més oficialment recomanats»; els que van amb un asterisc, que «poden ser usats habitualment», i aquells que no van amb asterisc, que «haurien de tenir un lloc secundari a les celebracions litúrgiques habituals», sigui perquè «la seva lletra és poc adequada per a una celebració litúrgica, sigui perquè la seva música no ajudi prou al clima de la celebració». Per la seva banda, el *Cantoral litúrgic bàsic* del CPL de Barcelona (2004), editat per la Conferència Episcopal Tarraconense, especifica que aquest cantoral, pensat en la celebració, és «litúrgic» i «oficial». Els bisbes de Catalunya en garanteixen la fidelitat dels textos a la Bíblia i a la litúrgia, i la seva adequació a l'any litúrgic. A més dels cants gregorians proposats en primer lloc, es presenten cants nous seleccionats i també altres que ja estan en ús com a apropiats. Els bisbes de Catalunya conviden les nostres assemblees cristianes a unificar el cant tot fent «un esforç d'acolliment i assimilació d'aquest repertori» que proposen.

La bona notícia...

L'Església de les dues Corees

Francesc Gamissans

Abans de la guerra de Corea (1950-1953), hi havia uns 55.000 catòlics a Corea del Nord. Després, les coses han canviat. Avui, a la diòcesi de Pyongyang hi ha inscrits set capellans, però viuen a Corea del Sud. Corea del Nord és un país en què està prohibida tota pràctica religiosa, sota un dictador totalitari.

Inversament, Corea del Sud, tot i que d'uns cinquanta milions d'habitants, només cinc milions són catòlics, és el país del món on s'administren més baptismes catòlics d'adults. A més, hi ha una veritable primavera de vocacions sacerdotals i religioses amb un impuls missioner extraordinari. Segons estadístiques, 400 missioners catòlics coreans actuen a l'estranger: més de 150 a Hispanoamèrica, i també n'hi ha als Estats Units, Austràlia i a altres regions

d'Àsia. A Corea del Sud hi ha 4.116 sacerdots que atenen 1.500 parròquies en quinze diòcesis. Els seminaris són plens, amb 1.500 estudiants. És molt forta també la presència de congregacions de vida consagrada amb 9.800 religioses i 1.540 religiosos.

L'anhel de l'Església catòlica de Corea del Sud és poder evangelitzar Corea del Nord. Corea és un important cap de pont d'Àsia. És el país d'aquest continent amb un nombre més gran de catòlics, després de les Filipines i l'Índia. Compta amb un cardenal, Mons. Nicholas Cheong-Jin-Suk, i els catòlics són ben vistos per la població indígena perquè es van oposar a l'ocupació japonesa. La comunitat catòlica també va donar un president a Corea del Sud, Kim Dae-Jung, ja retirat i que va ser guardonat amb el premi Nobel de la Pau l'any 2000.

Pelegrinatge a Roma presidit pel cardenal LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH, arquebisbe metropolità de Barcelona, amb motiu de la cloenda de l'Any de Sant Pau

DEL 24 DE JUNY A L'1 DE JULIOL

PER A MÉS INFORMACIÓ
Associació d'Amics de Catalunya Cristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona,
Tel. 934 092 700
Fax 934 092 775

Nou CD del cor de la Riera de Gaià

■ S'hi inclou la «Missa Pontificalis» de Perosi i els «Goigs de Santa Creu»

Joan Boronat
La Riera de Gaià

Continuen els actes commemoratius del bicentenari de Santa Creu a la Riera de Gaià, que celebra els dos-cents anys d'aquell vot de poble instituït pels rierencs l'any 1809, en encomanar-se a la Creu per causa de la pesta.

Amb motiu d'aquesta efemèride, el diumenge 10 de maig, a la tarda, es va presentar a l'església parroquial el disc compacte que conté la gravació de la *Missa Pontificalis* de Perosi, interpretada pel cor de Santa Creu, recuperada el 1982 i amb la qual se solemnitza, cada any, l'ofici del 14 de setembre, festivitat de l'Exaltació de la Santa Creu.

El CD inclou també el cant dels *Goigs de Santa Creu*, amb lletra del poeta Joan Antonio i Guàrdias i musicats pel compositor Mn. Francesc Tàpies, que va ser canonge i organista de la catedral de Tarragona. A l'acte de presentació de l'enregistrament musical hi van assistir familiars del músic: la germana carmelita Maria Tàpies, Lina Puig Betriu i Víctor Tàpies, expressament convidats per l'Associació del Bicentenari, els quals van cedir la partitura original dels Goigs, composta per Mn. Tàpies, per tal que se'n puguin fer còpies. En agraïment, tots tres van rebre de mans del rector de la Riera, Mn. Enric Casellas, la Creu de plata en record dels 200 anys del vot de Santa Creu.

Cal ressaltar que en aquest acte també hi va ser present el musicòleg montblanquí Francesc Bonastre, catedràtic de la Universitat Autònoma de Barcelona, i Mn. Miquel Barbarà, canonge degà i mestre de capella de la catedral de Tarragona, que va impartir una xerrada sobre *La música sacra: Lorenzo Perosi i Mn. Francesc Tàpies*.

Joan Boronat

L'acte de presentació del disc va tenir lloc a l'església parroquial.

En la seva intervenció, Mn. Barbarà va establir paral·lelismes entre els dos músics, «punt de referència musical en les nostres comunitats parroquials». I va destacar el fet que tant Perosi com Tàpies van viure una època «pròspera, musicalment parlant, en temps de Pius X». Més endavant, va assenyalar que l'obra de tots dos

compositors va estar marcada pels «corrents musicals del moment». Mn. Barbarà va posar èmfasi en la gran influència musical que ha significat per a l'arxidiòcesi de Tarragona la figura de Mn. Francesc Tàpies.

Posteriorment, hi va haver parlaments de Lluís Batet, que és qui va dirigir la *Missa* de Perosi, des de la represa, el 1982, fins al 2001, amb la seva esposa Montserrat Miracle a l'orgue —sota la direcció de la seva filla Núria— i també de Josep Maria Llauredó, com a representant del cor de Santa Creu. Durant l'acte es van poder escoltar fragments del CD i tant Batet com Llauredó van parlar de la trajectòria musical i de les vivències —on sovintja l'anècdota— d'aquest cor local mixt, integrat per una cinquantena de cantors, que va recuperar la *Missa* de Perosi, d'antuvi ja cantada a la Riera fins que es va suprimir, el 1964.

El CD ja és a la venda i es pot adquirir al preu de deu euros a l'Associació del Bicentenari. Anteriorment, el divendres 24 d'abril, a la sala parroquial de la Riera de Gaià, hi va haver una interessant xerrada centrada en els versos que componen els *Goigs de Santa Creu*, a càrrec de Mn. Joaquim Gras, antic rector del poble, i de Mn. Rafael Serra. Van tractar del ric contingut d'aquests Goigs, tant des de la perspectiva teològica com des de la visió més popular.

Publicat un llibre sobre com entrenar la memòria en la gent gran

Redacció / Barcelona

Si entrenem, recordem. Taller de memòria per a gent gran és el títol del darrer llibre dirigit per la Fundació Pere Tarrés, dins de la col·lecció Animació Sociocultural, que edita conjuntament

amb l'Editorial Claret. L'obra està escrita per Cristina Vidal, professora de l'Institut de Formació de la Fundació Pere Tarrés. El volum esdevé una eina magnífica per entrenar la memòria i potenciar les capacitats de les persones que envelleixen de manera saludable. El lli-

bre s'estructura en dues parts: una primera, on l'autora contextualitza la memòria i la seva incidència en el procés d'envelliment, i una segona, on s'exposen tots els passos necessaris per planificar, implementar i avaluar un taller de memòria.

Estil Estel:

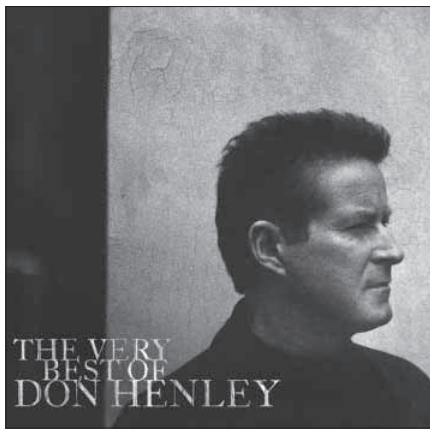
recomanacions discogràfiques

★ Marc Parrot, *Avions*. Música Global.

Grans èxits

Per primera vegada en la seva carrera, Marc Parrot ha decidit enregistrar un dels seus concerts. Després de sis discos editats (quatre en castellà i dos en català), el cantant fa un repàs als seus grans èxits. A més, el disc conté una nova cançó, *Avions*, que dona títol a aquest treball de format doble (CD més DVD).

★ Don Henley, *The Very Best of Don Henley*. Geffen Records.

Carrera en solitari

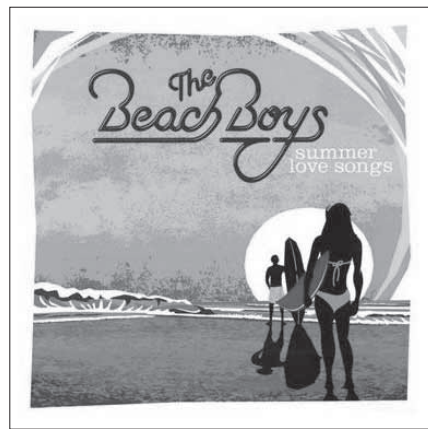
El cantant de rock Don Henley, membre fundador de la banda Eagles, publica el 16 de juny aquest recopilatori. L'àlbum consta d'un CD amb catorze de les cançons que Henley ha interpretat en solitari i un DVD que inclou diversos videoclips i l'àudio de quatre temes que pertanyen a bandes sonores.

★ Esteve de Franc, *Un món de canvis*. Picap.

Maduresa artística

Un món de canvis és el nou treball discogràfic d'Esteve de Franc, format per dotze cançons escrites amb el cor i amaraes de la particular visió de la vida del seu autor. El disc, que combina a la perfecció diferents estils musicals, suposa una mostra de la maduresa artística i personal de De Franc.

★ The Beach Boys, *Summer love songs*. Capitol Records.

Banda mítica

Aquest nou recopilatori del grup musical pop The Beach Boys aplega vint cançons d'amor. Sis dels temes han estat remescats en estèreo. A més, s'inclou *Fallin' In Love*, cançó enregistrada i composta el 1970 per Dennis Wilson, membre fundador de la mítica banda, per a l'àlbum *Sunflower*.

Vides compromeses a partir de l'Evangeli

■ Eulogos Media presenta el DVD «Nuevas prácticas sociales inspiradas en textos bíblicos»

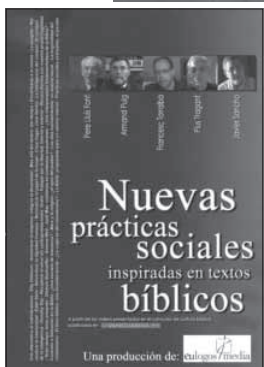
Samuel Gutiérrez

Barcelona

Trenta rostres diferents de l'experiència de Déu. Així defineix Francesc Grané, director d'Eulogos Media, el DVD *Nuevas prácticas sociales inspiradas en textos bíblicos*, presentat el 20 de maig passat a la Facultat de Comunicació de la Universitat Ramon Llull. Aquest nou producte audiovisual impulsat des de la Delegació de Pastoral Universitària de Barcelona pretén manifestar, a través del testimoni de trenta persones, la plena vigència avui de la Sagrada Escripura. «La idea —va explicar Grané en la presentació— és fer descobrir que el text bíblic ha estat, i encara és, generador de noves pràctiques socials i formes de vida diferents de les habituals. Hem volgut reflectir en imatges i paraules valors fets realitat, viscuts i experimentats per ciutadans del segle XXI a partir de la inspiració de textos escrits fa més de vint segles.»

El DVD recull trenta microreportatges d'entre dos i cinc minuts que tracten temes tan diversos com l'acollida i la formació d'immigrants, l'alternativa a compartir l'economia, la lluita pels drets de les prostitutes o l'opció de donar temps a la vida en lloc de diners. Tots ells, de forma més o menys explícita, presenten el cristianisme com a model de vida alternatiu. En aquest sentit, el DVD no només mostra accions socials en favor dels més desfavorits sinó també formes de vida individuals alternatives a les formes majoritàries i basades fonamentalment en els valors anomenats «postmaterialistes».

L'origen d'aquesta iniciativa audiovisual és el Concurs Bíblic que ja fa uns quants anys va iniciar amb èxit *La Vanguardia* sota l'impuls d'Enric Juliana. Malgrat tot, poc després el concurs es va deixar de fer. Convençuts de les interessants aportacions que oferia, des de la

L'acte de presentació va tenir lloc a la Universitat Ramon Llull.

resultat van ser quinze microreportatges que van aparèixer a *La Vanguardia Digital* durant el mes de desembre passat. Amb tot el material obtingut, a aquests primers quinze reportatges s'hi van afegir quinze més i això va donar lloc uns quants mesos després al DVD que ara es presenta.

Testimonis colpidors

El gènere del DVD és clarament testimonial. Cada reportatge s'encarna en rostres i iniciatives ben concretes. Lourdes Perramon, Glòria Andrés, Josefina Fernández o Maria del Mar Galceran són algunes de les protagonistes dels vídeos presentats. Juntament amb aquests testimonis, que sovint es troben en la societat més a prop del que ens pensem, hi ha els comentaris de cinc especialistes en Història, Filosofia o Ciències Bíbliques. Armand Puig, Francesc Torralba, Pere Lluís Font, Pius Tragan i Javier Sancho aporten reflexions sobre l'arrel i les fonts bíbliques que inspiren els nous canvis i pràctiques socials, al mateix temps que apunten els trets essencials de les icones de Déu que es deixen entreveure en cadascuna d'aquestes noves realitats. L'objectiu, en definitiva, és donar resposta a la pregunta: de què parlem quan parlem de Déu?

En la presentació de *Nuevas prácticas sociales inspiradas en textos bíblicos*, el Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, es va mostrar convençut que «el cristianisme està encara per descobrir» i que «les opcions personals que cada persona adopta durant la vida poden arribar a canviar el món». «Aquest DVD recull petits exemples, petites floretes enmig del desert, de com es pot canviar el món —va afirmar Puig—. Són retalls d'una vida que és possible. El món només el canviarem trobant formes de vida alternatives que siguin reals, vivibles, concretes, que no siguin pretensioses ni bufades, i davant les quals la gent es pugui sentir interpel·lada.» El degà de la FTC, biblista de formació, va situar en la Sagrada Es-

veixo a afirmar que no ens trobem en una societat postcristiana, com tant s'ha dit, sinó més aviat precristiana.»

En el marc de la Facultat de Ciències de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull, el degà, Miquel Tresserres, es va congratular per poder presentar un producte de pensament i de qualitat com *Nuevas prácticas sociales inspiradas en textos bíblicos*. «Aquest tipus de productes són els que realment van canviant la societat», va afirmar Tresserres.

La presentació del DVD va comptar també amb la intervenció de la periodista Susanna Quadrado, de *La Vanguardia*, on quinze dels vídeos han estat publicats dins del Concurs de Cultura Bíblica. Quadrado va destacar la reflexió profunda a la qual convida aquest producte, així com el compromís d'unes vides realment colpidores: «Aquests vídeos són, a més, petites proves de solidaritat, especialment ara, amb motiu de la crisi econòmica.»

Nuevas prácticas sociales inspiradas en textos bíblicos ha estat dirigit per Francesc Grané, director també d'Eulogos Media i professor de Comunicació a la Universitat Ramon Llull. Grané ha rebut recentment el primer premi Prix Farel Internacional pel documental *Cristina Kaufmann: re-crear soledats*.

RENOVACIÓ DE LA CONSAGRACIÓ D'ESPANYA AL COR DE JESÚS

EL 21 DE JUNY, DIUMENGE

al Cerro de los Ángeles,
Getafe (Madrid),
a les 10 h, missa presidida pel president
de la Conferència Episcopal.

A continuació, renovació de la consagració.

El dia abans, dissabte 20, al vespre, vetlla de pregària, seguida de torns d'adoració durant tota la nit. Sortiran autocars des de Barcelona el dissabte 20 al matí i es tornarà el diumenge 21 a la tarda-vespre.

Els que hi estiguin interessats poden trucar al telèfon **648 186 767**.

Apostolat de l'Oració
Jonqueres, 18
Barcelona
Tels. 935 016 767 i 648 186 767

« El DVD es pot aconseguir a les llibreries Claret i Paulines. Informació i comandes: info@eulogosmedia.com »

Delegació de Pastoral Universitària de l'arquebisbat de Barcelona es va proposar fa tres anys al director de *La Vanguardia* ressuscitar aquest concurs. La proposta va ser acceptada, però amb una condició: que se n'encarregués la mateixa delegació. Així ha estat fins aquest any, quan des del departament de Noves Tecnologies del diari es va convidar a crear petits productes audiovisuals per potenciar *La Vanguardia Digital*. La impossibilitat d'assolir tanta feina per part de la Delegació va fer que s'encarregués a Eulogos Media, empresa dirigida per Francesc Grané i especialitzada en la gestió, creació i organització de continguts a partir de les noves tecnologies de la informació. El

El nou protagonisme de les religions

■ Tema d'estudi del seminari Religions i Espiritualitat en un món en crisi

Redacció / Barcelona

Jordi Pujol va presentar el 18 de maig passat, en roda de premsa, el seminari Religions i Espiritualitat en un món en crisi, que organitza la fundació centre d'estudis que porta el seu nom. El seminari, que es desenvolupa en quatre sessions diferents, compta amb la presència i participació de representants destacats de les religions cristiana (catòlica i anglicana), islàmica, jueva i ortodoxa, així com de prestigiosos sociòlegs, filòsofs, teòlegs i polítics.

Segons va explicar Jordi Pujol durant la presentació, l'objectiu del seminari «és analitzar el nou protagonisme que les religions i l'espiritualitat semblen recobrar en un Occident immers en un procés de crisi i de canvis de gran abast» i reflexionar sobre «l'impacte que el fet religiós pot tenir en unes societats secularitzades, complexes i plurals».

Van acompanyar l'expresident de la Generalitat de Catalunya Joan Guitart, secretari general del Centre d'Estudis Jordi Pujol (CEJP), i els coordinadors del seminari, Miquel Calsina i Oriol Domingo, que van desglossar el contingut de les quatre sessions del seminari.

La primera sessió, titulada *Espiritualitat i fet religiós en les societats secularitzades*, va anar a càrrec de dos professors

Jordi Pujol va ser l'encarregat de presentar el seminari.

universitaris: els sociòlegs de la religió José Casanovas, de la Georgetown University, i Joan Estruch, de la Universitat Autònoma de Barcelona. Aquesta sessió es va celebrar el dijous 21 de maig. La segona sessió (28 de maig) va abordar la vessant antropològica del fet religiós. Els experts que van donar resposta a la pregunta *Ens cal creure?* van ser el professor

Lluís Duch, teòleg, antropòleg i monjo de Montserrat, i Amador Vega, professor de filosofia de la religió a la Universitat Pompeu Fabra.

La tercera sessió del seminari (4 de juny) està dedicada a la relació entre *Religió i política*. Els ponents que analitzaran aquests especials lligams que afecten pràcticament tots els governs del món són el mateix Jordi Pujol, i Erwin Teufel, expresident de Baden-Württemberg i expert en teologia.

Religions en diàleg

La darrera sessió (11 de juny), titulada *Les religions en un món en crisi*, tractarà la dimensió dialogal de les religions, és a dir, el diàleg entre les diferents confessions. Hi participaran el reverend Eliseu Vila, canonge de la catedral anglicana de

Madrid; Najem Al Hassan, director i imam del Centre Islàmic de Barcelona; Jorge Burdman, representant de la Comunitat Israelita de Barcelona per al Diàleg Interreligiós; el reverend Polícarpos Stavropoulos, metropolità d'Espanya i Portugal del Patriarcat Ecumènic, i Mons. Jaume González-Agàpito, delegat d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses de l'arquebisbat de Barcelona.

A banda de tots aquest coneixedors del fet religiós en les seves diferents especialitats, totes les sessions compten amb una «fila zero» especial on una trentena d'experts aporten el seu granet de sorra «per generar reflexió i un debat que tingui continuïtat en el temps» més enllà de les quatre sessions del seminari, va explicar Miquel Calsina. Totes les sessions es fan a les 19.30 h, a la sala cotxeres del Palau Robert de Barcelona (passeig de Gràcia, 107).

El president Pujol va crear l'any 2005 la Fundació Centre d'Estudis Jordi Pujol amb l'objectiu que fos una eina d'impuls i anàlisi de pensament polític, social i econòmic. El butlletí electrònic setmanal de la Fundació pretén donar una resposta a aquests propòsits i especialment els editorials que escriu el mateix Pujol. Ara es recullen en un quadern cinc editorials escrits per Jordi Pujol el març d'enguany, dedicats a la situació que viu avui Catalunya i la seva relació amb Espanya.

LES RECEPTES DE Joan Villaró

Llom fantasia

INGREDIENTS:

8 talls de llom
1 truita de patates amb ceba
salsa de tomàquet
espàrrecs
formatge tipus *tranchette*

PREPARACIÓ:

Fregiu el llom i poseu-lo en una placa de forn. A continuació, a sobre, poseu-hi uns daus de truita de patates amb ceba i cobriu-ho amb una mica de salsa de tomàquet. Afegiu-hi, una punta d'espàrrec i una llenca de formatge tipus *tranchette* i gratineu-ho un parell de minuts.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Convocat el Premi Floricel d'Anglès

L'Agrupació Sardanista Floricel d'Anglès te instituït un guardó destinat a premiar i retre homenatge a la tasca abnegada d'un sardanista, home o dona, que, per la seva vocació al servei i al foment de la sardana, mereixi ser proclamat sardanista exemplar. El premi consisteix en una rosa d'or acompanyada d'una placa commemorativa.

Pot ser candidat al Premi Floricel qualsevol sardanista sense cap mena d'excepció, entenent per sardanista aquella persona que comprèn allò que la sardana expressa i se'n fa ressò, cultivant-la amb amor i entusiasme. Les candidatures les poden presentar totes les entitats del sector i la mateixa Junta del Floricel que atorga el premi.

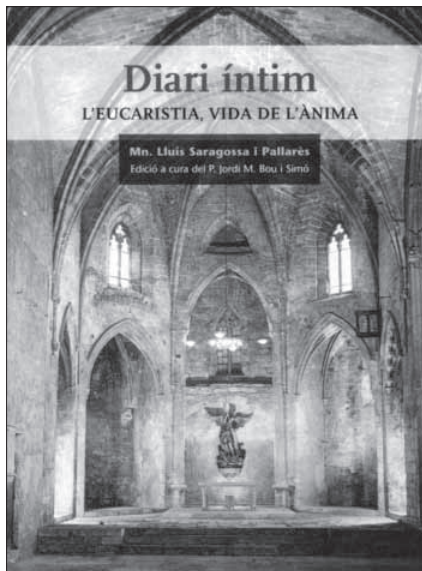
El lliurament del Premi Floricel-Rosa d'Or es farà el proper diumenge 21 de juny, en el decurs de la celebració de l'Aplec de la Sardana d'Anglès. Cal remarcar que des

de la creació d'aquest guardó, des del 1967 fins al 2008, l'Agrupació Sardanista Floricel ha atorgat un total de 47 roses d'or.

Atorgats els premis del Memorial Fèlix Martínez i Comín

Un total de disset sardanes van concórrer a la convocatòria del Quart Certamen Musical Violetes del Bosc «Memorial Fèlix Martínez i Comín». El jurat va atorgar el primer premi a la sardana *Violetes del Bosc, nuncis de primavera*, de Joan Lluís Moraleda; el segon premi va correspondre a la sardana *La poesia de les violetes*, de Francesc Teixidó, i el tercer premi el va obtenir la sardana *Les violetes en dansa*, de Jaume Cristau. La dotació dels premis és de 3.000 euros, el primer; 2.000 euros, el segon; i 1.500 euros, el tercer.

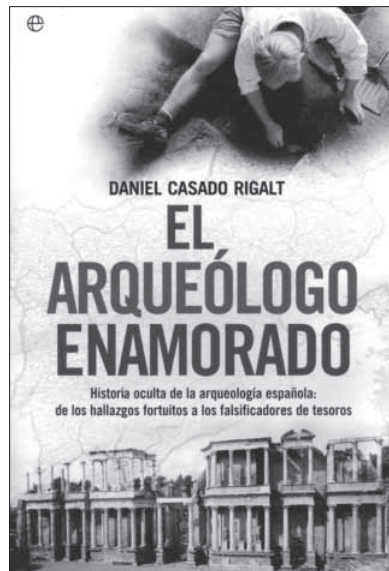
Llibres

Home de Déu

El P. Jordi M. Bou, monjo de Poblet, s'ha encarregat de l'edició d'aquest llibre, que conté escrits autobiogràfics de Mn. Lluís Saragossa (1896-1975). Segons el P. Bou, Mn. Lluís era «un home de pregària, un home de Déu». Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, s'adreça al lector dient-li que «aquesta obra, que traspua un amor molt gran a Nostre Senyor, t'ajudarà a estimar més a Jesús i a trobar en ell consol i esperança per a la teva ànima».

Mn. Lluís Saragossa i Pallarès, *Diari íntim. L'Eucaristia, vida de l'ànima*. Editorial Claret, Barcelona 2009, 485 pàg.

Consciència arqueològica

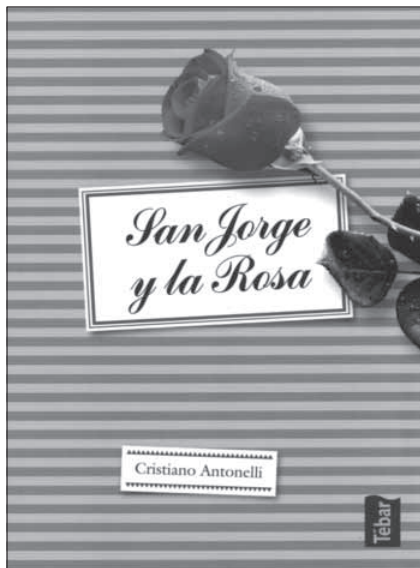
Després de nou anys consagrats a la història de l'arqueologia espanyola i el seus protagonistes, Daniel Casado Rigalt, doctor en Geografia i Història, ha publicat aquest llibre. No es tracta només d'una guia sobre jaciments; aquestes pàgines tenen com a objectiu fonamental despertar la consciència arqueològica. El lector pot reviure en primera persona grans descobriments com Atapuerca, la Dama d'Elx, Empúries o el teatre romà de Mèrida.

Daniel Casado Rigalt, *El arqueólogo enamorado*. La Esfera de los libros, Madrid 2009, 275 pàg.

Símbol cultural

L'escriptor italià Cristiano Antonelli du a terme en aquest llibre, de manera divulgativa i amena, un repàs històric i rigorós sobre l'origen biogràfic de sant Jordi, la llegenda del drac i el significat cultural de la rosa. L'obra explica les arrels històriques de Jordi com a personatge i els esdeveniments que van fer que es convertís en sant segons l'Església. També analitza les raons de la devoció que desperta tant a Occident com a Orient.

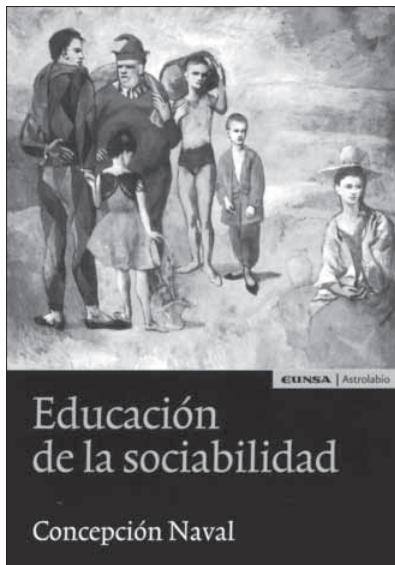
Cristiano Antonelli, *San Jorge y la rosa*. Editorial Tébar, Madrid 2009, 166 pàg.

Investigació policíaca

Una tarda de juliol, apareix al llac de Vattern (Suècia) el cos sense vida d'una jove. Tres mesos després, l'únic que ha pogut esbrinar l'inspector Martin Beck és que la noia es deia Roseanna, que havia vingut de Lincoln (Nebraska) i que qualsevol dels vuitanta-cinc passatgers que viatjava amb ella és sospitós d'assassinat. Els autors d'aquesta novel·la descriuen amb tot luxe de detalls la intriga de la investigació policíaca.

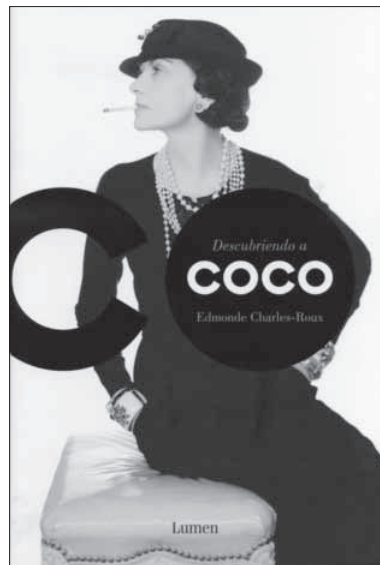
Maj Sjöwall i Per Wahlöö, *Roseanna*. Columna Edicions, Colección Clásica, Barcelona 2009, 270 pàg.

Estudi social

L'objectiu d'aquest volum és estudiar alguns aspectes clau per al desenvolupament de la sociabilitat i la seva relació amb l'acció social manifestada en la capacitat de comunicació i participació, de la qual tan necessitats estem en les societats democràtiques actuals. Segons la professora Concepción Naval, les bases essencials de l'educació de la sociabilitat són: l'educació de l'afectivitat, de la memòria, de la imaginació i dels interessos.

Concepción Naval, *Educación de la sociabilidad*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Barañán 2009, 88 pàg.

Més enllà de la llegenda

Genial en la creació i enginyosa en els comentaris, Coco Chanel sempre va procurar amagar-se sota una màscara, falsejant una vegada i una altra les dades de la seva biografia. D'aquí que narrar-ne la vida no sigui una tasca senzilla. El propòsit d'Edmonde Charles-Roux, que va escriure aquest text pocs anys després de la mort de l'artista, era anar més enllà de la llegenda, i per això va fer un curós treball de recerca, aprofundint en els secrets i contraindicacions de Coco.

Edmonde Charles-Roux, *Descubriendo a Coco*. Editorial Lumen, Colección Memorias y Biografías, Barcelona 2009, 584 pàg.

Un concepte actual

La laïcitat està de moda. Les relacions entre l'Estat i l'Església a Espanya o les noves societats amb ciutadans de diversos orígens fan que els governs i els mitjans en parlin. Aquest llibre d'Àlex Seglers, professor de Dret Eclesiàstic, explica amb detall què és la laïcitat i fa una valoració històrica del concepte. Després, descriu els models de laïcitat segons els països, així com les diferències entre laïcitat i secularització.

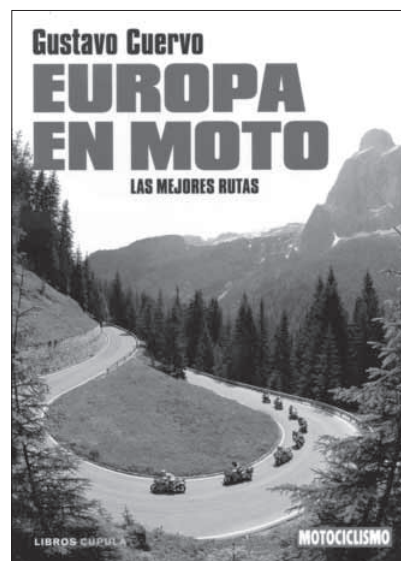
Àlex Seglers, *La laïcitat*. Editorial UOC, Barcelona 2009, Col·lecció Vull Saber, 116 pàg.

Gaudir viatjant

Rutes de tota mena per gairebé un centenar de països i dos milions de quilòmetres d'experiències acumulades han permès al reporter Gustavo Cuervo seleccionar les millors rutes per disfrutar viatjant en motocicleta. Ara, aquest moter incansable publica uns recorreguts per les regions més belles del continent, juntament amb una sèrie de conceptes bàsics (preparació, desenvolupament, seguretat...) per gaudir de la carretera i dels paratges.

Gustavo Cuervo, *Europa en moto*. Las mejores rutas. Libros Cúpula, Barcelona 2009, 194 pàg.

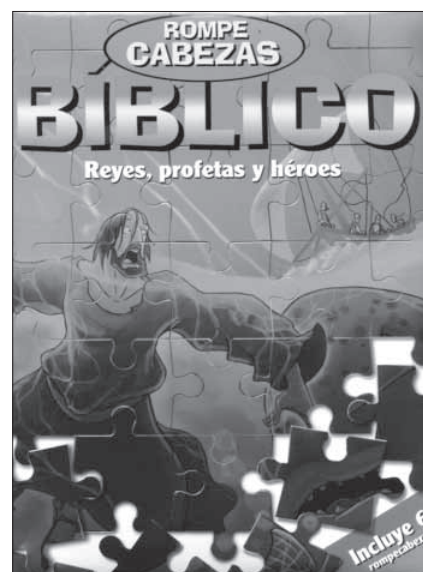
Llibres per als més joves

Un món meravellós

Aquest llibre ajudarà els nens i nenes a estimar més i tractar més bé l'àngel de la guarda que Déu ha posat al nostre costat per custodiar-nos. La lectura d'aquestes pàgines consisteix en una autèntica aventura que els durà a descobrir un món meravellós ple de pau i d'alegria al costat dels àngels. Podran aprendre moltes coses sobre aquestes criatures espirituals de la mà de Godwind, un petit àngel que els ensenyarà els grans secrets d'aquest món invisible.

Enrique Jiménez (text) i Maribel Lechuga (il·lustracions), *Mi ángel de la guarda se lo pasa genial*. Ediciones Palabra, Col·lecció Paso a Paso, Madrid 2009, 64 pàg.

Trencaclosques bíblics

Nehemies reconstrueix les muralles, la reina Ester salva el seu poble, l'alegria del poble de Déu, el forn encès, Daniel a la gàbia dels lleons i Jonàs i el gran peix són les sis històries que, amb els seus respectius trencaclosques, es narren en aquest llibre-puzzle bíblic. Els nens s'acostaran a la Sagrada Escriptura, mentre formen les escenes de cada relat. Així, podran aprendre de manera divertida. Adequat per a nens d'entre 3 i 8 anys.

Gustavo Mazali (text i il·lustracions), *Reyes, profetas y héroes*. Editorial San Pablo, Col·lecció Rompecabezas Bíblico, Madrid 2009, 12 pàg.

Formar una família

L'Eloi és un nen de dos anys que viu a la Pineda, una casa molt gran rodejada de pins altíssims, on espera amb impaciència que algun dia uns pares el vinguin a buscar. Ben aviat, coneixerà la Rosa i el Fede, que seran els seus pares adoptius, i també la Bea, la seva futura germaneta, i podrà anar-se'n amb ells cap a casa i formar una nova família. Es tracta d'un llibre que mira d'explicar als més petits el procés real de l'adopció d'un nen.

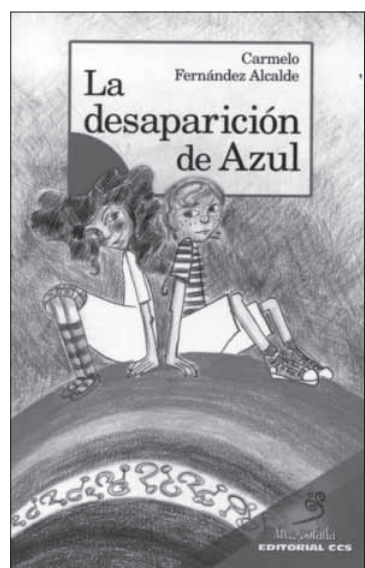
Charo Díez (text) i Susanna Campillo (il·lustracions), *L'Eloi vol uns pares*. Edicions de L'Albí, Berga 2008, 32 pàg.

Diversió intergeneracional

Aquest volum inclou 230 jocs i idees perquè avis, pares i fills es diverteixin d'allò més tots plegats. Aquests jocs es classifiquen en 24 grans apartats: de cartes, de pilota, a l'aire lliure, amb aigua, trucs de màgia, taller de bricolatge, lògica i estratègia, els cinc sentits, paper i llapis, festes i espectacles, etc. Un llibre que donarà molt de «joc» durant els caps de setmana i sobretot ara que s'acosten les vacances d'estiu.

Isabelle Bertrand (text) i Joëlle Dreidemy, Aurélien Débat i Roland Garrigue, *230 jocs per a tota la família!* Editorial Combel, Barcelona 2008, 106 pàg.

Buscant un color

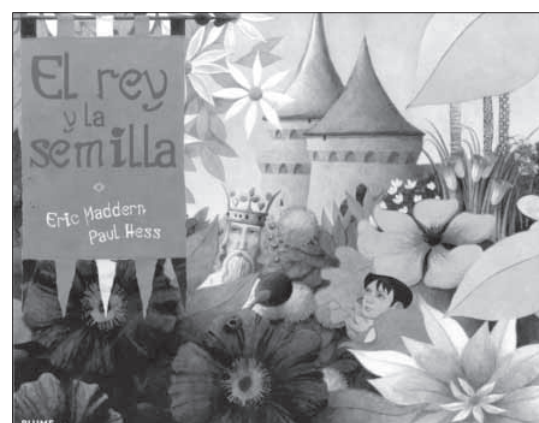
Mentre dibuixava a la seva habitació, el Raül va mirar per la finestra. El cel era ple de colors. El Raül va enganxar el nas al vidre. No és possible! L'arc de sant Martí no tenia el color blau! Empès pel vent, un petit núvol es va esquitllar dins la seva habitació. Amb el seu ajut, el noi emprèn la cerca d'Azul, envoltada de misteri. En aquesta aventura, el Raül també comptarà amb l'ajuda de l'Ana, companya de classe, i d'en Doni, un pintor extravagant.

Carmelo Fernández Alcalde (text) i Mar Herrero (il·lustracions), *La desaparición de Azul*. Editorial CCS, Col·lecció Arca Dorada, Madrid 2009, 88 pàg.

El valor de l'honestetat

El vell rei Karnak està ben amoïnat. No té gaire temps més de vida i cap hereu. Per trobar un digne successor decideix convocar una competició un pèl inusual. Els cavallers i els nobles acudeixen en massa al palau i el rei els lliura una llavor a cadascun. En Jack, el fill d'un camperol, també rep la llavor: la planta, la rega i espera que broti... Aquesta és la versió europea d'un conte tradicional mandarí.

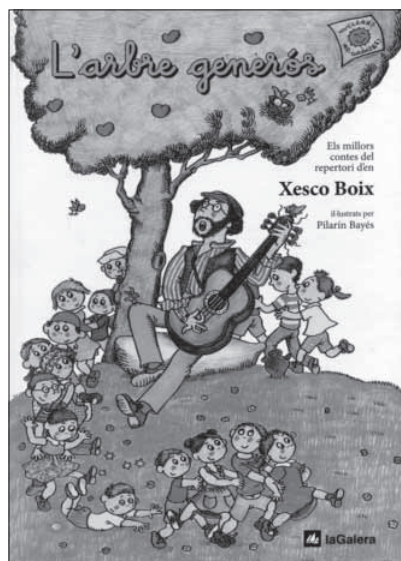
Eric Maddern (text) i Paul Hess (il·lustracions), *El rey y la semilla*. Editorial Blume, Barcelona 2009, 26 pàg.

Art fascinant

Vet aquí que... hi havia un home cantant i rondallaire. Era un animador de debò i tenia un cor tan gran com l'univers. Somiava canviar el món per fer-ne un lloc més humà i acollidor. Aquest llibre recull alguns dels contes que en Xesco Boix (1946-1984) explicava als nens i nenes: *La Caputxeta Vermella*, *La princesa i el pèsol*, *La sopa de pedres*, *Les cabretes i el llop*... Boix deia que explicar contes era «un art fascinant».

Xesco Boix (text) i Pilarín Bayés (il·lustracions), *L'arbre generós*. Editorial La Galera, Barcelona 2009, 62 pàg.

Promesa literària

L'Alba Sariola Molins té 12 anys i des dels 8 va començar a escriure contes i a il·lustrar-los ella mateixa. La seva capacitat narrativa es posa de manifest en aquesta història que conté tots els elements necessaris per mantenir l'atenció del jove lector, pàgina rere pàgina i capítol rere capítol. Així mateix, l'Alba demostra un coneixement notable dels temes actuals, com la immigració, les cultures diferents, etc. Aquest llibre va guanyar el primer premi en narració llarga Josep M. Garriga de l'escola Costa i Llobera.

Alba Sariola Molins (text i il·lustracions), *L'estiu d'en Jimmy*. Ediciones STJ, Colecció Narrativa, Barcelona 2008, 84 pàg.

Crítica literària

Cristóbal Sàrrias

El professor sorprès

La història del professor Salom, de la Universitat de València, és alligada. No tant pel que té de novetat o d'originalitat, com pel que enclou precisament d'obvi i rutinari. I aquesta és precisament la força d'aquesta novel·la de Joan F. Mira: no impressiona per l'insòlit de les situacions, sinó per les reflexions que hi apareixen a través d'una sèrie d'anècdotes de les quals n'és protagonista sense necessitat de forçar-ne ni les circumstàncies, ni els esdeveniments que les provoquen o envolten.

Ser professor d'universitat, ara com ara, és alguna cosa més que preparar-se la lliçó i estar sempre acompanyat d'erudició innovadora. Suposa acceptar l'evolució de l'alumnat com a conseqüència de l'evolució de la societat, cosa gens fàcil quan es dona en un món tan definit i complex com l'*alma mater* valenciana.

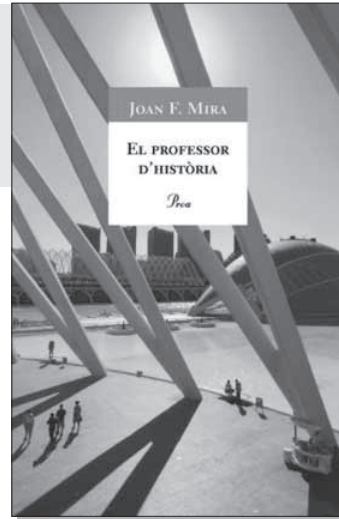
I aquest és el drama que, en síntesi, viu aquest professor d'història, acostumat a un passat que es considera fixat pel temps i tradicionalment inamovible. Almenys en les seves conseqüències.

Joan F. MIRA
El professor d'història
Proa, Barcelona 2009, 308 pàg.

Joan F. Mira és un amant de València, i si el protagonista de la seva obra és ni més ni menys que un especialista en les històries del passat, i en les empremtes que aquest ha deixat en el present, comprendrem que, a mesura que veu que tot canvia, i que desapareixen els vestigis del passat, senti la commoció de l'home que se sent perdut, i que ha de lluitar fins a l'extenuació per no deixar-se dominar pel desànim.

I més quan davant les ruïnes del passat, del qual a penes queda un vestigi irrisori, de sobte sorgeix la diferència. La frescor del que és jove i que contrasta amb les restes d'un passat. La fúria iconoclasta deixa sense gairebé cap empremta de cendra tot allò que va ser fonament d'una història i d'una vida, tal com ell ho va viure, encara que només fos

a través de la seva història. I si aquesta va ser estudiada i viscuda amb apassionament, encara pitjor. Aquesta és, en síntesi, l'obra de Joan F. Mira *El professor d'història* que reflecteix el malestar de qui se sent protagonista de canvis estructurals que arrenquen del cor mateix de la manera de ser i d'existir d'una ciutat com València, que ha vist arrasada la seva història en nom d'una modernitat anònima, que no ha respectat el valor dels monuments que van ser importants en la seva història com a ciutat. Per a

ell ha fallat gairebé tot. Com a professor afirma que s'ha promogut una educació en la qual els continguts no tenen importància, i on prenem com a models personatges completament buits, ja siguin actors, esportistes i fins i tot escriptors o polítics. S'han difós massivament idees buides, concedint prestigi a les aparences... i parla de la València, que d'alguna manera s'ha autobombardat, que ha optat per un model arquitectònic i social basat en l'escenografia, per una aparença grandiloqüent, darrer del qual no hi ha res ni

passa res. Per al professor Salom és l'anti-ciutat. Una visió que vol ser realista, que reflecteix la mirada perplexa i pessimista de Joan F. Mira, d'un narrador fi i subtil en algunes apreciacions, fruit de la seva experiència frustrant en ambients culturals sempre temptats per la mediocritat.

Crítica cinematogràfica

Peio Sánchez

Director del Departament
de Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

«Ángeles y demonios» o per què veiem pel·lícules dolentes?

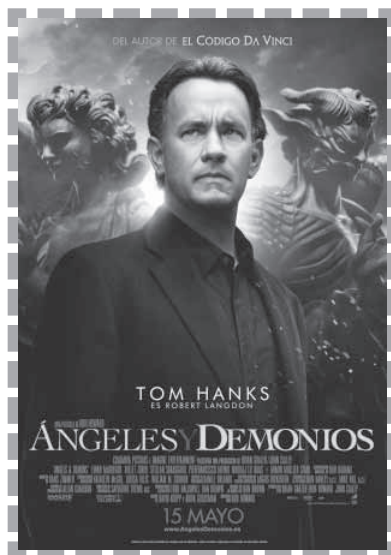
ÁNGELES Y DEMONIOS
DIRECTOR: Ron Howard.
INTÈRPRETS: Tom Hanks,
Ewan McGregor.
Thriller. 138 minuts.
Estats Units, 2009.

El proper èxit prefabricat per la publicitat es tracta d'un thriller previsible amb una realització efectista més que no pas intel·ligent i amb unes interpretacions dolentes en el cas d'Ewan McGregor (el repentinat Camarlenc) i discretes en el cas d'un Tom Hanks estàtic (el famós Robert Langdon) i una Ayelet Zurer relegada (com a presència femenina per a aquest cas). Com a adaptació literària arrossega els límits del seu origen, als quals afegeix el desig de suavitzar-ne les arestes, la qual cosa acaba per igualar-ne el dramatisme. Com a reflexió sobre la relació entre religió i ciència és primitiva i simplista, pròpia d'un públic infantil o més aviat preescolar. Entre els seus valors pot ser suggeridora com a guia turística per visitar Roma o com a propaganda de la productora que ens col·loca els seus productes electrònics fins i tot en els moments culminants.

Dan Brown va escriure *Ángeles y demonios* abans del seu best-seller *El código Da Vinci*, així la seqüència original en la transcripció cinematogràfica s'inverteix en la direcció de l'èxit comercial. En aquest tipus de literatura hauríem de situar obres recents com *El último merovingio* de Jim Houghan, *El apóstol 13* de Michel Benoit, *Los caballeros de la Vera Cruz* de David

Camus i entre nosaltres *La Biblia de barro* de Julia Navarro o *El último catón* de Matilde Asensi. En aquests textos, i des de la referència de la novel·la històrica, es donen cita com a ingredients la simbologia religiosa i bíblica, el sentit d'alguns aspectes de la fe cristiana, les lluites de poder en les institucions eclesials i la trama d'una intriga de manuscrit, troballes arqueològiques i assassinats. En general, el nivell literari és mediocre, llevat d'alguna excepció, i la voluntat d'escàndol acostuma a amagar la paradoxa intel·ligent i el rigor històric o exegetíc. Cosa que va ensenyar amb mestria Umberto Eco a *El nom de la rosa*.

Amb tot, en aquest cas els habituals del gènere de l'escàndol fàcil sortiran decebuts. La pel·lícula intencionadament suprimeix elements provocatius de la novel·la com ara l'origen de la científica Vittoria Vetra, o les zones obscures del Pontífex difunt. A més, afegeix unes quantes frases de valoració de l'Església com les afirmacions de Richter, el fidel comandant de la guàrdia suïssa, que diu a Langdon: «La meua Església alimenta qui té gana. La meua Església conforta qui pateix i en la mort. Què fa la seva Església?» I, fins i tot, situa com a possibilitat un Déu provident

quan al final el vell i savi cardinal Strauss assenyalava l'historiador-detectiu com una ajuda de Déu. No obstant això, tampoc no hem d'oblidar que aquest món de les intrigues sempre col·loca el poder per sobre del servei i de la fe. Les lluites, les ambicions i els secrets amaguen tant la profunditat dels símbols i ritus com el sentit i la generositat que els sostenen.

A més, el debat de fons entre la religió i la

ciència no deixa de ser un MacGuffin, ja que els motius de l'enfrontament entre els Il·luminats i l'Església apareixen difuminats en l'argumentació. L'afany concordi, en direcció bastant simplificadora, evita als espectadors l'exigència de despertar fugaçment alguna neurona i els deixa submergits-sotmesos en una acció que marcada per la velocitat del temps oblida recordar les motivacions dels personatges que apareixen i desapareixen sense gaire sentit i que deixen molts caps per lligar. La supressió en el guió del director general del CERN, professor Kohler, i representant de la ciència en la novel·la, expropia la poca profunditat que ja a l'original es dedica a l'interessant debat entre ciència i religió.

L'antimatèria, curiosament anomenada «partícula de Déu», si bé és una construcció de la ficció, podia haver donat joc per

reflexionar sobre l'origen i la destinació de l'ésser humà. Així com per plantejar les aportacions de la ciència, l'experiència religiosa i la revelació en aquest assumpte transcendental. No obstant això, sembla que la fórmula d'entretenir exclou necessàriament l'exercici de pensar. N'hi ha prou amb una bona traca final de focs artificials perquè l'espectador torni content a casa, encara que amb uns quants euros menys.

La controvèrsia sobre la impossibilitat de filmar als llocs del Vaticà forma part de la ficció en la qual es mou la pel·lícula ja que no deixa de ser un muntatge publicitari per a la seva difusió. Una mica d'escàndol augmenta les vendes, encara que massa pot fer perillar no només la recepció dels espectadors sinó la venda dels aparells electrònics que de passada la productora, el nom de la qual no vull recordar, també ens pretén vendre.

I aquest assumpte ens porta a la pregunta amb la qual hem començat: per què veiem pel·lícules dolentes? Certament, la riquesa plural de les pantalles ofereix bastantes possibilitats, encara que també és veritat que algunes pel·lícules interessants no s'arriben a estrenar mai. Però el públic es llança al que surt a la televisió envoltat de polèmica o a allò que envaeix les tanques publicitàries. La pregunta continua sent si l'espectador tria, assumpte que no es pot suposar sense més ni més, i si tria bé. El que fa pena no és tant que mirem pel·lícules superficials i buides sinó que oblidem tantes bones històries, tants esforços formals i tantes apostes per intentar fer pensar i millorar l'ésser humà des d'un àmbit que s'assembla a l'art. Dimensió que en aquest cas donem definitivament per desapareguda.

Actualitats científiques

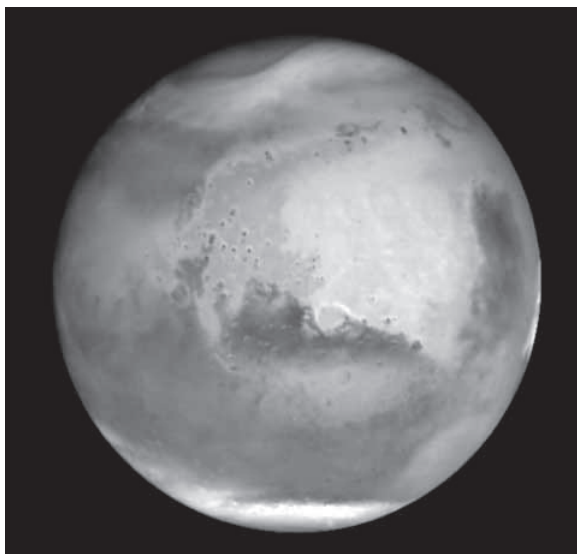
El problema del metà de Mart

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Tothom sap que el gas metà (dit també gas dels pantans) és un producte que prové generalment d'activitat biològica, si bé també l'activitat volcànica en pot originar. Però ara, gràcies a les notícies que ens va transmetent el vehicle tot terreny *Opportunity* que hi ha a Mart, enviat allà des de fa mesos, juntament amb les anàlisis que s'han fet amb els espectroscopis de tres telescopis de Hawaii, els científics americans del Centre Goddard de la NASA a Maryland han pogut constatar un fenomen intrigant: en pocs mesos de les interioritats del planeta roig han brollat unes 19.000 tones de metà! Així ho exposen a la revista *Science*.

Quina interpretació donar-hi? Una simple activitat volcànica no en podria produir tant i tan seguit. Es tracta d'una emissió que augmenta quan és primavera marciana a l'hemisferi nord fins a un màxim a ple estiu i minva després. La concentració és màxima sobre la regió anomenada *Terra Sabae*. Com que el metà es degrada a la superfície, la presència d'aquest gas ha de provenir constantment de dipòsits del subsòl, els quals difícilment serien volcànics perquè la regió no

presenta cap altre dels fenòmens originats pel vulcanisme.

Què dir-hi, doncs? Podria haver estat produït per

alguna forma de vida marciana ja extingida que el deixà atrapat a les profunditats i ara s'expandeix o bé ser originat per uns éssers vius que encara hi ha a les profunditats. No és demanar molt que sigui així? Aquesta suposició no és tan desgavellada com podria semblar perquè no tan sols s'ha de dir que el 90% del metà terrestre natural és d'origen orgànic (i per què no ser-ho també el de Mart?), sinó que a mines de Sud-àfrica, a tres quilòmetres de profunditat, s'han trobat entre minerals bacteris que estan produint metà: bacteris que potser fa milions d'anys que hi són. I no podria ser que formes de vida similars haguessin sobreviscut durant també molts milions d'anys en el planeta veí?

El comentari que hi ha fet el nostre Ignasi Casanova, geòleg planetari de la Universitat Politècnica de Catalunya, és: «Aquests resultats fan de la Terra Sabae una regió prometedora per enviar-hi una futura missió d'exploració.» Si això es fa ja ho sentirem a dir. Però no sabem quina utilitat se'n trauria per a l'espècie humana del planeta Terra.

La intimitat de la matèria

La doctrina d'Empèdocles de l'existència de quatre elements constituents de tots els éssers naturals va predominar (i durant molts segles) sobre les altres teories que sobre la constitució de la matèria idearen també filòsofs grecs. I no podem passar per alt que entre aquestes altres teories hi havia la que, fins a cert punt, és la que és considerada certa per la ciència actual: l'atomisme. Hem de dir fins a cert punt, perquè l'atomisme científic modern només té una part comuna amb la doctrina atomista dels grecs: que l'íntima constitució de la matèria és de partícules indivisibles, i hi ha diferències en altres aspectes. Ho hem d'explicar.

Primer, les homeomeries d'Anaxàgores

Aquest filòsof, considerat de la Nova Escola Jònica com Empèdocles, però independent d'ell, encara que contemporani i una mica més gran en edat, va ser el primer a dir que hi ha unes parts infinitament petites que constitueixen tots els éssers de la natura. No en digué àtoms, però ja té la idea de partícules constituents de tot.

Anaxàgores (500-428 aC aprox.) va néixer a Clazòmenes, colònia de l'Àsia Menor fundada per uns refugiats de Milet. Fou anomenat per Sext Empíric el *physicòtatos* (el més físic) de tots els filòsofs, o sigui el més dedicat a l'estudi de la *physis*, la natura. Això ens diu que va ser més científic que altra cosa. Segons ens escriu Aristòtil a l'*Ètica a Eudem* deia: «He nascut per contemplar el cel i l'ordre del cosmos.» Ensenyà filosofia a Atenes (potser fou el primer que ho féu) i tingué força gent que hi acudien, fins i tot membres de l'aristocràcia. El seu ensenyament era més de matemàtiques, física i astronomia que altra cosa. I quan explicà que el Sol (Hèlios) no era més que una massa metàl·lica roent i incandescent

4 L'atomisme a l'Edat Antiga

(*mydros diàpyros*) tan gran com tot el Peloponès, fou acusat d'impietat contra el déu Hèlios i empresonat. Hagué de pagar una multa i gràcies al seu amic Pèricles pogué fugir a refugiar-se a Làmpsac, on morí el 428 aC.

Entre altres obres va escriure *Sobre la Natura*. Se'n conserven una vintena de fragments que ens donen notícia de la seva teoria sobre la constitució íntima de la matèria: planteja el problema de la unitat i pluralitat dels éssers, com havien fet també els filòsofs anteriors. I es fa la pregunta: «Com és que d'allò que no és pèl en surti pèl, i carn del que no és carn?» I hi diu: «És que en el menjar que ens empassem hi ha contingudes totes les coses.» Del pa surten ossos, carn, cabells i ungles. De l'aigua els vegetals en treuen tronc, fulles i fruits. I això és possible perquè la matèria divisible fins a l'infinit, és constituïda per infinites parts infinitament petites. Els elements no són quatre sinó tants com coses visibles específicament diferents: aire, or, plata, carn, etc. I aquestes espècies són fetes d'una pols subtilíssima: coincideixen amb les «llavors» de tot, que són infinites, inalterables, inertes, inconscients, eternes. Quan Aristòtil explica aquesta doctrina en diu *homeomeries* (parts semblants) d'aquestes llavors. I podria ser que també les hagués anomenat així el mateix Anaxàgores. Les coses es produeixen per agrupació d'homeomeries i es destrueixen per la seva disgregació. Entenent per homeomeria un element químic que té tots els àtoms iguals, sembla que ens expliqui ja com es formen les substàncies químicament compostes.

Després, l'atomisme de Leucip i Demòcrit

Més semblant, encara, a la química actual, és la teoria exposada una mica més tard pel filòsof Demòcrit (460-360 aC, aprox.), natural d'Abdera (petita població de la costa de Tràcia), deixeble de Leucip, del qual poca cosa sabem, ni tan sols d'on era ni si va escriure res. Però Demòcrit, que té tot un cos de doctrina, atribueix moltes vegades al seu mestre les idees que exposa. Per l'historiador Diògenes Laerci sabem que va escriure noranta obres i que va viure cent anys. Només conservem fragments del que va escriure, però suficients per fer-nos càrrec del seu pensament. A la pregunta de si la matèria és divisible indefinidament o no (qüestió plantejada ja per Anaxàgores) respon que hi ha d'haver unes partícules molt petites impossibles de dividir i immutables. Les anomenà *àtoms* (=sense parts, o sigui indivisibles) i són els constituents dels elements.

Fins aquí sembla química actual. Però hi ha diferències. Ell diu que en un principi existien l'Ésser Ple i el Gran Buit dins del moviment etern que va fer entrar el Buit en l'Ésser i el disgregà en infinits àtoms, petitíssims, compactes, homogènis, inalterables i indestructibles. Tots del mateix pes però desiguals segons la barreja de buit que hi hagi. Tota la matèria es compon d'àtoms que xocant entre ells han adoptat formes diferents i els cossos resulten variats segons la forma d'aquests components, l'ordre en què es posen i la posició que prenen. L'aigua té els àtoms suaus i rodons, el foc punxeguts, la terra

aspres i dentats que s'engalzen per fer roques dures... No diu quantes classes d'àtoms hi ha. Potser no s'ho va plantejar.

Fóra exagerat dir que aquest atomisme de Demòcrit va ser una anticipació genial de la ciència moderna, si entenem per *àtoms* no els àtoms de la química actual sinó les partícules elementals que els componen. Hi ha punts comuns, certament, i una certa semblança. Però també diferències grans entre els àtoms de Demòcrit i els electrons, quarks, neutrins, etc. de l'actual física nuclear, si tenim en compte tot el que ell en diu, ja que els fa capaços de modificar-se en els seus xocs. A més, no diu res de les forces físiques, i aquest punt és essencial per explicar la diversitat de funcions que ara sabem que exerceixen les partícules en la matèria.

Aquest atomisme de Demòcrit tingué alguns seguidors, no gaires. Els pocs que formaren l'Escola d'Abdera i més tard Epicur (341-270 aC). I entre els romans Lucreci (94-55 aC) seguidor d'Epicur en el seu poema *De rerum natura*. Com que Aristòtil no l'acceptà, la doctrina de Demòcrit es deixà de banda. No es va tornar a tenir en compte (i només pel que fa a la idea física no la filosòfica) fins ben entrada l'edat moderna, si prescindim dels medievals Nicolas d'Autrecourt (1300-50) i Guillem de Conches (1080-1145), que poc influïren en la mentalitat científica del seu temps. El francès Joseph Louis Proust (1754-1826) amb la seva llei de les proporcions definides, i, més encara, l'anglès John Dalton (1766-1844) amb el *New System of Chemical Philosophy* (1808), van fer que el nom d'àtom ressuscités per a expressar la part més petita possible d'un element químic. Aquesta nomenclatura tingué tant d'èxit que encara s'utilitza. Però ja sabem que l'«àtom» químic no és un àtom (=sense parts) sinó que es compon de partícules que encara no sabem amb una seguretat absolutament total si són àtoms en el sentit etimològic del mot.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
08.00-09.30 El primer cafè
09.30-13.00 Radiofórmula
13.00-13.08 Cant de la Salve i el Virolai
13.08-17.50 Radiofórmula
14.55-15.00 Espurna d'alba
15.30-15.35 Evangeli
15.00 i 21.00 Comentari general
22.00-23.00 Finestra oberta

Dilluns

19.00-20.00 Vida sana
21.00-22.00 Coneixes Jesús?
23.00-00.00 Planeta blau
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dimarts

19.00-20.00 Parlem d'empresa
21.00-22.00 Buscant la llum
23.00-00.00 Paraules d'amor
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
19.00-20.00 De cap i de nou
21.00-22.00 Temps d'escolta

00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dijous

19.00-19.20 Estel solidari
19.30-19.45 Els germans orientals
19.45-21.00 Radiofórmula
21.00-22.00 Mirades
23.00-00.00 Projectes
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius

02.00-02.00 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.00-02.10 Música instrumental-Radiofórmula
02.10-06.50

Divendres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
19.00-20.00 Catalunya sense barreres
20.00-21.00 Radiofórmula
21.00-22.00 A peu de carrer
23.00-00.00 Amb llum pròpia
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius

01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dissabte

06.50-07.30 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
10.00-10.30 A tota costa
10.30-12.30 Trotamundos
15.00-15.05 Cuina a Ràdio Estel

16.00-16.05 Llibres a l'abast
17.00-17.05 Clip de teatre
18.00-20.30 Vida sana
00.00-00.15 Parlem d'empresa (R)
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Diumenge

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
08.00-09.00 La Cantata i Dietari
09.00-10.00 Tot sardana
10.00-10.05 Avui és festa
10.30-11.00 La taula de l'Evangeli
11.00-12.30 Missa de Montserrat
12.30-14.30 Rutes per Catalunya
15.00-15.05 Cuina
16.00-16.05 Llibres
17.00-17.05 Crítica de teatre
18.00-18.30 La taula de l'Evangeli
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor amb la carta dominical (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

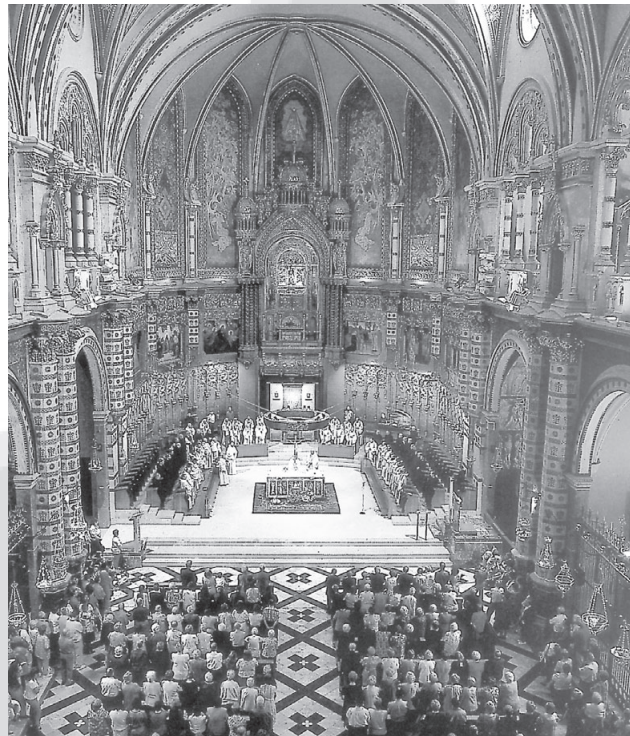
20.00-20.30 Església Viva
20.30-21.00 El campanar
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius

00.30-01.00 Jazz
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

«De Montserrat, estel»

us ofereix en directe
des de la basílica de
la Mare de Déu
de Montserrat

de dilluns a diumenge,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Missa conventual

I ara cada dia, de dilluns a divendres,
a les 13 h, Cant de la Salve i
el Virolai a càrrec de l'Escolania
de Montserrat

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7
■ Girona 103.4
■ Lleida 91.5
■ Tortosa 90.1
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3
■ Cerdanya 104.4
■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Desconnexions de Ràdio Estel

Dilluns

09.30 Informatiu matí
20.00 Un dia més

Dimarts

09.30 Informatiu matí
20.00 Un dia més

Dimecres

09.30 Informatiu matí
10.30 2/4 de salut
20.00 Un dia més
23.00 Arsènic per compassió

Dijous

09.30 Informatiu matí
20.00 Un dia més
21.00 La Taula de l'Evangeli

Divendres

09.30 Informatiu matí
10.30 La nostra Església
20.00 Un dia més

Dissabte

12.30 2/4 de salut

Diumenge

10.30 La Taula de l'Evangeli
18.00 La Taula de l'Evangeli

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h, Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» del Dr. Lluís Martínez Sistach, cardenal-arquebisbe metropolità de Barcelona. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

La 2

Diumenge 7

08.35 Shalom

Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

08.50 Islam hoy

Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.05 Buenas noticias TV

Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.

10.00 Últimas preguntas

Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 Testimonio

Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
Director: Isidro Catela.

10.30 Santa Missa

Amb la participació d'una coral convidada.
Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.

11.20 Els camins de la calma

Programa documental que proposa itineraris per llocs de Catalunya amb les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

11.30 Pueblo de Dios

Director: Julián del Olmo.

TV-3

Diumenge 7

09.00 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou dife-

rents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

Director: Francesc Rosaura.

K3/33

Diumenge 7

11.00 Missa conventual de Montserrat

Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

TVM (televisió de Mataró)

Cada divendres

21.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió. El programa es repeteix el dissabte a les 13.00 h i el diumenge a les 13.00 i a les 22.00 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.

El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 13.00 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes, a les 17.00 i diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.00 h; Televisió Costa Brava, dilluns, a les 00.30 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 9.00 h; Canal Català Girona (Banyoles), dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

INTERNET

• **BENET XVI.**— www.pope2you.net és el nou lloc web per conèixer el Papa. Està disponible en cinc idiomes: italià, espanyol, anglès, francès i alemany.

• **FILLES DE SANT PAU.**— Les Filles de Sant Pau a l'Estat espanyol presenten el bloc vocacional «¿Cómo te llamas?»: www.llamadosmcs.blogspot.com, on conviden a descobrir el camí «que pot donar-te la felicitat».

ALTRES BISBATS

• **TORRECIUTAT.**— El 14 de juny, celebració del Corpus Christi. Més informació: tel. 687 554 451.

• **MISSIONERS COMBONIANS.**— Organitzen una peregrinació a Fàtima, del 20 al 22 de juny, visitant Mèrida, Lisboa, Batalha i Alcobaça. Més informació: tel. 914 152 412, fax 915 192 550, a/e: peregrinaciones@combonianos.com.

• **EXERCICIS ESPÍRITUALS.**— Del 22 al 29 de juny, exercicis amb el tema *El*

rostro de la Palabra: Jesucristo, amb el P. Jesús Antonio Díaz Sariago, o.p. Serà a la casa d'espiritualitat Mare de Déu del Camí, de Lleó. Més informació: tel. 650 552 201, fax 987 302 031, a/e: vcaminod.es@dominicos.org.

• **PATRIMONI CULTURAL.**— Del 29 de juny al 3 de juliol, a Segòvia, XXIX Jornades nacionals de Patrimoni Cultural de l'Església sobre *El patrimonio cultural de la Iglesia y su función evangelizadora*. Més informació: Secretariat de la Comissió Episcopal per al Patrimoni Cultural, tel. 913 439 642, a/e: patrimonio@conferenciaepiscopal.es.

• **GERMANETES DELS POBRES.**— Organitzen un camp de treball al servei dels ancians, de l'1 al 13 de juliol, per a noies de 15 a 30 anys, a Vitòria. Més informació: tel. 646 648 708, a/e: juventudhdlp@hotmail.es.

• **PROFESSORS DE RELIGIÓ.**— Del 2 al 4 de juliol, curs de formació permanent de professors de Religió catòlica sobre *Fe y cultura*, a Madrid. Més informació: tel. 913 439 679.

• **MEDJUGORJE.**— Peregrinació del 31 de juliol al 7 d'agost. Trobada internacional de la joventut. Organitza: Kike Ballbé, tel. 630 144 437, a/e: jovenesdemedjugorje@hotmail.com.

BARCELONA

• **FUNDACIÓ BALMESIANA.**— El 5 de juny, presentació de les actes del congrés *Cor Iesu, fons vitae*, que presidirà el cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach: a les 18.00, hora santa; a les 19.00, acte acadèmic *Bernardo de Hoyos, apóstol del Corazón de Jesús*, amb el P. Ernesto Postigo, s.j., vicepostulador de la causa de beatificació del venerable Bernardo de Hoyos; presentació de les actes pel Dr. Pere Montagut, director de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona; cloenda; a les 20.15, missa amb la consagració al Sagrat Cor de Jesús i cants a càrrec de la Coral de l'Obra d'Exercicis Parroquials. C/Duran i Bas, 9 – Barcelona.

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— El 7 de juny, de 9.00 a 21.00, adoració eucarística. C/ Balmes, 78 – Barcelona.

• **FÒRUM ALTAÏR.**— El 9 de juny, a les 19.30, xerrada *Patagònia, més enllà del sud*, a càrrec d'Oriol Mascaró, biòleg i apassionat de la fotografia. Gran Via, 616 - Barcelona, tel. 933 427 170, fax 933 427 178, web: www.altair.es.

• **FOCOLARS.**— El 9 de juny, a les 19.30, el Grup de gestió empresarial d'Humanitat Nova organitza una conferència sobre *Una economia per a les persones*, entorn de dos models alternatius d'economia: les cooperatives Mondragón i Economia de Comunió, amb les intervencions de Miguel Ángel García Cestona, professor d'Economia de l'empresa (UAB), i de Javier Espinosa Martínez, president de l'Associació per una Econo-

mia de Comunió. Serà al Centre Cívic Fort Pienc, c/ Ribes, 14 – Barcelona.

• **FUNDACIÓ PER LA PAU.**— Cicle de conferències *En clau de pau. Itineraris vitals marcats per un compromís amb la pau*. La propera xerrada serà el 10 de juny, a les 19.00, a càrrec de Carmen Magallón, directora de la Fundació Seminari de Recerca per a la Pau del Centre Pignatelli de Saragossa. Serà a la sala d'actes del Col·legi de Periodistes de Barcelona, rambla de Catalunya, 10, principal 1a. Inscripció prèvia: tel. 933 025 129, web: www.fundacioperlapau.org.

• **GOA.**— L'11 de juny, a les 10.00, jornada eucarística dels Grups d'Oració i Amistat, amb Mn. Eugeni Portusach i Mn. Xavier Pagès. C/ Gran de Gràcia, 237, pral. 2 – Barcelona, tel. 932 181 005.

• **VIDA CREIXENT.**— L'11 de juny, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Las actitudes evangélicas*. C/Rivadeneira, 6, 3r - Barcelona.

• **COMERÇ D'ARMES.**— L'11 de juny, a les 19.00, col·loqui *Com ha estat possible regular el comerç d'armes?* Organitzen: Observatori del Tercer Sector i Intermón Oxfam. Més informació: tel. 932 177 297, web: www.tercersector.net/librearmes.

• **CORPUS CHRISTI A LA CATE-DRAL.**— Jornades eucarístiques de preparació: l'11 i 12 de juny, de 17.15 a 19.00, exposició i adoració del Santíssim; benedicció i reserva; missa; el 14, a les 10.00, cant de laudes; de 8.30 a 13.00, exposició del Santíssim a la capella del Sant Crist de Lepant, benedicció i reserva; a les 18.30,

I ARA TAMBÉ US PODEU SUBSCRIURE A L'EDICIÓ DIGITAL PER NOMÉS 65 EUROS L'ANY

DONEU-VOS D'ALTA A WWW.CATALUNYACRISTIANA.CAT

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

**Subscriuiu-vos-hi ara
per només 111,30€ l'any**

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 111,30€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 55,65€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

ADOREM LA VIDA «AMAGADA»

40 Hores

CALENDARI DE L'ADORACIÓ CONTINUADA
AL SANTÍSSIM SAGRAMENT DURANT EL
TEMPS PASQUAL I FINS AL CORPUS CHRISTI
(16 d'abril - 14 de juny)

SETMANA DEL 8 AL 14 DE JUNY, solemnitat del Corpus Christi (9a setmana)

- > **Parròquia de la Mare de Déu del Mont Carmel**, c/ Santuari, 116. Dilluns 8, de 10 a 23 h.
- > **Carmelites Descalces**, c/ Immaculada, 37-45 / Escola Pia (FF. CC. Sarrià). Dimarts 9, de 9 a 20 h.
- > **Parròquia Sant Francesc Xavier**, pl. Sant Francesc Xavier, 21 (Turó de la Peira). De les 7 del matí del dimecres 10, a les 23 h del dijous 11 (nit del 10 inclosa).
- > **Església de l'Immaculat Cor de Maria**, pl. Dr. Robert s/n, **Sabadell** (prop de l'Ajuntament). De les 8 del matí del dijous 11, a les 24 h del divendres 12.
- > **Parròquia Sant Joan Maria Vianney**, c/ Melcior de Palau, 56. Dijous 11, de 8 a 20 h.
- > **Grups d'Oració i Amistat**. Dijous 11. Jornada eucarística de 10 a 20 h.
- > **Parròquia Sant Agustí**, pl. Sant Agustí, 2, amb la col·laboració de l'Apostolat de la Divina Misericòrdia. Divendres 12, de 16 a 22 h.
- > **Parròquia del Corpus Christi**, c/ Bailèn, 175. Tridu preparatori de Corpus: dijous 11, divendres 12 i dissabte 13, de 9.30 a 13.30 h.
- > **Parròquia de Maria Reina** —capella del Santíssim—, av. d'Esplugues (autobús 63, pl. Universitat, parada després de la Creu de Pedralbes). Del divendres 12 a les 20.30, al diumenge 14 —Corpus Christi— a les 10.30 h.

VETLLA DE CORPUS CHRISTI: 13 DE JUNY

- > Organitzada per ANE i ANFE, a la **parròquia de la Mare de Déu dels Àngels**, c/ Balmes, 78 (cantonada València), conjuntament amb la comunitat parroquial i oberta a tothom. De 10 a 12 de la nit: celebració solemne de l'Eucaristia i adoració al Santíssim Sagrament, amb el rés de l'Ofici de lectures i oració personal.

JAUME SANLLORENTE NARRA EL SEU ITINERARI VITAL A «SONRISAS DE BOMBAY. EL VIAJE QUE CAMBIÓ MI DESTINO»

Llegir «Sonrisas de Bombay. El viaje que cambió mi destino» (Plataforma Editorial) és llegir una història d'amor. La història d'un jove amb una prometedora carrera en el món del periodisme a Barcelona que l'any 2003 va viatjar a l'Índia de forma gairebé casual i va acabar per construir-hi el seu Taj Mahal. El somni de Jaume Sanllorente és avui una realitat: un orfenat, dues escoles i diversos projectes per a pacients amb lepra i famílies de «slums» beneficien més de 2.000 infants dels carrers de Bombai. En un moment o altre de la nostra existència, tots ens plantejem l'autèntic sentit de la vida, però només uns pocs són prou lliures i valents per fer el pas cap a un compromís més gran envers els altres. Jaume Sanllorente ha fet aquest pas i, com a recompensa, ara viu envoltat per milers de somriures dels nens de Bombai (www.sonrisasdebombay.org).

Llibert Teixidó

«Veure un sol dels somriures dels nostres beneficiaris em regala forces per mil anys més»

Carme Munté

—La por, els prejudicis, la comoditat..., tot són barreres vers una donació envers els altres. Com vas ser tu capaç de trencar aquestes barreres?

—La por, especialment, és un dels pitjors enemics de l'home i del sentit comú. Enderrocar la por és una de les fites més difícils, però l'home pot vèncer la por pensant en el patiment que provoca. Renunciar a la comoditat és una cosa molt relativa. És cert que en els primers temps de l'entitat vivia en condicions molt precàries, però l'ésser humà s'acostuma ràpidament a tot.

—És fàcil descoratjar-se davant tant de patiment. Quin és el secret per no caure en el desànim?

—Lògicament el desànim visita el cor a vegades, però veure un sol dels somriures dels nostres beneficiaris, observar com l'esforç ha valgut la pena, em regala forces per mil anys més...

—Has viscut moltes situacions dramàtiques: pares que venen les filles per a la prostitució o que n'amputen les extremitats perquè facin més pena a l'hora de pidolar. Són situacions molt difícils d'entendre des de la comoditat del primer món...

—Si fos simplement jutjar-les des de la nostra òptica i ja està, no seria lícit. Però qualsevol projecte —almenys els que duem a terme des de Sonrisas de Bombay— sorgeix de la mateixa demanda de les comunitats. No surt dels nostres prejudicis sinó del patiment que ells mateixos ens manifesten. D'altra banda, tota condemna (en aquest cas de les barbaritats que veiem dia a dia) és únicament plasmable en solucions i en el fet de posar-se al lloc del beneficiat. La nostra tasca és evitar el patiment, no jutjar-lo. Veiem com realment la vida no té el mateix valor a tot arreu. Però aquí únicament cal entendre el perquè i situar-se en la mentalitat de l'entorn on es treballa.

—Què recomanaries a les persones occidentals que es disposen a passar les seves vacances d'estiu a l'Índia?

—Que obrin l'ànima i mirin amb el cor.

—Un dels aspectes que més t'ha costat és el fet d'haver de portar sempre un guardaespall. És el peatge que has hagut de pagar per posicionar-te tan clarament al costat dels més febles?

—Suposo. No agrada a tothom que oferim alternatives als menors dels slums de Bombai. Anant a una de les nostres escoles o guarderies deixen de ser una possible «presa» per a les màfies de la ciutat. Amb la qual cosa, comptant que en cinc anys han passat a tenir 5.000 «preses» menys, podríem dir que els estem espatllant una mica més el «negoci». És trist parlar amb aquestes paraules, però és un exemple de l'argot que utilitzen per referir-se a nens, la cosa més sagrada d'aquesta vida.

L'amistat

Eduard Brufau

Sovint es diu que de totes les relacions humanes l'amistat és la més rara, la més escassa i, per això mateix, la més valuosa. Lluny de ser un tòpic o una exageració, aquesta afirmació conté una veritat irrefutable, i potser per aquest motiu costa tant definir què és exactament un amic.

Els amics no són, en cap cas, aquelles persones amb qui se surt o es queda sovint per passar-s'ho bé. Certament, la diversió compartida acostuma a ser present en l'amistat, però no n'és un element indispensable, ni tan sols el més important. L'amis-

tat és un sentiment fort i recíproc que demana un esforç, un compromís per sortir d'un mateix, saber escoltar l'altre molt atentament i, d'aquesta manera, arribar-lo a entendre i apreciar. Aquest esforç crea uns lligams, una intel·ligència mútua d'una solidesa tan extraordinària que acostuma a durar anys. Així, l'amic es converteix en algú en qui es pot confiar totalment, que s'alegra amb les joies i pateix amb el dolor de l'altre, i que, quan convé, també el corregeix. L'amistat, doncs, demana una actitud serena, oberta i humil difícil de trobar, però al mateix temps és una font inesgotable per al creixement interior de tota persona.

Jaume Camprodon
Bisbe emèrit de Girona

Pels camins de la bellesa

Emmanuel Mounier, el pensador francès del «Personalisme cristià» que visqué a la primera meitat del segle passat (1905-1950), ha deixat escrit: «Vivim una aventura, en què hem de reflexionar si nosaltres no som els primers cristians d'una nova etapa de la història humana.» M'imagino que més d'un lector d'aquells anys van jutjar exagerada l'afirmació del mestre. Tanmateix, llegida amb la distància del temps constatem que tenia més raó que un sant. «Una nova etapa de la història humana.» El Poble de Déu, l'Església, navega enmig d'aquest procés. No és estrany que durant la travessia sovint ens sentim marejats i, fins i tot, a voltes no sapiguem on som. Mal senyal si ens mantinguéssim tranquils. Voldria dir que vivim als núvols. Marejats, sí! Descoratjats, no! En un trajecte amb mala mar saber on és el nord és qüestió de mort o vida.

Mn. Josep M. Rovira Belloso, teòleg reconegut de casa nostra, en el seu llibre *Qui és Jesús de Natzeret*, seguint les petjades del Vaticà II, escriu:

«Crist recentra la persona.» Ja tenim el nord indiscutible. Però el nord no és un far que pot fer tanta llum com es vulgui, hi ha vaixells que hi passen de llarg. El nord és el port on cal arribar. Els teòlegs, biblistes, pastoralistes tenen un paper indiscutible, insubstituïble en el recentrament. Ara bé, també trobem en el camí persones que sense elucubracions difícils, amb paraula clara i justa, ens recentren en la persona de Jesús. Penso en el mestre Carles Riba. El recordo en una sobretaula de missa nova dels anys cinquanta. Riba n'era un dels convidats. Ja podeu suposar com la concurrència esperava la seva intervenció. Finalment li tocà el torn. Fou l'últim «amén» de la festa. Començà dient: «Estic escrivint un poema amb molt de sofriment.» Es tractava de la trilogia *Esbós de tres oratoris* i es referia al tercer *Llàtzer, el ressuscitat*. El poeta presenta

Jesús, dret davant la tomba de l'amic difunt. Ha fet apartar la llosa i crida amb veu potent: «Llàtzer, surt a fora!» Un crit que evoca la primera paraula creadora. «Que es faci la llum!» I el poeta endevina la sorpresa de Llàtzer pintada als seus ulls: «Crist era la Vida unint tots els camins —faç mateixa de Vida, on totes les semblances es feien fraternals.» I Llàtzer fa el pas. Adreçant-se llavors al nou prevere, Riba li digué: «Mossèn, tu has escollit la Vida.» Uns versos que no poden fer més diana amb menys paraules. Mots comptats, precisos, reveladors de la identitat i de la missió del Crist. Una pàgina pregonada de cristologia. Jesús, la Vida, una vida dinàmica, oberta a la universalitat: «Unint tots els camins.» Resplendor de la vida de Déu: «Faç mateixa de Vida: creadora de tota vida, una vida creadora de la família universal: on totes les semblances es feien fraternals.» Tenia raó l'escriptor francès que deia: «Si un dia falten sacerdots, haurem de cridar els poetes.» El Poble de Déu participa del do profètic del Crist. Els qui cultiven la bellesa tenen una predisposició especial per al carisma de la profecia, per aproximar-nos a Déu. El poeta cristià sovint és una brúixola que ens recentra en Crist. Ara bé, abans d'obrir la boca gesta el misteri amb molt de sofriment moltes vegades. Mercès, mestre Riba i poetes creients, que pel camí de la bellesa ens obriu una escletxa del Misteri.